

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 40 / Hejmar 476 / Tebax 2021

15 Ağustos'un 38'inci yılında Avaşîn-Zap-Metîna direniş ruhuyla zafere yürüyoruz

Zorlu bir mücadele içinde olduğumuz ve belki de 38'inci 15 Ağustos yılının önceki 37 yıldan çok daha kapsamlı bir savaş yılı olabileceği bir gerçektir. Fakat mücadele tarihimiz de gösteriyor ki, zorluklar ve savaş bizim için esas sorun olmamaktadır; esas sorun

Apocu çizgide doğru ve yeterli partileşememek ve gerillalaşamamak olmaktadır. Eğer 14 Temmuz çizgisinde partileşir ve 15 Ağustos çizgisinde de gerillalaşırsak, söz konusu sorunları açacağımız ve 38'inci savaş yılını büyük bir zafer yılı haline getireceğimiz kesindir.

Böyle bir partileşmenin ve gerillalaşmanın da mümkün olduğu ortadadır. Yeter ki 14 Temmuz ve 15 Ağustos çizgisini esas alalım ve bu yıldönümü vesilesiyle bu çizgide kendimizi doğru bir özeleştirel sorgulama ve yenilemeden geçirelim

>6-9

15 Ağustos 38'inci Atılım yılı zaferin kesinleştiği yıl olacaktır

Duran Kalkan

38'inci yılda bu sonuçlar çok daha belirgin hale gelecek. Biz 15 Ağustos'un 37'inci yılından çıkan zengin derslerle 38'inci yılı daha doğru ve yaygın, etkili bir devrimci savaş yılı haline getireceğiz. Anti-faşist direnişi dört parça Kürdistan ve Türkiye başta olmak üzere her yerde geliştireceğiz. Hedefimiz; 38'inci yılda AKP-MHP faşizmini yıkmak olacaktır. Önder Apo'nun

fiziki özgürlüğü temelinde Kürdistan'ın özgürlüğünü, Türkiye ve Ortadoğu'nun demokratikleşmesini geliştireceğiz. Gidiş buna doğrudur. Ortada nasıl bir çözümsüzlüğün olduğu görülüyor. Tek çözüm 15 Ağustos Atılımının ortaya çıkardığı gelişmelerdir. Önder Apo'nun düşünceleridir. Bunun dışında hiçbir şeyin olmadığı çok açıktır..

>10-13

Ortadoğu'da sorunların çözümü Rêber Apo'nun paradigmasıyla sağlanır

Mustafa Karasu

AKP-MHP iktidarının birinci hedefi Özgürlük Hareketimizi ve demokrasi güçlerini ezererek Kürt soykırımını tamamlamaktır. Bu temelde Türkiye'nin siyasi sistemini Türk-İslam sentezi temelinde yeniden şekillendirmektedir. Demokrasi ve Kürt düşmanı karakteri o kadar netleşmiştir ki, belli bir demokrasi eğilimine sahip ve şovenizmi inançlarıyla bağdaştırmayan İslami kesim de bu iktidardan

uzaklaşmaktadır. Milliyetçi kesimlerin tümü de MHP ya da AKP etrafında değildir. Bu açıdan bir taraftan Kürtler üzerinde soykırımı tamamlamak isteyen bir iktidar vardır. Diğer taraftan da toplumsal ve siyasi zemini zayıflamış bir iktidar gerçeği vardır. Tehlike büyük; ama direnildiğinde kazanmak da yakındır. Bu açıdan herkesin, her gücün AKP-MHP faşist iktidarını yıkmaya yönelmesi lazımdır.

>2-5

Ortadoğu uygarlığında kaos ve olası çözümler

Rêber Apo'nun Bir Halkı Savunmak kitabından derlenmiştir

Ortadoğu'da gelişecek demokrasinin karma bir nitelikte olması güçlü bir olasılıktır. Hem burjuva feodal, hem toplumsal emekçi sınıfların, grupların taleplerini iç içe içermesi söz konusudur. Tek başına burjuva demokrasisi dönemi geçmiştir. Zaten hiçbir zaman saf haliyle uygulanmamıştır. Tek başına toplumsal halk güçlerinin demokrasisi de yalnız başına uygulanmamıştır. Tabii bu tanımlar toplumsal halkçı demokrasilerle burjuva demokrasilerinin ayrı ayrı hiç olmayacağı anlamına gelmez. Her halk grubu kendi demokrasisini yoğun yaşar, yaşmalıdır. >14-17

Xwebûn û Hebûn tenê bi xwe Parastinê pêkan e!

Endama Komîteya Navendî ya PKK Xalîde Engîzek

Hevalên jin û bi gîştî jinên di nava civakê de, roja me ya îro bi pêşengiya partiya me PAJK û PKK xwe bi pîvanên azadiyê gurçûpêç kirine. Bi YJA-Star û HPG gihîştine asta zanebûna xweparastinê û bi KJK-KCK jî zanebûna xwe rêxistinkirin û rêvebirin pêş ketiye. Lê ev ne bes e, waye rewşa cihanê li ber çavan e.

Em di şerê cihanê yê 3'yan de careke din heman hevokan rêz dikin û dibêjin herî zêde jin jî şeran ziyane dibînin. Ev rast e, lê me ev ast derbas kiriye. Jin êdî ketine ferqa wê yekê ku xwe zane nekin, yekîtiya xwe ava nekin, têkoşîna hevbeş nemeşînin, xwe neparêzin; wê nikaribin ji bo civaka polîtîk û exlaqî, ji bo pergala demokratîk pêşengiyê bikin. >18-20

MİT'in kirli savaşını, yurtseverlik bilinci ve mücadelesi ile yenilgiye uğratalım!

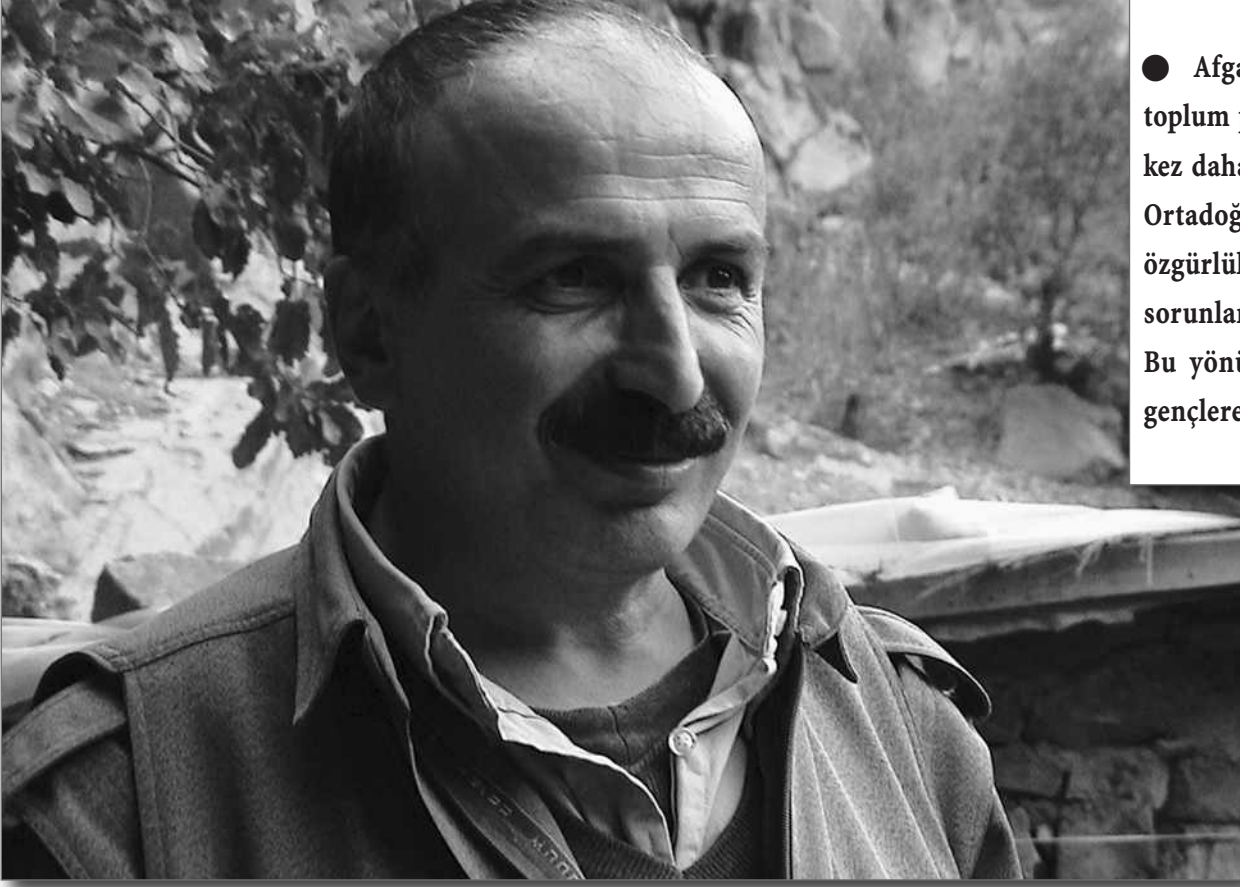
Cihan Eren

Sömürgeci-soykırımcı Türk devleti iflas etmiştir. Son darbeler de gerilla tarafından vurulmaktadır. Gerilla darbelerinin erken sonuç vermesi için de halkımızın özellikle Bakur ve Başûrê Kürdistan'da MİT koordinesinde sürdürülen saldırılara karşı uyanık, tedbirli olması ve cesaretle karşı koyması gerekir.

Kürt halkı, Türk devletinin düşman olduğunu, yeni doğan bebeklerden başlamak üzere tüm çocuklarına adı gibi öğretmelidir. Çünkü; günümüzde yurtsever olmanın en önemli görevi ve ölçüsü çocuklarını düşman bilinciyle büyütmeğidir. İkincisi; her zaman bu tür bir saldırı karşısında tavır ve tutum sahibi olmak ve hemen deşifre etmektir. Düşürülen kişilikleri düşmanın elinden kurtarmak da yurtseverlik gereğidir. >24-27

Ortadoğu'da sorunların çözümü Rêber Apo'nun paradigmasıyla sağlanır

Mustafa Karasu

● Afganistan gerçeği Rêber Apo'nun kadın özgürlükçü ekolojik demokratik toplum paradigmasının Ortadoğu halkları için ne kadar gerekli olduğunu bir kez daha ortaya koymuştur. Hem kapitalist moderniteye karşı olmak hem de Ortadoğu'nun olumlu tarihsel, toplumsal ve kültürel değerlerine dayanarak özgürlükçü ve demokratik bir hareket yaratmak Afganistan gibi bu kadar ağır sorunlar yaşamış ülkelerde erkenden büyük destek bulacak özelliklere sahiptir. Bu yönüyle Afganistan'da mücadele etmek isteyen her güce, kadınlara ve gençlere Önderlik paradigmasını taşımak tek çözüm seçeneğidir.

Sovyetler Birliği'nin dağılması üzerinden 30 yıl geçti. Böylece Birinci ve İkinci Dünya Savaşlarının sonuçları temelinde gerçekleşen dünya ve Ortadoğu dengeleri yıkıldı. Ortadoğu şimdiye kadar dünya dengelerinin kurulduğu esas alandı. Dünyanın omurilik soğanı Ortadoğu'ydü. Bu açıdan Sovyetlerin dağılması ve soğuk savaşın sona ermesi ardından kapitalist modernitenin öncü gücü ABD'nin temel aktör olduğu Üçüncü Dünya Savaşı da Birinci Körfez Savaşı ile Ortadoğu'da başladı. O günden bugüne de Üçüncü Dünya Savaşı sürmektedir. Birinci ve İkinci Dünya Savaşları dörder yıl sürmüştü. Üçüncü Dünya Savaşı'nın uzun sürmesi kapitalizmin bugünkü küresel karakteri ile ilgilidir. Artık cepheden şiddetli savaşlarla kısa sürede sonuçların belli olduğu bir siyasal durum ve bunun gerektirdiği savaş gerçeği yoktur. Küresel kapitalist güçler arası ve sistem içi bir mücadele olduğu için Birinci ve İkinci Dünya Savaşlarına göre düşük yoğunluklu ve zamana yayılmış bir dünya savaşı gerçeği sözkonusudur. Çünkü; küreselleşmiş sermayenin serbest ve güvenli dolaşımının tüm kapitalist modernist ülkeler için zorunlu hale geldiği bir zamanda, küresel kapitalist güçler arasında Birinci ve İkinci Dünya Savaşlarında olduğu gibi şiddetli ve kısa sürede sonuçlanacak bir dünya savaşı beklemek yanılıgı olur.

Birinci ve İkinci Dünya Savaşları dönemindeki kapitalist sistem gerçeği ile bugünkü kapitalist sistem gerçeği arasında önemli farklılıklar vardır. Kuşkusuz sömürü ve azami kâr biçimindeki özü değişmemiştir. Ancak kendi içindeki mücadele tarz ve yöntemlerinde önemli değişiklikler yaşamak zorunda kalmıştır. Bu nedenle sistem içi güçler arasındaki ilişkilerin nasıl bir biçime kavuşacağını netleşmesi zaman alacaktır. Teorik olarak bazı öngörü ve tespitlerimiz olsa da bunun nasıl somutlaşacağı ayrı bir konudur. Teori gri, yaşam yeşildir, derler.

Ortaya koyduğumuz teorik çerçeve doğru olur ama pratiğe geçişte farklılıklar olması da eşyanın tabiatı gereğidir. Bu yönüyle Üçüncü Dünya Savaşı'nın yaşandığı bu süreci bir dengeden başka bir dengeye geçiş aşaması olarak görelim. Ancak bu geçişin çok karakteristik özellikleri olduğunu da bilelim. Eski siyasal değerlendirme ve kalıplarla bu geçiş aşamasını ele alırsak mevcut durumu yanlış bir ifadeye kavuşturmuş oluruz. Çünkü; kapitalizmin bu yeni aşaması eski siyasal yaklaşım ve kavramlarla ifade edilemeyecek durumları karşımıza çıkarmaktadır, çıkaracaktır.

Kapitalist moderniteye de sosyalizme de doğru yaklaşmalıyız

Sovyetlerin dağılmasından sonra yapılan alelacele değerlendirmeler daha sonraları yerini yeni değerlendirmelere bırakmıştır. Kapitalist modernite neoliberalizmle tarihin sonunun geldiğini bile söyleyebilirdi. ABD'nin tek hakim güç olacağı söylendi. Sosyalist kesimlerin bir kısmında hem reel sosyalizmin yıkılması hem de kapitalizmin ideolojik saldırısı ile inançsızlık gelişirken, bir kısmında sanki reel sosyalizm kendi yanlışlıklarından, sosyalizmin o dönemdeki teorik yetersizliklerinden dağılmamış gibi klasik sosyalist teoriyi hiçbir sorgulamaya tabi tutmadan savunma gelişmişti. Rêber Apo ise 'sosyalizmde ısrar insanlıkta ısrardır' demiş ancak geçmiş pratiğe de eleştirel ve özeleştirel yaklaşmadan gerçek sosyalizmin kurulamayacağını vurgulamış, böylece sosyalizme büyük bağlılığını göstermiş, sorumluluğunu yerine getirmiştir. Özcesi; kapitalist moderniteye de sosyalizme de doğru yaklaşılmazsa o zaman yanlış değerlendirmeler yapmak kaçınılmaz olur.

Kapitalist ülkeler eskisi gibi cepheden şiddetli biçimde karşı karşıya gelmezler. Ancak kendi içlerindeki mücadelenin sürekli olacağını da vurgulamak gerekir. Özellikle kapitalist modernite hiyerar-

şisinde birbirine yakın olanlar arasında sürekli birbirini bu hiyerarşi içinde getirme mücadelesi yaşanır. Ancak bu durum, bu ülkeler arasındaki ilişkinin tümünden kopacağı, Birinci ve İkinci Dünya savaşları gibi cepheden savaşların olacağı anlamına gelmez. Böyle savaşların olmaması soğuk savaş döneminde ifade edilen nükleer dehşet dengelerinin varlığı nedeniyle değil, kapitalizmin yeni karakteriyle ilgilidir.

Şimdi her bakımdan yükselişe geçen bir Çin gerçeği var. Kuşkusuz Rusya'nın da savaş tekniği ve ekonomik kaynaklar konusunda bir gücü var. Ancak kapitalizmin küreselleşmesi ve tüketim toplumunun geldiği bir aşamada Çin'in ABD ve Avrupa'ya her bakımdan alternatif bir güç haline geldiği açıktır. Kapitalizmin tüketim toplumu aşamasında, dünya nüfusunun üçte ikisinin Uzak Doğu havzasında olması da, bu rekabetin nede- nine önemli bir açıklık getirmektedir.

ABD, İslami hareketler vasıtasıyla Çin ve Rusya'yı uğraştıracaktır

Gelinen aşamada Üçüncü Dünya Savaşı'nın kısa sürede sonlanacağı ve bu temelde yeni dünya dengelerinin göreceli de olsa yeniden belirleneceği bir süreçte değiliz. Ancak Üçüncü Dünya Savaşı'nın karakteri ve nasıl bir mücadelenin devam edeceğini görüyoruz. Bu savaş içinde mücadele edenlerin birbirlerine karşı kullanacağı yöntemler giderek daha net duruma gelmektedir. ABD ile Çin arasındaki savaşta, ABD'nin özellikle etrafındaki ülkeler üzerinden Çin'i daraltma politikaları yürüteceği anlaşılıyor. NATO toplantısında Çin'in hedef gösterilmesi, insan hakları konusunda sıkıştırılacağını belirtileri, ABD ile Japonya ve Hindistan ilişkilerinin geliştirilmesi buna örnektir. Yine, Afganistan üzeri Çin'in rahatsız edileceğinin anlaşılması, kapitalist modernist güçler arasındaki savaşın yeni verileri olmaktadır. Ya da bilinen bu veriler daha da net kendini ortaya koyacaktır.

Anlaşıyor ki ABD, İslami hareketler vasıtasıyla, İslam coğrafyasına yakın olan Çin ve Rusya'yı uğraştırmayı, bir savaş taktiği olarak uygulayacaktır. Zaten Sovyetler döneminde bu politikasını 'Yeşil Kuşak' projesi olarak uyguluyordu. İslami kesimleri komünizm karşıtlığı üzerinden Sovyetlerin üzerine sürüyordu. Aslında İslam'ın komünizme karşıtlığının o düzeye getirilmesi de ABD, NATO ve kapitalist modernist güçlerin bir özel savaş çalışmasıydı. Önemli düzeyde de başarılı olmuştur. Bu güçler şimdi de, farklı biçimde, Rusya ve Çin'e yönelik bir siyasi enstrüman olarak kullanılacak. Çin ve Rusya'nın içinde ve çevresinde İslami toplulukların bulunmasını bu biçimde ele aldığı anlaşılmalıdır. Rusya ve Çin, Taliban'la şu anda iyi ilişki kurmak istese de, Afganistan'ın orta vadede bu ülkelere sorun yaratacağı açıktır. ABD, Ortadoğu'da işbirlikçi İslami kesimler üzerinden kendi politikalarını yürütme stratejisi izlemektedir. Ortadoğu'da İslami kesimleri dikkate almadan politika yapamayacağını bildiğinden, bu gerçekliği işbirlikçi İslami kesimler yaratarak karşılamak istemektedir. Bir tür modernist değerleri benimseyen işbirlikçi İslam yaratma hedefi vardır. Nitekim AKP ve Fetullahçılar böyle ele alıyordu. AKP'nin bazı politikaları ABD ve Avrupa'yı rahatsız etse de hâlâ işbirlikçi İslami kesimler üzerinden Türkiye'de etkili olma ve böyle bir Türkiye'yi de Ortadoğu'da kullanma stratejisini sürdürmektedir.

14 Haziran'daki NATO toplantısında zor durumda olan AKP, bize destek verin, sizin için her yerde asker oluruz, NATO ile uyumlu politikaları sürdürürüz, demiştir. Zaten ABD, Avrupa ve NATO Türkiye'nin zayıf karnını, hangi oltaya takılacağını bildiğinden bu noktalar üzerinden hep Türkiye'yi kullanmışlardır. En başta da Kürt sorunu konusundaki zayıflığını Türkiye'ye karşı kullanmaktadırlar. Bu nedenle Kürt sorununun çözümü konusunda bir politikaları yoktur. Çünkü; Türkiye üzerinde kullanacakları böyle bir enstrümanı kaybetmek istememektedirler. Nitekim ABD ve NATO, TC'ye Kürt halkının özgürlük mücadelesini bastırma konusunda destek vererek istediği gibi kullanmaktadırlar. 23 Nisan'daki Medya Savunma Alanları'na yönelik işgal harekâtına destek vermeleri de bu amaçlardır. NATO toplantısında Erdoğan'ın yalvar yakar olmasının bir nedeni de, böyle bir işgal harekâtına girmiş olmasıydı.

Tayyip Erdoğan'ın Afganistan'da etkili olması söz konusu olmayacaktır

NATO toplantısında TC'ye Afganistan havaalanının güvenliğini sağlama görevi verilmişti. Tayyip Erdoğan da kabul etmişti. Erdoğan kamuoyuna, şartlarımız var, diyerek şartların kabul edilmesi durumunda havaalanını koruyacaklarını açıklamıştı. Şartı da paraydı. ABD bunun sözünü zaten vermişti. ABD böylece Pakistan ve Türkiye üzerinden hem geçiş sürecini sorunsuz sağlayacak hem de Afganistan'ı bu ülkeler üzerinden kontrol edecekti. Taliban'ı ABD adına en iyi Pakistan ve Türkiye'nin kontrol edeceğini düşünüyordu. Kuşkusuz Taliban Afganistan'ı erken ele geçirerek bu planlamada bazı sorunlar ortaya çıkardı. TC'nin havaalanını kontrol etme hesapları çöktü. Kuşkusuz Pakistan her zaman Afganistan siyasetinde etkili olacaktır. Türkiye ise bir kısım mülteciyi kabul ederek ve Afganistan'daki bazı yatırımları alarak ekonomik olarak yararlanmaya çalışacaktır. Türkiye mültecileri alarak hem Avrupa ülkelerinden belli düzeyde para sızdırmaya çalışacak hem de bize bu kadar mülteci geliyor, Afganistan bizi ilgilendiriyor, diyerek Afgan politikasında sınırlı da olsa bir rol kapmaya çalışacaktır. Ancak Tayyip Erdoğan'ın düşündüğü çerçevede Afganistan'da etkili olması ve ekonomik olarak fazla imkan bulması söz konusu olmayacaktır.

ABD'nin Afganistan'dan çekilmesi bir yönüyle yenilgi olarak değerlendirilse de esas olarak ABD'nin Taliban'la anlaşarak ve ona belli bir rol vererek çekildiğini söylemek yanlış olmayacaktır. Aslında Taliban'ı yaratan da kapitalist moderniteydi. ABD Afganistan'da Sovyetleri yenilgiye uğratmak için buradaki İslami güçleri destekledi, her türlü silahı verdi. Böylece Sovyetler Afganistan'da yenilgiye uğratıldı. Sovyetlerin yıkılmasında bir etken de bu oldu. Kuşkusuz esas etken reel sosyalizmin kendi iç sorunları olmuştur. Afganistan'da Sovyetler yenildikten sonra iktidara İslami kesimler geldi. Sonrasında, Taliban hepsini etkisizleştirerek kendi iktidarını kurdu. 11 Eylül olayları olmasaydı ABD'nin Afganistan'a yönelik herhangi bir harekâtı olmazdı. ABD, 11 Eylül'e karşılık vermek için Afganistan'ı işgal etti. Kendisine göre bir düzen kurmak istedi ama modernist yaklaşımları ve Ortadoğu gerçeğini tanınamaması nedeniyle her yerde olduğu gibi Afganistan'da da kurduğu işbirlikçi rejim kısa sürede çöktü. ABD, Taliban'la işbirlikçi rejimini

belli düzeyde uzlaştırmayı ya da Taliban'ın iktidarı ele almasını zamana yandırmayı düşünüyordu. Ama işbirlikçi iktidarın karşılarında duramayacağını gören Taliban, kısa sürede Afganistan'ı kontrol altına aldı.

Kuşkusuz Taliban DAİŞ gibi bir örgüt değildir. Afganistan'ın tarihsel, toplumsal ve kültürel yapısına dayanarak mücadele etmiş ve ayakta kalmıştır. Afganistan'ın tarihsel, toplumsal ve kültürel değerlerine dayanan başka bir alternatif olmadığı için de kendisi Afganistan'a hakim olmuştur. Bu gerçeklik şunu göstermektedir; bu tür güçlere karşı alternatif ancak o ülkenin tarihsel, toplumsal ve kültürel değerlerine dayanan özgürlükçü demokratik bir hareket yaratmakla mümkündür. Bu yönüyle Afganistan'da yeni bir mücadele dönemi girildiğini söylemek gerekmektedir. Taliban bir süre Afganistan'a hakim olabilir. Hatta bazı güçler tarafından desteklenerek varlığını sürdürebilir. Bu çerçevede Ortadoğu'daki kimi İslami hareketlere ve kesimlere moral destek olabilir. Böyle bir olumsuz rolü olacağı da açıktır. Ancak Afganistan dahi olsa artık bu tür iktidarların varlıklarını uzun süre sürdürmeleri düşünülemez. Özellikle defalarca iç savaş yaşamış, dış güçlere karşı savaş içinde olmuş, sürekli bir siyasal, toplumsal altüst oluşun yaşandığı Afganistan'da mutlaka özgürlükçü, demokratik bir hareket tarih sahnesine çıkacaktır. Taliban devletçi, iktidarcı, otoriter, erkek egemenlikli, baskıcı karakterli olan bir siyasi harekettir. Demokrasi güçleri tabii ki böyle bir zihniyete ve onun iktidarına karşı tutum almalı ve mücadele etmelidir. Ancak bunu yaparken kapitalist modernist zihniyet ve siyasi tarzla ele almak önemlidir.

Afganistan'da mücadele etmek isteyen her güce Önderlik paradigmasını taşımak tek çözüm seçeneğidir

Afganistan gerçeği Rêber Apo'nun kadın özgürlükçü ekolojik demokratik toplum paradigmasının Ortadoğu halkları için ne kadar gerekli olduğunu bir kez daha ortaya koymuştur. Hem kapitalist moderniteye karşı olmak hem de Ortadoğu'nun olumlu tarihsel, toplumsal ve kültürel değerlerine dayanarak özgürlükçü ve demokratik bir hareket yaratmak Afganistan gibi bu kadar ağır sorunlar yaşamış ülkelerde erkenden büyük destek bulacak özelliklere sahiptir. Dolayısıyla Taliban gibi bir harekete karşı nasıl mücadele edileceğini bilmek çok çok önemlidir. Bu yönüyle Afganistan'da mücadele etmek isteyen her güce, kadınlara ve gençlere Önderlik paradigmasını taşımak tek çözüm seçeneğidir.

Dış güçlerin Afganistan'da başarısızlığa uğraması halklar açısından olumlu bir durum olarak görülmelidir. Ancak dış güçleri, kapitalist moderniteyi eleştirip değerlendirirken AKP'nin ya da sapkın Doğu Perinçek'in belirttiği gibi Taliban'ı anti-emperyalist bir güç gibi göstermek de yanlıştır. Çünkü; Taliban emperyalist güçlerin yarattığı bir siyasal oluşum olduğu gibi, iktidarcı, devletçi karakteriyle de şu ya da bu dış gücün kontroline hareket edecek ve kendi halkı üzerinde despotik iktidar kuracak bir siyasal oluşum gerçeğiyle karşı karşıyayız. Özcesi; Afganistan'daki gelişmeler bir daha göstermiştir ki, Ortadoğu'da ve Ortadoğu kültürü taşıyan ülkelerde özgürlük ve demokrasi mücadelesini geliştirmek için doğru bir anlayışa sahip olmak çok önemlidir. Ne Ortadoğu'nun devletçi geleneğine dayanan ve dini, iktidarcı için kullanan akımlar ne de kapitalist moderniteye

dayanan işbirlikçi kesimler halklar için özgür ve demokratik yaşam getirebilirler. Zaten Ortadoğu'da halklara yaşatılanlar dikkate alındığında bu güçlerin ne karakterde olduğu daha iyi görülür. Bu yönüyle Rêber Apo'nun ideolojik ve politik çizgisini daha hızlı ve yaygın biçimde Ortadoğu halklarına ulaştırma görevimiz bulunmaktadır.

Taliban, Çin ve Rusya için tehdit olarak kullanılacaktır. ABD'nin İran'ı kuşatma ve daraltma politikası bir de Afganistan üzerinden yürütülecektir. İran, Afganistan'da savaş sürdükçe Taliban'ın durumundan rahatsız değildir. Ancak iktidara gelen Taliban konusunda ciddi kaygılar taşıyacağı açıktır. Sünni fanatizminin en fazla düşmanlık yaptığı ke-

Hem küreselleşen kapitalizmden söz edeceğimiz hem de ABD gibi kapitalist modernist güçlerin belli alanlardan çekileceğini söyleyeceğiz. Özellikle bugüne kadar dünya dengelerinin kurulduğu Ortadoğu'dan çekileceğini düşünmek gerçekçi olmaz. Kuşkusuz bazı yerlerde başarısız kalır, yenilir ya da kapitalist modernist sistem için askeri, siyasi, ekonomik olarak bir yararı olmayan yerlerden çekilebilir. Ancak şu aşamada ABD'nin Ortadoğu'dan çekilmesi söz konusu değildir.

Savaş ve bir yere hakim olma doktrinlerinin de değiştiğini görmek gerekir. Eskiden 100 bin kişilik ordu ile bir yere hakim olunurken, şimdi 1000 asker yetmektedir. Savaş teknikleri o kadar gelişmiş ve sofistike hale gelmiştir ki,

● **Dış güçlerin Afganistan'da başarısızlığa uğraması halklar açısından olumlu bir durum olarak görülmelidir. Ancak dış güçleri, kapitalist moderniteyi eleştirip değerlendirirken AKP'nin ya da sapkın Doğu Perinçek'in belirttiği gibi Taliban'ı anti-emperyalist bir güç gibi göstermek de yanlıştır. Çünkü; Taliban emperyalist güçlerin yarattığı bir siyasal oluşum olduğu gibi, iktidarcı, devletçi karakteriyle de şu ya da bu dış gücün kontroline hareket edecek ve kendi halkı üzerinde despotik iktidar kuracak bir siyasal oluşum gerçeğiyle karşı karşıyayız.**

simlerden biri de Şialardır. Bu açıdan Afganistan'a karşı her an tetikte olacaktır. Taliban İran'la erken bir sorun içine girmez. Ancak iktidarını belli düzeyde oturup kendini güçlenmiş hissedince İran için bir tehdit haline geleceği açıktır. Bunu sadece ABD değil, Pakistan, Türkiye ve Suudi gibi ülkeler de isteyecektir.

Şu aşamada ABD'nin Ortadoğu'dan çekilmesi söz konusu değildir

Kapitalizm ahlaki, vicdani ve toplumsal değerlere gün geçtikçe daha fazla saldırmaktadır. Kapitalizmin giderek sadece toplumları değil, her türlü ahlaki ve vicdani değeri de çıkarlarına kurban eden bir modernite gerçeği vardır. Belki 100 yıl önceki kapitalizm bazı toplumsal, ahlaki ve vicdani değerlere daha fazla dikkat etmeye çalışıyordu. Meşruiyetini biraz da buna dayandırıyordu. Kuşkusuz şimdi eskisi gibi kaba biçimlere başvurmuyor, daha doğrusu uygulayamıyor. İnsanlık ve toplumlar buna izin vermiyor. Bunu sağlayan halklar ve toplumların direnişleridir. Onların yürüttüğü özgürlük ve demokrasi mücadelesinin kabul ettirdiği değerlerdir. Bunları kapitalizmin kabul ettiği ve uyguladığı değerler olarak görmemek gerekir. Halklar ve toplumlar büyük bedeller ödediler. Bu nedenle kapitalist modernist güçler meşruiyetlerini sürdürmek ve ayakta kalmak için bazı değerlere dikkat etmek zorunda kalmaktadırlar. Buna bakarak kapitalist modernist güçlerde gelişme varmış gibi yaklaşmamak lazım. Örneğin; ABD başkanı Woodrow Wilson, 100 yıl önce bazı demokratik değerleri savunmuştu. Hatta onu ütopyik bularak eleştiren kesimler bile olmuştur. Şimdi böyleleri, kapitalist modernist güçler içinde nesli tükenen kel aynak gibidirler. Bu açıdan toplumu ve toplumun değerlerini tüketerek yaşayan kapitalist modernist güçlerden hiçbir insani yaklaşım beklemek gerekir. Bu değerler ancak toplumcu güçlerin mücadelesiyle savunulabilir ve yaşamın her alanında etkili hale getirilebilir. Kuşkusuz bugünden yarına bu değerleri hakim kılmak zordur. Ancak halkların ve toplumların mücadeleleriyle adım adım geliştirilip hakim kılınacağı da açıktır.

artık fazla askere ihtiyaç duyulmayacak savaşlar dönemine geçmiştir. Düne kadar Irak'ta 15-20 bin askerin yapacağı işi 1000 asker, hatta daha azı fazlasıyla yerine getirebilir. Çünkü; Ortadoğu'nun herhangi bir yerindeki askeri üslerinden ya da uçak gemilerinden istediği kadar savaş uçağı kaldırabilmektedir.

ABD Irak'tan çekilmiyor. Askerini esas olarak Başûrê Kurdistan'da konumlandırıyor. Yine DAİŞ'e karşı mücadelede danışmanlık ve destek adı altında Irak'ta bir kısım asker bulunduracak. Bunlar ABD için yeterlidir. Zaten Suriye'nin kuzey ve doğusunda askeri güçleri bulunmaktadır. Tüm bunların koordine içinde çok büyük bir güç olduğu açıktır. ABD'nin Irak'ı terk etmesi, Irak'ı İran'a bırakması anlamına gelir. ABD kuşkusuz bunu yapmaz. Eğer Irak'ı tümünden TC ve KDP denetimine

ABD-KDP-TC ilişkisi bizim için daha zorlayıcı hâl alabilir. Zaten KDP ve TC'nin ABD ve Avrupa ilişkisine dayanarak üzerimize geldiği dikkate alınırsa, ABD'nin alanlarımıza yaklaşmasını ve bu ilişkilerini, bizi daha fazla zorlamak için değerlendireceklerdir. Yine bu durumu YNK'nin bizim üzerimizde baskı kurması için kullanmak isteyeceklerdir. Kürt Özgürlük Hareketi olarak bu durumları takip etmemiz, bu yönlü saldırı ve dayatmaları boşa çıkaracak bir askeri, siyasi ve toplumsal mücadele konumlanmasında olmamız gerekecektir.

Bu süreçte YNK'nin içinde gerçekleştiren sorunlar Kürdistan'daki tüm siyasi gelişmeleri ve Irak'ı etkileyecek düzeyde olmuştur. YNK içindeki iç mücadele bir askeri darbe niteliğinde kendini dışa vurmuş; YNK eşbaşkanı Lahor Şêx Cengî, YNK eşbaşkanı Bafil Talabanî ve YNK içindeki müttefikleri tarafından askeri zorla görevinden alınmıştır. Bizim için beklenmeyen ancak bazı güçler tarafından teşvik edilen bir siyasi hamle olduğu açıktır. YNK eşbaşkanı Lahor Şêx Cengî, TC işgaline ve KDP'nin YNK'yi PKK ile savaşın içine katmak istemesine karşı çıktığı için YNK'deki bu iç karışıklığın arkasında KDP ve TC'nin olduğu akla geldi. Nitekim Kürt kamuoyu ve çeşitli siyasi çevreler içinde bu yönlü değerlendirmeler yapanlar fazlasıyla oldu. Kuşkusuz Üçüncü Dünya Savaşı'nın sürdüğü ve Irak'ın yoğun istikrarsızlık yaşadığı bir ortamda YNK'nin zayıflaması, tüm Kürtler için olumsuz bir durum ortaya çıkarır. Her ne kadar KDP, YNK'nin zayıflamasını kendi çıkarına görse de, bu yaklaşımın bir Kürt bakışı olmadığı açıktır. Özellikle Üçüncü Dünya Savaşı'nın sürdüğü bir dönemde önemli bir Kürt örgütünün parçalanması ve zayıflaması Kürt halkının çıkarına olamaz. Üçüncü Dünya Savaşı koşullarında Kürtler çok parçalı olur ve güçsüz kalırlarsa bırakalım yeni kazanımlar elde etmeyi, eldekini bile kaybedebilirler.

Biz YNK içinde böyle bir olayın olmasını istemedik. Bir görev değişikliği olaksa normal yollardan olması YNK açısından daha iyi olurdu. Ancak biz mevcut durumda YNK'nin zayıf düşmesini istemeyiz. Hem Lahor'un hem de Bafil'in YNK'nin zayıflamaması için

● **KDP, YNK içinde bazı güçlere dayanarak YNK üzerinde etkili olmak ister. Ancak ne buna Silêmanî ve çevresinin toplumsal ve siyasal kültürü izin verir ne de İbrahim Ehmed ve Mam Celal'in siyasi çizgisi. Bu yönlü amaçları ve çabası olanların her zaman hayal kırıklığına uğrayacağına inanıyoruz. Zaten Silêmanî merkezli Soran bölgesinin 100 yıldan fazladır böyle bir toplumsal ve siyasal kültürü olmasaydı şu anki KDP yönetimi bu alanlara da hakim olurdu. Hewlêr'in bile Saddam Hüseyin'in desteğiyle alındığı bilinmektedir.**

verebilirse bunu yapabilir. Ancak siyasi konjonktür buna uygun değildir. Mevcut AKP-MHP ittifakının konumu şu anda Irak'ı TC'ye teslim etme seçeneğinin pratikleştirilmesi konusunda sorunlar yaratabilir. Bu seçenek her zaman devreye girebilecek seçeneklerdendir. Eğer Suudi-Türkiye ilişkileri iyi bir zemine oturursa bu seçeneğin pratikleşmesi daha kolay olabilir.

ABD'nin Irak'taki askeri güçlerinin önemli bölümünü Başûrê Kurdistan'a çekmesi tabii ki Irak'taki siyasi dengelere etki edecektir. KDP bu askeri güçlere dayanarak bize karşı yaklaşımlarında daha büyük olumsuzluklara girebilir. Öte yandan KDP'nin Irak üzerindeki şantajları biraz daha artabilir. Hatta

sorumlu davranması beklenir. Bu olaylardan sonra mevcut YNK yönetimi zayıf düşmemeli. Mevcut YNK yönetimi zayıf düşerse bundan birçok güç yararlanır. Bu açıdan geline aşamada YNK'nin iç sorunlarla uğraşmaması önemlidir. Buna Lahor'un da YNK'nin yeni yönetiminin de dikkat etmesi gerekir. Biz mevcut yeni yönetimin güçlenmesini isteriz. Sorunlarla yaşamasını istemeyiz. Bu nedenle yeni yönetimi destekleyeceğimizi söyledik. YNK'nin güçsüz kalmasının Kürt halkına yararı yoktur. Öte yandan yeni yönetimin artık Lahor'la uğraşmaması ve kendi çalışmalarına yoğunlaşması gerekir. Lahor ve yeni yönetim karşılıklı sorumlu davranırlarsa YNK mevcut sorunlarını aşar.

Başka güçlerin yararlanacağı bir zemin kalmaz. İbrahim Ehmed, Mam Celal ve YNK'ye karşı sorumluluk böyle davranmayı gerektirir.

KDP, YNK içinde bazı güçlere dayanarak YNK üzerinde etkili olmak ister. Ancak ne buna Silêmanî ve çevresinin toplumsal ve siyasal kültürü izin verir ne de İbrahim Ehmed ve Mam Celal'in siyasi çizgisi. Bu yönlü amaçları ve çabası olanların her zaman hayal kırıklığına uğrayacağına inanıyoruz. Zaten Silêmanî merkezli Soran bölgesinin 100 yıldan fazladır böyle bir toplumsal ve siyasal kültürü olmasaydı şu anki KDP yönetimi bu alanlara da hakim olurdu. Hewlêr'in bile Saddam Hüseyin'in desteğiyle alındığı bilinmektedir. Zaten KDP'nin otoriter yaklaşımı olmazsa Hewlêr'de etkin olması söz konusu olamaz. KDP'nin mevcut yönetim tarzı sürdüğü müddetçe Silêmanî ve çevresindeki halkın KDP'ye yaklaşımı değişmez. KDP ne zaman merkezi otoriter anlayışı bırakır, yerel demokrasiye dayalı bir demokratik federasyon anlayışına kavuşursa o zaman KDP'ye karşı Başûr toplumunda var olan tepkiler giderilebilir.

Eğer bugün KDP daha olumsuz durumlara girmiyor ve bazı olumsuzluklar kısmen frenlenebiliyorsa bunda başta YNK olmak üzere diğer Başûrlu siyasi partilerin etkilerini görmek gerekir. KDP ve YNK dışında başka siyasi partilerin de olması, KDP'nin otoriter yapısını frenleyen önemli bir etkidir. Goran ve İslami partilerin de KDP'nin otoriter yapısını frenlemede belli bir etkileri bulunmaktadır. Bu siyasal çoğulculukta da Silêmanî merkezli Soran alanının etkisinin olduğu açıktır.

Tüm bu gerçeklikler dikkate alındığında Silêmanî ve çevresinin Hewlêr ve Dihok gibi olmaması çok önemlidir. Silêmanî üzerinde bazı dış etkiler olsa da Hewlêr ve Dihok gibi değildir. Hewlêr ve Dihok Türkiye'nin yeni sömürgeci gibidir. Hatta TC'nin birçok askeri gücü düşünüldüğünde neredeyse klasik sömürge denilecek bir durumun varlığından bile söz edilebilir. Tabii ki Silêmanî ve çevresi bu duruma düşmemelidir. KDP farkında değil ama Silêmanî ve çevresi Dihok ve Hewlêr gibi, Behdînan bölgesi gibi olursa bu durum bir süre sonra KDP'nin büyük kaybetmesiyle sonuçlanır. Bu açıdan biz sadece Silêmanî ve çevresindeki Kürt halkının değil, tüm Kürt halkının Silêmanî ve çevresinin Hewlêr ve Dihok gibi yapılmasına karşı çıkması ve böyle dayatmalara karşı da mücadele etmesi gerektiğini vurgulamak istiyoruz. Çünkü; bu duruma sıradan bir konu gibi bakılamaz. Bu durum tüm Kürdistan halkının geleceğini ilgilendirmektedir.

Silêmanî ve çevresine bir saldırı olursa YNK'nin yanında olacağımızı deklere ettik

YNK içinde sorunlar çıktığında Dî-şîlîşî Komitemiz tutumunu ortaya koyan açıklamalar yaptı. Bireyler YNK'li olduğu için bizim dostlarımızdır ancak bizim esas alacağımız tabii ki kurumsallıdır. Biz daha önceki tutumları da bir YNK tutumu olarak ele aldık; bundan sonra da böyle ele alacağız. YNK ile İbrahim Ehmed ve Mam Celal'le ilişkiler temelinde uzun süreli dostluğa dayalı ilişkilerimiz sürmüştür, sürecektir. Bir dönem kısa süreli sorunlar yaşasak da YNK ile tarihi temele dayalı ilişkiler sürmüş ve sürmeye devam edecektir.

Biz Silêmanî ve çevresine zorla bir şeyler dayatılırsa, buralara yönelik bir saldırı olursa YNK'nin yanında olacağımızı deklere ettik. Çünkü; Silêmanî ve çevresinin Hewlêr ve Dihok haline

getirilmesini kabul edemeyiz. Böyle bir durumda, bu bölgelerde yaşayan Kürt halkı da, gerillanın yanında olmasını bekler.

Kuşkusuz YNK'de yaşanan sorunları Irak'ın istikrarsızlığından ayrı ele alamayız. Bu istikrarsızlık içinde birçok güç kendi konumunu güçlendirmek istiyor. Ya da Irak'ta etkili olmak için Irak içi siyasi güçleri etkilemeye, yanına çekmeye, karşıt gördüklerini de zayıflatmaya çalışıyor. YNK'deki iç sorunlar da böyle bir ortamda söz konusu hali aldı. Sorunlar YNK'çiden kaynaklanmış olsa da ortaya çıkışı böyle bir Irak gerçekliğinden ayrı ele alamayız.

Irak'ın bu zayıflığından KDP de, TC de yararlanmaktadır. KDP Irak'a şantaj yapmaktadır. KDP bunu Başûrê Kurdistan'ı güçlendirmek için değil, diğer Kürt partileri karşısında kendi konumunu güçlendirmek için yapıyor. KDP, TC ile ilişkilerini de böyle ele almaktadır. TC de KDP'nin bu durumunu kullanıp PKK ve TC'nin politikalarına karşı çıkan Kürtlere karşı saldırılarını artırmaktadır. TC, Kürt düşmanlığında öncü olmasına ve tüm Kürt kazanımlarına saldırmasına rağmen KDP ile ilişkilerine dayanarak, ben Kürtlere değil PKK'ye karşıyım, diyebilmektedir. Böylece Kürt düşmanlığının üstünü perdelemektedir.

Şengal'deki saldırıların zeminini yaratan ve TC'yi bu konuda teşvik eden KDP'dir

KDP'nin Kürt düşmanlarına hizmet eden bu politikasından yararlanan TC, son zamanlarda Şengal ve Rojava'daki saldırılarını artırmıştır. Özellikle Şengal'deki saldırıların zeminini yaratan ve TC'yi bu konuda teşvik eden KDP'dir. Sürekli, "Şengal'de PKK var, Şengalli olmayanlar var, yasa dışı güçler var" diyerek TC'ye hedef göstermektedir. Öte yandan, Irak'a 9 Ekim 2020 anlaşmasının uygulanması için baskı yapmaktadır. Açıkça Irak ordusunu Şengal'e askeri harekât yapması için zorlamaktadır. Hatta, Irak bu anlaşmayı uygulamazsa TC gelir Şengal'i işgal eder, tehdidi bile yapmaktadır. Aslında bu anlaşma Şengal'de Irak'ı hakim kılan bir anlaşmadır. Ancak KDP, oradaki öz-yönetim ve özsavunma dağılırsa daha sonra biz oraya hakim oluruz gibi bir hesap içindedir. Irak Êzîdîlerin özerkliğini kabul etmeye yatkın bir siyasal yapılanmaya sahiptir. Êzîdîlerin özerkliğinin Irak'ı zayıflatması söz konusu olmayacağından Irak'taki siyasi aktörlerin çoğunluğu Êzîdxan'ın özerkliğini reddetmemektedir. Ancak KDP'nin şantajları ve TC'nin baskısı Irak'ın bu konuda adım atmasını engellemektedir.

Kazımî'nin, anlaşmayı uygulayacağız, demesi, arkasından Türk devletinin saldırıları, Êzîdîlerin iradesini kırıp 9 Ekim anlaşmasını uygulatma amaçlıdır. Ya vurulursunuz ya da teslim olarak bu anlaşmayı kabul edersiniz, denilmektedir. Zaten KDP de son zamanlarda 9 Ekim anlaşmasının uygulanması konusunda sık sık açıklamalar yapmaktaydı. Yine televizyonlarında bu konu gündemde tutuluyordu. Bu gerçeklik bile bu saldırıları asıl teşvik edenin KDP olduğunu göstermektedir. Saldırıdan sonra, "PKK'nin arabası vuruldu, PKK'lilerin yerleri vuruldu" demesi KDP'nin Êzîdîlere karşı olan politikasının üstünü örtmek içindir. Bu saldırılar karşısında KDP'nin bırakalım bir kınama açıklaması yapmasını; bu saldırıları meşrulaştıran ve normalleştiren bir tutum takındığı görülmüştür. Bu nedenle Êzîdîler Rudaw TV'nin çalışmalarını engellemiş ve kovmuşlardır.

Bu saldırılara karşı başta Êzîdî kadınlar ve gençler olmak üzere tüm Êzîdîler çok onurlu tutum göstermişlerdir.

Bırakalım yılmayı ve geri çekilmeyi ısrarla özerkliklerini savunmuşlar, onurlu siyasi iradelerini ortaya koymuşlardır. Êzîdî halkının bu tutumu göstermiştir ki; Êzîdîler bedel ödese de özerkliklerini kazanacaklardır. Değerli Êzîdî siyasi ve askeri önder Seîd Hesen ve hastanede vurulanlar özerk Êzîdxan'ın geçrekleşmesinde rol oynayanlar olarak tarihe geçecektir. Çünkü; onların şهادetleriyle Êzîdî halkı özyönetim ve özsavunmaya daha fazla sahip çıkmıştır. KDP'nin Şengal'de oynadığı rol de KDP'nin tarihine başka bir olumsuzluk olarak geçecektir.

Beşar Esad'ın şu anki açıklamaları yetersiz görülsede olumsuz yaklaşımalmalıdır

Türkiye sadece Şengal'e değil, Rojava'ya da saldırılarını artırmıştır. KDP'nin yaklaşımları, Irak'taki siyasi durum, Suriye'nin istikrarsızlığı ve koalisyon güçlerinin sessizliği bu saldırıları cesaretlendirmektedir. Afganistan'taki kargaşa da bu saldırılar için Türkiye'ye uygun bir siyasi zemin sunmaktadır. Şu anda Rojava'ya açık yönelme de, teröristleri vuruyorum, diyerek saldırmaktadır. ABD de, Rusya da Kürtleri kendi politikalarına çekmek için bu saldırılara sessiz kalmaktadır. Hatta yaklaşımlarıyla bu saldırıları teşvik ederek Kürtlerin kendilerine sığınmasını sağlamaya çalışmaktadırlar. Rusya zaten sürekli, şuraya girerim, şurayı bize verin, şurayı Rejime bırakın, diyerek Rojava yönetimini baskı altında tutmaya çalışmaktadır. Türk devletinin saldırılarını da, amaçlarına ulaşmak için kullanılacak bir durum olarak görmektedir. ABD zaten uzun zamandır bu politikayı izlemektedir.

Son süreçte Suriye devlet başkanının Suriye'nin siyasi sisteminin nasıl olacağına yönelik yaptığı açıklamalar dikkat çekicidir. Beşar Esad Suriye'nin 2011 öncesine dönmeyeceğini, ademi merkezîyetçilik anlamına gelecek bir yönetim sisteminin olabileceğini söylemiştir. Bu olumlu bir yaklaşımdır. Anlaşıyor ki, eski merkezîyetçi yapı temelinde Suriye'nin birliği ve bütünlüğünün sağlanamayacağı görülmüştür. Bu yaklaşımın bölgedeki siyasal gelişmelerle de bağı vardır. Özellikle Türkiye ve çeşitli ülkelerin Suriye üzerindeki oyunlarını bozmak için böyle bir adım atma ihtiyacını duymuşlardır. Bu olumlu

● Bu saldırılara karşı başta Êzîdî kadınlar ve gençler olmak üzere tüm Êzîdîler çok onurlu tutum göstermişlerdir. Bırakalım yılmayı ve geri çekilmeyi ısrarla özerkliklerini savunmuşlar, onurlu siyasi iradelerini ortaya koymuşlardır. Êzîdî halkının bu tutumu göstermiştir ki; Êzîdîler bedel ödese de özerkliklerini kazanacaklardır. Değerli Êzîdî siyasi ve askeri önder Seîd Hesen ve hastanede vurulanlar özerk Êzîdxan'ın geçrekleşmesinde rol oynayanlar olarak tarihe geçecektir. Çünkü; onların şهادetleriyle Êzîdî halkı özyönetim ve özsavunmaya daha fazla sahip çıkmıştır.

ve teşvik edilmesi gereken bir yaklaşımdır. Biz de Suriye krizinin patlak vermesinden beri Suriye'nin birliğinin ve bütünlüğünün böyle sağlanabileceğini hep söyledik. Bu açıdan Suriye rejimi bu yönlü adımlar atarsa bunu destekleriz. Rojava'daki Kürt halkının ve diğer halkların da böyle bir yaklaşıma olumlu bir cevap vererek, bir uzlaşma aramaları doğru olacaktır. Rojava'da zaten Arapların, Süryanilerin ve Kürtlerin oluşturduğu demokratik bir özerk yapı vardır. Bu, Suriye'de, üzerinde uzlaşılacak tek modeldir. Çünkü; ne mevcut rejimin şu anda yürüttüğü siyasi sistem

ne de çetelerin siyasi anlayışları, üzerinde uzlaşılacak bir siyasi yaklaşıma sahiptir. Ancak Beşar Esad'ın son açıklamalarıyla birlikte Kuzey ve Doğu Suriye yönetimiyle mevcut rejimin uzlaşma zemini ortaya çıkmıştır. Beşar Esad'ın şu anki açıklamaları yetersiz görülsede olumsuz yaklaşımalmalıdır. Görüşme ve müzakerelerle tarafların uzlaşacağı bir sistem ortaya çıkarılabilir.

Türk devleti Medya Savunma Alanları'na saldırırken KDP bu saldırıları meşrulaştırmaktadır. Gerillayı kuşatarak, gerillalara saldırarak, şehit düşürerek, tutumlarıyla TC'ye yardım ederken ve Şengal'de de Türk devletinin saldırılarını teşvik ederken, tabii ki Rojava'da ENKS görüşmeleri sürdürülemezdi. Zaten KDP, Medya Savunma Alanları ve Şengal'e saldırarak Rojava'daki politikasını da ortaya koymuş oldu. ENKS görüşmelere bir uzlaşma için katılmıyor. Rojava Devrimi'ni teslim alma, yüzde 50-yüzde 50 bölüşmeyi, sonra da tümünü ele geçirmeyi hesaplıyor. Rojava yönetimi tüm Kürtleri yönetime katıp her güç karşısına ulusal birlik tutumu ile çıkmayı amaçlarken, ENKS'liler KDP adına Rojava'yı teslim almak için görüşmelere katılmışlardır. ENKS bir taraftan Kuzey ve Doğu Suriye yönetimiyle diyalog ve görüşmeler içindeyken diğer taraftan da Efrîn, Serêkaniye ve

larca dile getirdi. Ancak KDP herkese kendini dayatmaktadır. Hala Rojava'nın statüsünü tanımamaktadır. Türkiye o kadar hakaret, saldırı ve aşağılamasına rağmen tek bir gün bile Habur kapsını kapatmazken Başûr ile Rojava arasındaki sınır kapısını sürekli kapatarak şantaj yapmaktadır. Biz, sömürgeciler Kürdistan'ı dört parçaya bölmüş, araya duvarlar örüyor derken, KDP de, Rojava ile Başûr arasına derin hendekler kazmıştır. KDP, statümüzü kabul edin derken, benim tam hakimiyetimi kabul edin demektedir. Ancak Rojava'nın bütünlüklü demokratik iradesini ve kurduğu sistemi kabul etmemektedir. Türk devleti tanımadığı için KDP de Rojava'nın varlığını ve statüsünü kabul etmiyor. Rojava'nın da kendisine teslim olmasını istiyor.

KDP ne Irak'ın yasalarına ne de federasyon yasalarına saygı duyuyor. Yasaları, AKP-MHP iktidarı gibi dikkate almıyor. İşine geleni uyguluyor, işine geleni uygulamıyor. Gazetecilere ne yaptığı biliniyor. Soruşturmada baskı ve işkence uyguluyor. Bunları yaparken yasaları dikkate almıyor. Hükümete değil, doğrudan KDP'ye, hatta Barzani ailesine bağlı askeri güçleri PKK'nin üzerine sürüyor. Hükümet içindeki YNK ve Goran, PKK'ye yönelik KDP yönelimlerini kabul etmediği halde kendi askeri güçlerini PKK'nin üzerine sürüyor. Goran ve YNK, Türk işgaline de karşı çıkıyorlar. Ancak KDP, federasyon yasalarına uymayarak Türkiye ile işbirliği yapıyor ve TC ile birlikte PKK'nin üzerine geliyor. KDP böyle yaparken, PKK statümüzü kabul etmiyor, yasalarımızı çiğnıyor, diyor. Aslında Başûr'daki siyasi partilere, aydınlara ve halka sormak lazım, KDP ne kadar Irak ve Başûr federasyonu yasalarına uyuyor?

Gerilla her gün düşmanın bir parçasını koparmaktadır

Medya Savunma Alanları'nda hâlâ TC ile KDP'nin gerillayı tasfiye etme saldırıları sürüyor. KDP, gerilla alanlarını kuşatmaya alıyor, birçok yere yol götürerek TC'nin de buralara yerleşmesinin önünü açıyor. KDP, PKK ve gerillaya yönelik saldırgan ve TC ile birlikte tasfiye etme politikalarından vazgeçmiş değil. Sanki KDP de kaderini AKP'ye ve AKP'nin Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etmesine bağlamış. Yoksa bir Kürt partisi bu derece Kürt düşmanlığında öncü TC'ye sarılmazdı! Herhalde kendisine iki-üç şehirde hükümlan olma sözü vermenin karşılığında bunları yapmaktadır. Çünkü; bu

işbirliğine ne kadar düşünssek de başka bir neden bulamıyoruz.

Türk devleti 4,5 aya yakındır saldırmasına rağmen sınıra yakın bazı tepeler dışında ilerleyememiştir. Tam bir tıkanmayı yaşamaktadır. Gerilla her gün düşmanın bir parçasını koparmaktadır. Sürekli güç değiştirmesine rağmen yeni getirilen güçler de kısa sürede bir bitkinlik, tıkanmışlık ve yenilgili ruh hali içine girmektedir. Öyle ki, askerler, kolaysa Tayyip Erdoğan, Süleyman Soylu ve Hulusi Akar gelsin, demektedirler. Aslında önceleri böyle bir durum olsa "yağdan kıl çeker gibi" askerlerini savaş alanından çekerlerdi. Zaten böyle onlarca operasyon ve onlarca geri çekilişi olmuştur. Türk ordusunun Medya Savunma Alanları'na yönelik pratiği 'siwar hatin peya çûn'dur. Eğer şimdi geri çekilmiyorsa nedeni, bu geri çekilişinin AKP-MHP iktidarının yıkılmasıyla sonuçlanacağı korkusundandır. Bu açıdan işgalde, savaşta ısrar ederek iktidarını ayakta tutmaya çalışmaktadır.

23 Nisan'dan bu yana gerilla, savaş tünelleri ile bu tüneller etrafında ve arazide küçük tim hareketliliği ve vuruşlarla Türk ordusunu şaşkına çevirmiştir. Bu nedenle pervasızca kimyasal silah kullanılmaktadır. Tabii ki gerilla kimyasal silahlara karşı da tedbirlerini almaktadır. TC o kadar savaş suçu işliyor ki, bunlar birike birike birgün Türk devletini, savaş suçları kolтуğuna oturtacaktır.

4,5 aylık savaş Ortadoğu'da önemli siyasi değişiklikler ortaya çıkarmıştır. Eğer TC, düşündüğü gibi bir hafta, 10 gün içinde Medya Savunma Alanları'nı işgal edip amaçlarına ulaşıyorsa, Ortadoğu'nun siyasi durumu çok kötü hale gelirdi. Türkiye tüm Ortadoğu'ya şantaj yapacak ülke haline gelirdi. Türk devleti birçok ülkeyi rehin alırdı. Kürt halkının özgürlük mücadelesi açısından da olumsuzluklar ortaya çıkardı. 4,5 aylık fedai gerilla direnişi tüm bu olumsuzlukların önünü almıştır. Eğer gerilla tüm imkansızlıklara rağmen direniyorsa elinde imkanları fazla olanlar rahatlıkla direnebilir mesajını herkes almıştır.

Bu savaş Türk devletini dışarda ve içerde yıpratın bir sonuç ortaya çıkardığı gibi Bakur'da ve Türkiye'de Kürt halkına ve demokrasi güçlerine büyük bir nefes aldırılmıştır. Kürt halkının ve demokrasi güçlerinin direnme iradesi ve motivasyonunu güçlendirmiştir. Kürdistan'da gerillanın büyük toplumsal ve siyasi sonuçlar yaratan güç olduğu bir kez daha gözler önüne serilmiştir. 15 Ağustos'tan bu yana geçen 37 yıllık gerilla deneyimi bir

gerilla kültürü yaratmıştır. Halkımızda, yetersizlikleri olsa da zorluklar ve savaş içinde yaşama ve mücadele etme kültürü oluşturmuştur. Gerilla savaşının bu kültürleşmesi ile gerillanın zamanında gerçekleştireceği yaratıcılık birleştiğinde yenilmez olacağı bir daha görülmüştür. Nitekim istenilen düzeyde olmasa da yaşanan değişimler sonucu gerilla 4,5 aydır her türlü imkanını kullanmasına ve aldığı siyasi desteğe rağmen Türk devletine kök söktürmektedir.

Gerilla büyük bir fedailikle tarihi bir destan yazmaktadır. Kuşkusuz her zaman olduğu gibi sonuç almak için gerillanın yanında halk hareketinin de devreye girmesi gerekir. Halk devreye girdiğinde ve demokrasi güçleri bu iktidara karşı tutumunu ortaya koyup mücadelesini geliştirdiğinde AKP-MHP faşist iktidarı çökecektir. Bu iktidar 6 yıldan fazladır en ağır saldırıları yapmasına rağmen karşısında bir direnç görmüştür. Yetersiz de olsa Kürt halkı da, demokrasi güçleri de direnmiştir. Gerilla da en ağır saldırılara rağmen direnerek soykırımcı sömürgeciliğin Kürdistan ve Türkiye'ye tam hakim olma planlarını bozmuştur. Öte yandan TC bu direnişi kırmak için içerde ve dışarda birçok gücü karşısına alma politikası yürütmüştür. Bu da AKP-MHP iktidarını ciddi biçimde yıpratmış, yıkılma noktasına getirmiştir. Her ne kadar NATO ülkeleri ve KDP destek vererek bu iktidarı yaşatsalar da, artık bu iktidarın sonuna gelinmiştir. Kendisini tümünden NATO'nun hizmetine soksa ve içerde bazı kesimlerle ilişkileri yumuşatmaya çalışsa da bunlar, bu iktidarın sonunu engelleyemez.

Yılmış ve yenilgili ruh haline girmiş olanlar ancak AKP-MHP iktidarından yumuşama bekler

Şöyle reformlar yapacağım, "çözüm sürecini" biz sonlandırmadık, lafları demagogidir, aldatmacadır. Bu iktidardan reform beklenemez. Hele hele Kürt sorununun çözümü hiç beklenemez. Bu açıdan kim Erdoğan'ın Amed'teki konuşmasından bir yumuşama çıkarılmışsa o ya Kürt sorununun nasıl bir sorun olduğunu kavramamış ya da AKP iktidarının demokrasi düşmanı, dolayısıyla Kürt düşmanı karakterini anlamamıştır. AKP, çok sıkıştığı 2005-2006 dönemlerinde ihtiyaç duyduğu Kürt halkı ve demokrasi güçleri tarafından sıkıştırılıysaydı belki bir adım atırlabilirdi. İç ve dış koşullar buna uygundu. Ancak demokrasi güçleri ve Kürtler, demokratikleşme ve Kürt sorununun çözümünü dayatma yerine hiçbir karşılık beklemeden destek vererek sıkışan iktidarı rahatlatınca bu tarihi fırsat kaçırıldı. Nitekim Rêber Apo 2006 1 Ekim ateşkesi için, "Bana emrivaki yapıldı; aslında ben böyle bir şeyi o biçimde kabul etmezdim" diyerek tutumunu ortaya koymuştu.

Artık AKP'den Kürt sorununun çözümü için birşey beklemek tarihi gaflet olur. Rêber Apo ve Hareketimiz AKP iktidarını bir çözüm süreci içine sokmak istedi. Bunun için her fedakârlığı yaptı. Çok makul Dolmabahçe Mutabakatını da kabul etti. Ancak AKP iktidarı ve bir bütün olarak devletin Kürt halkına diz çöktürme planı olduğu için bu mutabakat reddedildi. Rêber Apo üzerinde ağır bir tecrit uygulandı ve her yerde Kürt halkına karşı bir soykırım saldırısı yürütüldü. Son 6 yıllık saldırı zihniyeti, amacı ve yapılanlar ortadayken AKP-MHP iktidarından en küçük yumuşama beklemek ya da böyle bir şey olabilir mi gibi tartışmak, olsa olsa saldırılar karşısında yılmış ve yenilgili ruh haline girmiş olanların işi olabilir.

● **Kürt halkının, Türkiye demokrasi güçlerinin ve dünyanın birçok yerindeki demokratik çevrelerin ve Kürt dostlarının Önderliği sahiplenmesi AKP-MHP iktidarının baskılarının sonuç vermediğini açıkça ortaya koymaktadır. Yine 'Dem Dema Azadiyê ye' Hamlesi çerçevesinde Kürdistan'da ve Türkiye'de yapılan eylemler AKP-MHP faşizmine karşı mücadelenin giderek gelişeceğini ortaya koymuştur. 15 Ağustos'ta Êlih'te (Batman) halkın coşkusu ve mücadeleyi sahiplenmesi Kürt halkının özgürlükteki ısrarını bir daha gözler önüne sermiştir.**

'Diyarbakır 5 Nolu Zindanı'nı kültür merkezi yapacağız' demek, 1980'li yıllarda şiddetle yapmak istediğimizi şimdi yumuşak güçle yapacağız, demektir. 5 nolu zindan kültürel soykırım merkezi yapılacak demektir. 1980'li yıllarda nasıl ki zorla 'Ben Türk'üm' dedirtiliyordysa bu kültür merkezinde de Kürtlerin nasıl Türk olduğu ortaya konulacaktır. Soykırımcılar her zaman şiddetle yolu açarlar, o yoldan kültürel soykırımcılar girer, soykırımı sonuca götürürler. Tayyip Erdoğan Diyarbakır 5 Nolu Zindanı'nı kültür merkezi yapacağız, derken bunu söylemiştir. Orası olsa olsa Utanç Müzesi, Kürt halkına yapılan zulmün ve soykırımın sembol merkezi olabilir.

Şu anda Bakurê Kurdistan'da ve Türkiye'de yapılacak en büyük hata

sintisiz yürüttüğü mücadele önemli rol oynamıştır. Bu bir yıl içinde Rêber Apo'nun özgürlüğü daha fazla gündemleşmiştir. Artık sadece Kürt halkı ve Kürt demokrasi güçleri değil, Türkiye'nin demokrasi güçleri de Rêber Apo'nun özgürlüğüyle Türkiye halklarının özgürlüğü ve demokrasisi arasında bağ kurarak Rêber Apo'nun özgürlüğü için mücadeleye katılmışlardır. Zaten Avrupa'da ve dünyanın bir çok yerinde Rêber Apo'ya sahiplenme önemli bir boyut kazanmıştır. Böylece sadece Kürt halkının değil, Türkiye halklarının ve dünya halklarının da sahiplendiği ve özgürlüğünü istediği bir önderlik gerçeği vardır. Son zamanlarda Kürdistan'da yapılan halk yürüyüşlerinde Önderlik açıkça sahip-

AKP-MHP iktidarına yönelik tutum ve mücadeleyi gevşetmek olur. Bırakalım en küçük bir yumuşamayı, bu iktidara karşı mücadelenin hem sertleştirilmesi hem de en geniş çevrelerin katılımının sağlanması gerekir. Bu iktidara karşı direnişin her yol ve yönteminin kullanılması gerekir. Kuşkusuz bu iktidar kendine yönelik her direnişi, her eylemi bastırmak isteyecektir. Çünkü; en küçük bir boşluk bırakırsam buradan hücum edilir ve beni yıkacak saldırılar gelişir, diye korkmaktadır. Bu açıdan bu iktidarı yıkmak istiyorsak bedel ödemek gerekir. Şimdi bu bedelin ödenmemesi ilerde daha ağır ve büyük bedeller ödemesini beraberinde getirecektir.

Kürtlerin ve demokratik çevrelerin Önderliği sahiplenmesi AKP-MHP'nin sonuç alamadığını ortaya koymaktadır

'Tecride, Faşizme, İsgale Son; Özgürlüğü Sağlama Zamanı' Hamlesi bir yılını doldurmak üzeredir. Bu bir yıl içinde yetersizlikleri olsa da Kürdistan'ın dört parçası ve yurt dışında önemli bir mücadele yürütüldü. Faşizme ve işgallere karşı önemli bir direniş geliştirildi. Eğer bugün AKP-MHP iktidarı çöküş noktasına gelmişse bunda halkımızın ve dostlarımızın ke-

Seçim ittifakını tartışma zamanı değil

Kuşkusuz demokratik güçlerin ve toplumun bir seçim politikası olur. Ancak bu iktidarın yıkılmasını seçime endekslemek kadar yanlış bir politika olamaz. Seçim ittifakını tartışma zamanı değildir. Şu anda AKP-MHP iktidarını yıkmaya kilitlenmek gerekmektedir. AKP-MHP iktidarını yıkmak ittifakı ile seçim politikası ve bu yönlü taktikleri birbirine karıştırmamak gerekir. Her iki konunun doğası farklıdır. Dolayısıyla ilişki, ittifak ve taktikleri de farklı olur. Bu açıdan AKP-MHP iktidarına karşı etkili mücadele edecek güçlerin bir araya gelerek mücadeleyi geliştirmesi önemlidir. CHP ve kendine sol diyen bazı güçlerin durumu bilinmektedir. Bunlardan AKP'ye karşı etkili mücadele beklemek ve onlarla oyalanmak yanlıştır. Onlar parlamento içi çalışmalarla ya da bazı açıklamalarla AKP'yle mücadele ettiklerini sanabilirler. Onlar zaten AKP-MHP iktidarına karşı mücadeleyi geriye çekiyorlar. Bu açıdan demokrasi ittifakını ve AKP-MHP iktidarını devirme mücadelesini seçim taktikleri yoğunlaşmasına kurban etmek sadece AKP-MHP iktidarını güçlendirmek olur. Zaten AKP-MHP iktidarı rahatlatmak, kendini toparlayıp güçlendirmek, daha sonra da Kürt halkını ve demokrasi güçlerini tümünden ezmeyi hesaplamaktadır. Tüm planlama ve adımlarını buna göre hazırlıyor.

Mustafa Kemal'in Selanik'teki evine ses bombası atılmış, bunun üzerine başta İstanbul olmak üzere Rumların, Ermenilerin, Yahudilerin ve Süryanilerin ev ve işyerlerine saldırılarak bu topluluklar Türkiye'den kovulmuş, kaçırılmış, onların varlıklarına ve ticari alanlarına el konulmuştur.

Metropollerdeki Kürtler örgütlenmelerini ve dayanışmalarını güçlendirmelidir

İzmir, Ankara, Konya ve Afyon saldırıları şunu göstermiştir ki; metropollerdeki Kürtler üzerinde baskı kurulup onları Kürtlüğünü savunamaz hale getirmek istiyorlar. Kuşkusuz Kürtler eski Kürtler değildir. Kürtlerde ulusal ve toplumsal bilinç gelişmiştir. Belki kapitalist modernite toplumsallığı zayıflatsa ve ulusal kültürel değerleri aşındırsa da genel özgürlük mücadelesinin sürdüğü ortamda Kürtler bu baskılara karşı direnmektedir, direneceklerdir. Ancak yine de metropollerdeki Kürtler örgütlenmelerini ve bu temelde dayanışmalarını belli kurumlar içinde yapmalıdırlar. Bunun yanında Türkiyeli demokrasi güçleriyle ilişki içinde bu saldırıları göğüslemeleri gerekmektedir.

Aslında soykırımcı-sömürgeciliğin teşhiri ve Kürt halkının soykırımcı-sömürgeciliğe karşı bilinçlenmesi ve örgütlenme zemini fazlasıyla vardır. Mücadele sürdükçe soykırımcı-sömürgecilik gerçek yüzünü daha açık ortaya koymaktadır. Metropollerdeki saldırılar da Kürtlere yaklaşımın açık kanıtıdır. Kürdistan, Koronavirüs salgını zamanında devletin en az ilgilendiği ve imkân sağladığı coğrafya olmuştur. Aşılama da bile Kürdistan en geride seyretmektedir. Türkiye'nin batısı ve metropollerde de en az aşılana yer yine Kürtlerdir. Soykırımcı-sömürgecilik ayrımcılığı o kadar net yapmaktadır ki, en bilinçsiz Kürtler bile soykırımcı-sömürgeciliği anlama düzeyine ulaşmışlardır.

AKP-MHP iktidarı her fırsatı, iktidarını ayakta tutmak için değerlendirir. Ortadoğu'da ve çevresinde ortaya çıkan her olayı dış güçlerden ve bölge ülkelerinden destek alma fırsatına çevirip bizim tasfiyemizde değerlendirmeye çalışmaktadır. AKP-MHP iktidarının birinci hedefi Özgürlük Hareketimizi ve demokrasi güçlerini ezererek Kürt soykırımını tamamlamaktır. Bu temelde Türkiye'nin siyasi sistemini Türk-İslam sentezi temelinde yeniden şekillendirmektedir. Demokrasi ve Kürt düşmanı karakteri o kadar netleşmiştir ki, belli bir demokrasi eğilimine sahip ve şovenizmi inançlarıyla bağdaştırmayan İslami kesim de bu iktidardan uzaklaşmaktadır. Milliyetçi kesimlerin tümü de MHP ya da AKP etrafında değildir. Bu açıdan bir taraftan Kürtler üzerinde soykırımı tamamlamak isteyen bir iktidar vardır. Diğer taraftan da toplumsal ve siyasi zemini zayıflamış bir iktidar gerçeği vardır. Tehlike büyük; ama direnildiğinde kazanmak da yakındır. Bu açıdan herkesin, her gücün AKP-MHP faşist iktidarını yıkmaya yönelmesi lazımdır. Kürdistan'ın dört parçasındaki halkımız da Kürtlerin özgürlüğü ve kazanımlarının korunması için bu iktidarın yıkılması gerektiğini görmelidir. Politika yürütürken, mücadele ederken bunu gözmetmeyen her söylem ve yaklaşım yanlıştır.

Bu açıdan 'Dem Dema Azadiyê ye' Hamlesinin birinci yılını tamamlarken, Kürdistan'ın dört parçasının ve yurt dışının tecridi kırma, faşizmi yıkmaya ve işgalleri sonlandırma temelinde özgürlüğü kazanma mücadelesini yükseltmesi gerekmektedir.

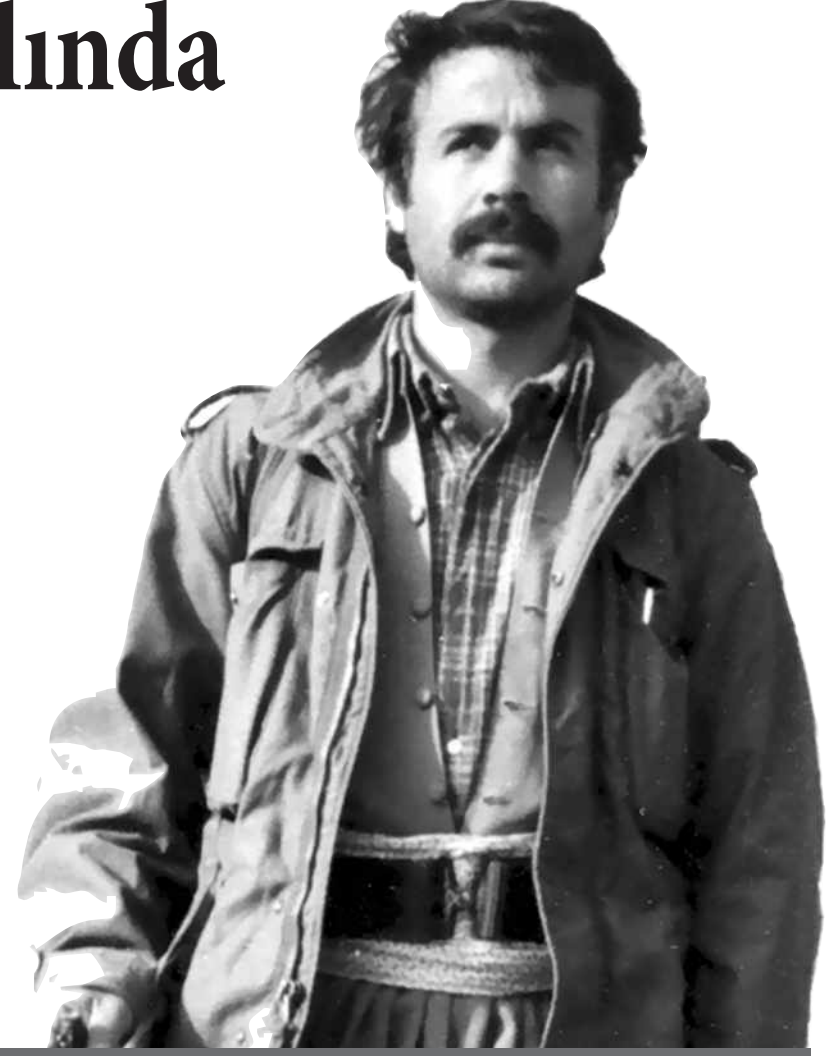
● **İzmir, Ankara, Konya ve Afyon saldırıları şunu göstermiştir ki; metropollerdeki Kürtler üzerinde baskı kurulup onları Kürtlüğünü savunamaz hale getirmek istiyorlar. Kuşkusuz Kürtler eski Kürtler değildir. Kürtlerde ulusal ve toplumsal bilinç gelişmiştir. Belki kapitalist modernite toplumsallığı zayıflatsa ve ulusal kültürel değerleri aşındırsa da genel özgürlük mücadelesinin sürdüğü ortamda Kürtler bu baskılara karşı direnmektedir, direneceklerdir. Ancak yine de metropollerdeki Kürtler örgütlenmelerini ve bu temelde dayanışmalarını belli kurumlar içinde yapmalıdırlar.**

15 Ağustos Atılımı'nın 38. yılında devrimci savaş görevlerimizi başarıyla yerine getirelim

Zorlu bir mücadele içinde olduğumuz ve belki de 38'inci 15 Ağustos yılının önceki 37 yıldan çok daha kapsamlı bir savaş yılı olabileceği bir gerçektir. Fakat mücadele tarihimiz de gösteriyor ki, zorluklar ve savaş bizim için esas sorun olmamaktadır; esas sorun Apocu çizgide doğru ve yeterli partileşememek ve gerillalaşamamak olmaktadır. Eğer 14 Temmuz çizgisinde partileşir ve 15 Ağustos çizgisinde de gerillalaşırsak, söz konusu sorunları aşacağımız ve 38'inci yılda Egîd ve Zîlan çizgisinin başaran fedai militanları olacağımız kesindir. Yeter ki kendimizi doğru bir özeleştirel sorgulama ve yenilemeden geçirelim.

PKK Yürütme Komitesi

PKK'nin tüm kadro ve sempatanlarına

Değerli Yoldaşlar!

Hareket ve halk olarak yeni bir Ağustos ayına girdik. 15 Ağustos 1984 Devrimci Gerilla Atılımımızın 37'nci yıldönümünü yaşıyoruz. 37 yıldır faşist-soykırımcı TC'ye karşı kesintisiz bir özgürlük mücadelesi yürütüyoruz. 38'inci Kürt Özgürlük Yılına, özgürlük için kahramanca mücadele yılını giriyoruz. Her alanda 38'inci gerilla günümüzü, Ulusal Diriliş Bayramımızı büyük bir coşku ve direniş içinde kutluyoruz.

Öncelikle kahraman gerilla güçlerimizin ve yurtsever halkımızın 37 yıllık büyük özgürlük yürüyüşünü ve Ulusal Kahramanlık Direnişini selamlıyoruz. Başta Önder Apo olmak üzere tüm yoldaşların, kahraman gerilla güçlerimizin, kadın ve gençlik hareketimizin, yurtsever halkımızın ve devrimci-demokrat dostlarımızın 15 Ağustos Gerilla Gününü ve Ulusal Diriliş Bayramını kutluyoruz. Ölümsüz komutanlarımız Egîd ve Zîlan Yoldaşlar şahsında tüm Kahramanlık Atılımı şehitlerimizi saygı, sevgi ve minnetle anıyoruz. Yine 15 Ağustos şehitlerimiz Atakan Mahir ve Zeki Şengali Yoldaşları şehadetlerinin üçüncü yıldönümünde, Egîd Garzan Yoldaşı da şehadetinin birinci yıldönümünde saygı ve minnetle anıyoruz. 38'inci devrimci savaş yılında daha güçlü savaşacağımızı ve daha büyük başaracağımızı belirtiyoruz.

Ayrıca DAİŞ çeteciliğinin Êzîdî Kürt halkımıza yönelttiği 74'üncü soykırım fermanının ve tarihi Şengal Direnişinin de yedinci yıldönümünü yaşıyoruz. Öncelikle bu tarihi direnişin kahraman şehitlerini Zeki Şengali, Nuiyan Erhan ve Egîd Cıvyan Yoldaşlar şahsında saygı, sevgi ve minnetle anıyoruz. Yedi yıldır Apocu çizgide devam eden Şengal özgürlük yürüyüşünü selamlıyoruz. Êzîdî Kürt halkımızın zafer çizgisinde süren demokratik özerklik mücadelesini kutluyor, bu kutsal mücadelenin mutlaka başarıyla ulaşacağına dair inancımızı ifade ediyor ve sekizinci yılda da üstün başarılar diliyoruz.

Değerli Yoldaşlar!

Kürdistan'da özgürlük için 37 yıllık kesintisiz direniş ilk defa Apocu çizgide ve PKK gerillacılığı temelinde başarı-

lıyor. Bu çerçevede çok büyük bir özgürlükçü değer birikimi yaratılmış bulunuyor. Geçmiş Kürt direnişleri ancak birkaç ay ya da birkaç yıl dayanabilmişken, 15 Ağustos Gerilla Atılımının 37 yıl kesintisiz olarak devam etmesi bir iltir ve çok önemlidir. Dahası, geçmişteki isyanlar sonuçta hep yenilip ezilmişken, zorlu bir 37 yıllık mücadele ardından Partimiz öncülüğündeki direnişin zafer umutlarını daha da güçlü ve yakın hale getirmiş olması ve 38'inci yıla bu temelde girmesi söz konusu önemini daha da artırmaktadır.

Kuşkusuz bu durum, düşman saldırılarının azlığından veya imkânların fazlalığından kaynaklanmamaktadır. Tersine son 37 yılda düşman saldırılarının çok daha fazla olduğunu ve imkânların her zamankinden daha az ve sınırlı bulunduğunu herkes bilmektedir. Geriye dönüp 37 yıl öncesini hatırlayalım, 15 Ağustos Devrimci Atılımının başladığı sürecin temel özelliklerine bakalım. O dönemde KDP şahsında klasik Kürt isyanlarının tümünden yenildiği, Rojhilatê Kurdistan'da İran şahılgının yıkılmasıyla ortaya çıkan imkânların yok edildiği, Bakurê Kurdistan'ın 12 Eylül faşist-askeri rejimi tarafından iyice ezildiği bilinmektedir.

Peki 15 Ağustos Gerilla Atılımı neye dayanarak gelişmiştir? Çok açık ki, yaşanan İran-Irak Savaşının ortaya çıkardığı çok sınırlı askeri ve siyasi imkânla 1982 Büyük Zindan Direnişinin verdiği büyük kuvvete dayanarak var olmuş ve gelişme sağlamıştır. Aslında 1982 yılında zindanda kararı verilen ve başlatılan tarihi özgürlük yürüyüşünü dağa, gerillaya taşıyarak devam ettirmiş ve zafer yolunda ilerleyen bir Özgürlük Hareketi haline getirmiştir. Kuşkusuz bunu yaratan da Önder Apo'nun doğru devrimci çizgisi, stratejik ve taktik yaratıcılığı ve dirayetli yönetimi olmuştur.

Geçen 37 yılın temel adımları nasıl gerçekleşmiştir? Bilindiği gibi, daha atılımın birinci yıldönümünde KDP işbirlikçiliği saf değiştirerek faşist-soykırımcı TC'den yana geçmiş, Atılımın üçüncü yıldönümünde 'Olağanüstü Hal' ilan edilerek Kürdistan bir özel savaş yönetimi altına alınmış, 1990'lı yıllarda 'topyekûn özel savaş konsepti' ile Kürt halkına ve Özgürlük Hareketine saldırılmış, 9 Ekim 1998 tarihinden bugüne kadar da Önder Apo'yu ve PKK'yi he-

defleyen bir Uluslararası Komplodur geliştirilmiştir. Hareketimiz ve halkımız, 37 yıldır işte böyle kesintisiz süren bir faşist-soykırımcı ve işbirlikçi saldırıya karşı direnmiştir.

Demek ki 15 Ağustos tarihi Atılımı öyle kolaylıkla ve büyük imkân ve fırsatlara sahip olarak başlamamıştır. Yine 37 yıldır az veya sınırlı bir düşman saldırısı ile karşı karşıya gelmemiştir. Tersine büyük zorluklar ve imkânsızlıklar ortamında başlamış ve azgın düşman saldırılarına karşı amansız bir direniş içerisinde gelişmiştir. Kuşkusuz bütün bunlar da Önder Apo'nun zafer öncülüğü temelinde ve on binlerce şehit vererek gerçekleşmiştir. İşte 37 yıllık büyük özgürlük yürüyüşünü var eden bu değerleri her zaman doğru anlamak ve başarılı uygulamak gerekir. Yine 15 Ağustos Devrimci Atılımının Kürt varlığı ve özgürlüğü için son bir şans olduğu gerçeğini ve Kürdistan'da son 37 yıldır özgürlük adına tüm gelişmelerin 15 Ağustos gerilla direnişi temelinde yaratıldığını hiçbir zaman unutmamak gerekir.

37 yıllık geçmiş mücadelenin tarihi derslerini doğru çıkartmalıyız

Peki bütün bunları burada niçin belirtiyoruz? Zaman ilerledikçe bazı anlam kaymaları ve unutkanlıklar yaşanıyor da ondan. Örneğin; Kürt varlığı ve özgürlüğünde Parti öncülüğünün önemi konusu böyle olabilmektedir. Yine Kürt varlığı ve özgürlüğünde gerillanın ve genel planda özsavunmanın belirleyiciliği konusu böyle olabilmektedir. Mücadelenin yenilmezliği ve zaferinde kadın ve gençlik öncülüğü zaman zaman hafife alınıp basit yaklaşılabilmektedir. Bir bütün olarak halkın eğitimi ve örgütlenmesine dar ve basit yaklaşılabilmektedir. Çok açık ki, yakın geçmişte yaşadığımız bu tür temel hata ve eksikliklerin olumsuz etkisini bugünün mücadelelerinde ağır bedeller ödeyip ciddi zorluklarla yüz yüze gelerek görmekteyiz.

O halde tarihi 15 Ağustos Devrimci Atılımının 37'nci yıldönümünü yaşarken, 37 yıllık geçmiş mücadelenin tarihi derslerini bu temelde doğru çıkartarak, var olan hata ve eksikliklerimizi gidermeyi bilmemiz gerekir. Tüm yoldaşların böyle bir özeleştirel yaklaşımla geçen 37 yıllık büyük savaşın tarihi derslerini

doğru ve yeterli bir biçimde çıkartacağına ve bu temelde 38'inci direniş yılını çok daha başarılı bir yıl haline getireceğine inanıyoruz.

Değerli Yoldaşlar!

Büyük 15 Ağustos Gerilla Atılımının 38'inci yılına girerken genel siyasi ve askeri durumun temel özellikleri nelerdir? Daha doğrusu, siyasi ve askeri durumda yeni olan ve bizi de etkileyen şeyler nelerdir? Kısaca bunları da ele alıp değerlendirmemiz yararlı olacaktır. Çünkü; genel siyasi ve askeri durum değerlendirmesini sürekli yapıyoruz ve önkileri tekrarlamak pek faydalı olmuyor. Dahası eskiler yeni olanları gölgeleyip gözden kaçmasına yol açabiliyor.

Örneğin; Ortadoğu'da yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı devam ediyor ve her ne kadar bazıları sona doğru geldiğini iddia etse de bu yönlü somut bir belirti pek fazla gözüküyor. ABD'de yaşanan başkan değişikliğine paralel çok kısmi bazı siyasal değişiklikler oluyor. Daha doğrusu, belirlenmiş ABD politikalarını pratikleştirmede bazı yöntem ve üslup değişiklikleri yaşanıyor. ABD 1990'da başlattığı Irak Savaşını sona erdirdiğini belirtiyor ve 2001 yılında girdiği Afganistan'dan geri çekiliyor. Belli ki Taliban gibi güçleri yeniden Rusya, İran ve belki de Çin'e karşı kullanma yönelimi içine girecek, Irak ve Suriye gibi güçleri parçalama siyasetini sürdürecektir. ABD-İran çelişkisi yeni yöntem ve uygulamalarla devam edecektir.

Örneğin; PKK'yi imha ve tasfiye etmeyi hedefleyen Uluslararası Komplodur yirmi üçüncü yılında da devam etmekte ve bu temelde Kürt varlığını inkâr ve imha zihniyeti ve stratejisi sürdürülmektedir. Bu temelde AKP-MHP faşizmi topyekûn faşist-soykırımcı saldırı yürütmekte ve bu saldırı başta ABD olmak üzere tüm NATO güçleri ve Kürt işbirlikçiliği tarafından desteklenmektedir. Bunun karşılığı olarak TC Afganistan'a daha çok yöneltilerek, sistemin bekçiliği rolü daha da derinleştirilmektedir. Gerçekten de dünya insanlığı, içine sokulduğu kaos ve kriz ortamında yönetilmeye, baskı ve sömürü altında tutulmaya çalışılmaktadır.

Daha güncel olarak, AKP-MHP faşizminin ABD ve KDP destekli olarak 23 Nisan günü başlattığı Metîna, Zap

ve Avaşîn'e yönelik işgal saldırıları sürmektedir. Söz konusu saldırılar üç buçuk ayını doldurmak üzeredir. Üç aylık savaş bilançoları, savaşı yürüten karargâhlar tarafından açıklanmış durumdadır. Aslında gerilla karargâhının verdiği bilançoya bakılarak yaşanan savaşın durumu ve gidişatı hakkında somut sonuçlara varılabilir. Fakat Türkiye metropollerinde Kürtlere yöneltilen linç girişimleri ve katliamlardaki artışa, HDP'ye yöneltilen baskı ve kapatma davalarına, AKP-KDP arasındaki son görüşmelere ve KDP'nin yeniden harekete geçirilmesine ve YNK içinde yaşananlara bakılarak da yaşanan savaş hakkında bazı sonuçlara gidilebilir. Aslında siyasi ve askeri durumda yeni olarak ele alabileceğimiz temel hususlar da bunlar olmaktadır.

Peki Türkiye metropollerindeki linç girişimleri ve KDP'nin yeniden harekete geçirilmesi neyi ifade etmektedir? Çok açık ki, AKP-MHP faşizminin yürüttüğü savaşta zorlandığını, başarısız duruma düştüğünü, planlarını yeterince uygulamadığını ve faşizmin çöküş ve çözülüş sürecinin hızlandığını göstermektedir. Eğer böyle olmasaydı, o zaman söz konusu durumların yaşanmasına gerek olmazdı. Örneğin; KDP güçlerinin yeniden gerilla bölgelerine yönelik harekete geçirilmesine gerek kalmazdı. Öyle ya, başarılı olan TC işgal saldırıları başkalarının yardımına ihtiyaç duymazdı. Savaş cephesinde ve gerilla karşısında başarılı olan AKP-MHP yönetiminin metropollerde yaşayan sivil Kürt halkının üzerine, örgütlediği faşist çeteleri saldırtmasına gerek kalmazdı.

Açık ki, bütün bunlar AKP-MHP faşizminin başarısının bir sonucu olarak değil, başarısızlığının ve çöküşünün bir sonucu olarak ortaya çıkmaktadır. Medya Savunma Alanları'na sürdüğü faşist çete birlikleri her gün darbe üzerine darbe yediği için KDP'nin desteğine ihtiyaç duymaktadır. Savaş cephelelerinde gerilla karşısında başarısız kaldığı için adeta bunun intikamını alırcasına sivil Kürt halkına saldırmaktadır.

Geçmişte halkı asimile etmek ve bu temelde PKK'ye desteğini keserek Kürdistan Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etme amacıyla Kürdistan'ı boşaltmış ve Kürt köylülerini Türkiye metropollerine göçertmişti. Göçertilen Kürt halkını

asimile edemediği ve yurtsever müca-
deleden uzaklaştıramadığı içindir ki,
şimdi linç ve katliamlarla Kürtleri met-
ropollerden kovmaya çalışıyor. Açık ki,
uygulanan soykırım planı tutmamış,
Özgürlük Mücadelesi tarafından boş
çıkartılıp başarısız kılınmıştır.

Buradan şu sonuca varabiliriz: 23
Nisan günü başlatılan ve esas olarak
Metîna, Zap ve Avaşîn'e yöneltilen
2021 işgal planı da çok büyük ölçüde
boşa çıkartılmış durumdadır. Büyük ih-
timalle iki veya üç aylık bir saldırı so-
nucunda hedefe ulaşacaklarını ve söz
konusu alanları tümünden işgal ederek
gerilla direnişini tamamen kıracaklarını
umut ve hesap etmişlerdi. Fakat söz
konusu hesapları HPG ve YJA-Star
gerillalarının sert direnişine çarparak
tutmadı ve böylece yaptıkları savaş
planı boşa çıkartılıp yenilgiye uğradı.
Bunun içindir ki yeniden KDP'den yar-
dım dleniyorlar. Söz konusu yenilginin
yol açtığı çılgınlıkla metropollerde ya-
şayan yurtsever Kürtlere saldırıyorlar.

Biz burada KDP'yi yeniden gündem
yapmayacağız. Zira KDP'nin ne oldu-
ğunu hepimiz çok iyi biliyoruz. (...) Fakat
öyle anlaşıyor ki, mevcut KDP
yönetimi, Özgürlük Hareketimizin ve
onun yönetiminin sağ duyulu açıkla-
malarını ve ulusal birlik çağrılarını bir
zayıflık etkeni olarak görüyor. 'PKK'nin
zayıf düştüğünü ve bu nedenle söz
konusu çağrıları yaptığını' hesap ede-
rek, aynen AKP-MHP gibi üzerimize
gelmeye çalışıyor. Buradan çıkar sağ-
lamayı ve tüm Kürdistan'a egemen ol-
mayı hesap ediyor. Belli ki ABD gibi
küresel ve bölgesel sistem güçleri de
onu bu yönde teşvik edip destekliyor.

Mevcut durum KDP'nin içine girdiği ilk ihanet durumu değildir

Bu açıdan KDP'nin tehlikeli hesaplar
içinde olduğu ve kötü oynadığı söyle-
nebilir. Artık işin farklı anlaşılır yanı
kalmamıştır. Hareketimiz tarafından
yapılması gereken şeyler önemli ölçüde
yapılmıştır. Bundan sonra gereken,
pratik durum ve tedbir olmaktadır. Biz
Hareket olarak asla bir savaştan yana
olmadık ve engellenmesi için de eli-
mizden gelen tüm çabayı gösterdik.
Fakat her şeyin sadece bizim çaba-
mızla gerçekleşmediği de açıktır.
KDP'den saldırılar gelmedikçe zaten
böyle bir savaş durumu da bizden
yana gelişmez.

Kaldı ki mevcut durum KDP'nin
içine girdiği ilk ihanet durumu da de-
ğildir. 15 Ağustos Atılımının birinci yıl-
dönümü yaşanırken de böyle bir tutum

içine girmiş, PKK ile yaptığı anlaşma-
dan çekilerek TC devletinin safına geç-
miştir. Bağlı olduğu güçler böyle yap-
masını isteyince KDP'nin yapacağı
başka bir şey kalmamaktadır. Zira
Ekim 1992, 1995 ve 1997 yıllarında
da aynı şeyi yapmaktan geri durma-
mıştır. Komplo karşısındaki sorumlu-
luğu da barizdir. Günümüzde de TC'nin
baskıları ve ABD ile NATO'nun istemleri
doğrultusunda yine aynı duruma girmiş
olduğu açıktır.

Geçmişte Başûrê Kurdistan'a yönelik
askeri saldırılar yaparken, bundan so-
rumlu olan TC generalleri, amaçlarının
ikili olduğunu belirtirlerdi. Yani bir yandan
söz konusu saldırı ile PKK gerillasının
ezilmesi hedeflenirken, diğer yandan
da KDP ve YNK'nin denetim altına

Fakat her şeyi böyle anlayıp, bununla
açıklamak da yeterli olmamaktadır.
Zira yıllardır var olan sorunun böyle
kritik bir zamanda, bu biçimde gün-
deme gelmesi bile oldukça dikkat çe-
kici olmaktadır. AKP-MHP faşizminin
Başûrê Kurdistan'a yönelik işgal sal-
dırılarını bu denli yoğunlaştırdığı,
PKK'ye karşı KDP ile YNK'yi savaşa
sokabilmek ve Kürt partileri arasında
bir iç çatışma yaratabilmek için her
türlü çabayı harcadığı, birçok dış gü-
cün Irak ve Başûrê Kurdistan üzerinde
yeni hesaplar yaptığı bir ortamda 'iç
çatışmaya kesinlikle karşıyız' diyen
YNK yönetimi içinde böyle bir çatışmalı
durumun yaratılmış olması açık ki ol-
dukça manidardır. Böyle bir durumun
arkasında dış güçlerin tahriklerinin

imhası ve tasfiyesi üzerinden Kürt si-
yaseti ulusal-demokratik birlikten ve
iradede yoksun kılınmak ve böylece
Kürt özgürlüğü engellenerek Kürtlerin
statü elde etmesinin önüne geçilmek
istenmektedir. Böylece Kürt soykırımının
devam ettirilip tamamlanması hedef-
lenmektedir. Bunların hepsi bugün AKP-
MHP faşizminin PKK'ye yönelttiği imha
ve tasfiye saldırısında odaklanmış ve
düşümlenmiştir. YNK içindeki gelişmeler
bunu açıkça göstermektedir.

İşte KDP'nin mevcut tutumu ile YNK
içinde yaşananlar bu nedenle çok daha
önemli olmakta ve tüm Kürtleri ilgilen-
diren bir durum olarak ortaya çıkmak-
tadır. Yaşananlar, Kürt halkının varlığı,
özgür geleceği ve kaderi ile ilgilidir.
Faşist-soykırımcı saldırı ile bir yandan

Bunun için hangi yöntemle oluyorsa
öyle yaklaşmak zorunludur. Yine YNK
içindeki sorunların yurtseverlik ve de-
mokratik ilkeleri temelinde ve birlik
içinde çözümü çok önemlidir. Hareketi-
miz baştan itibaren böyle bir tutum
almış ve yoğun çaba içinde olmuştur.
YNK içindeki tarafların da büyük bir
sağduyu ve yurtsever tutumla tüm bu
oyunları görüp düşman oyunlarını bozan
bir tutumun içinde olmasını umut edi-
yoruz. Silêmanî'nin günümüzdeki Hewlêr
ve Dihok'un durumuna düşürülmemesi
ve bu tür yönelimlere karşı Silêmanî'nin
bir yurtseverlik ve birlik kenti olarak
mutlaka savunulması gerektiğine ina-
nıyoruz.

Yüzyıl önce yaratılan Kürdistan ve Ortadoğu sistemini tersine çevirmek gereklidir

Değerli Yoldaşlar!

Tarihin en uğursuz, çıkarıcı ve pa-
zarlıkçı anlaşmalarından biri olan Lozan
Antlaşmasının yüzüncü yılına doğru
gidilirken ve Kürdistan ile Ortadoğu
üzerinde yeni bir paylaşım savaşı ya-
şanırken, tüm bunları tersine çevirme
ve halklar yararına yeni bir Kürdistan
ve Ortadoğu yaratma gücüne ve im-
kânına sahip olan Kürt siyasetine yön-
nelik böyle bir imhacı ve tasfiyeci sal-
dırının yürütülüyor olması oldukça an-
lamli ve de anlaşılırdır. Söz konusu
saldırının Kürdistan ve Ortadoğu üze-
rinde çıkar kavgası yürüten güçler ta-
rafından örgütlenip geliştirildiği ve Kürtler
üzerinde soykırım uygulayan zihniyet
ve siyasetin bir parçası olduğu açıktır.
Bunun merkezinde de Önder Apo'ya
yöneltilen 23 yıllık Uluslararası Komplo
saldırısının ve İmralı işkence ve tecrit
sistemine olduğu ortadadır.

Çok açık ki, böyle bir saldırı ile Kürt
halkının özgürlüğü engellenmek isten-
mektedir. Kürt özgürlüğüne dayalı olarak
Türkiye ve Ortadoğu'nun demokratik-
leşmesinin önüne geçilmeye çalışılmak-
tadır. Kürt, halk ve kadın karşıtı bir Or-
tadoğu sisteminin yeniden yaratılması
için çaba harcanmaktadır. Kürtlerin inkâr
edilip soykırıma tabi tutulması ve Kürt
sorununun çözümünün engellenmesi
için her şey yapılmaktadır. Yüzüncü yıl-
dönümünde yeni bir Lozan Antlaşması
ortaya çıkartılmaya çalışılmaktadır. Öz-
gür Kürt iradesi yok edilerek, söz konusu
ortamdan küresel sermaye ile Türk fa-
şizminin yararlandığı bir sonuç çıkartil-
maya çalışılmaktadır. Kürt siyaseti de
KDP şahsında, tıpkı yüzyıl önce yaşı-
nana benzer bir işbirlikçilik, ihanet ve
çaresizlik içinde tutulmak istenmektedir.
Bütün bunların gerçekleşmesi için de
Kürt siyasetinin ulusal-demokratik bir-
likten yoksun, parçalı ve çatışmalı tu-
tulması öngörülmektedir.

Dikkat edilirse, Kürtlerin neredeyse
yüzde yüze yakınının açık talebi olan
Kürt siyasetinin birliği bir türlü gerçek-
leşmemektedir. Kürdistan Ulusal Kon-
gresi toplanamamakta ve çalışama-
maktadır. Tersine Kürt partileri ve ör-
gütleri arasındaki parçalanma, gerginlik
ve çatışmalı durum yaşanmaktadır.
YNK örneğinde görüldüğü gibi başka
Kürt parti ve örgütleriyle çatışmak is-
temeyen Kürt partilerinin ise kendi
içinde bölünme ve çatışma yaratılarak
tahrik edilmek istenmektedir. Kısaca
bir uluslararası operasyonla Kürt siya-
seti parçalı, çatışmalı ve zayıf kılınıp,
bu temelde Kürdistan ve Ortadoğu
üzerindeki yeni sömürgeci, emperyalist
ve soykırımcı emeller gerçekleştirilmek
istenmektedir.

Bizim açımızdan gayet açık ve an-
laşılır olan tüm bu hususların önüne
geçilmesi, bunların tersi olan 'Özgür
Kürdistan ve Demokratik Ortadoğu'
hedefinin gerçekleştirilmesi, ortaya çıkış

23 Nisan günü başlatılan ve esas olarak Metîna, Zap ve Avaşîn'e yöneltilen 2021 işgal planı da çok büyük ölçüde boşa çıkartılmış durumdadır. Büyük ihtimalle iki veya üç aylık bir saldırı sonucunda hedefe ulaşacaklarını ve söz konusu alanları tümünden işgal ederek gerilla direnişini tamamen kıracaklarını umut ve hesap etmişlerdi. Fakat hesapları HPG ve YJA-Star gerillalarının sert direnişine çarparak tutmadı ve böylece yaptıkları savaş planı boşa çıkartılıp yenilgiye uğradı. Bunun içindir ki yeniden KDP'den yardım dleniyorlar.

alınması hedeflenirdi. Şimdi de AKP-
MHP faşizminin benzer bir hedef te-
melinde hareket ettiğini görüyoruz. Ba-
şûrê Kurdistan'a yönelik başlattığı işgal
saldırıları ile bir yandan gerillanın ezil-
mesini ve PKK'nin tasfiyesini hedef-
lerken, diğer yandan da KDP ile YNK'nin
tamamen TC'nin denetimine alınmasını
hedeflemektedir. KDP'nin içine düştüğü
uşaklık durumu ile YNK'de yaşananlar
bunu açıkça göstermektedir.

Her ne kadar basına çok fazla yan-
sıtılmasa da son süreçte YNK içinde
yaşananları arkadaşların çoğunluğu
bilmektedir. YNK içinde 'darbe' olarak
nitelenen olaylar yaşanmıştır. Dışa yan-
sıyan ve bize ulaşan bilgilere göre,
son kongrede eşbaşkan olarak seçilen
Lahor Şêx Cengî ve ona yakın olanlar
görevlerinden alınmış, tüm yetkiler
diğer eşbaşkanın eline geçmiştir. YNK
adeta bir bölünme ve çatışmanın eşi-
ğine gelmiştir. Hâlâ da durumun ne ol-
duğu ve sorunun nasıl çözüldüğü ye-
terince bilinmemektedir.

Kuşkusuz böyle bir durumun YNK
içindeki iktidar arayışları ve iç grup-
laşmalarla bağlı vardır. YNK'nin Celal
Talabani'den sonra işleyen bir yönetim
oluşturmakta zorlandığı bilinmektedir.

olduğu ve esas olarak Kürt siyasetinin
bölünüp parçalanmasının hedeflendiği
açıktır.

Saldırıları Kürtlerin geleceğini hedeflemektedir

Demek ki AKP-MHP eliyle yürütülen
saldırı sadece PKK'yi değil, tüm Kürt
siyasetini hedeflemektedir. Kürt siyaseti
üzerinde ulusal-demokratik birliği en-
gelleleyici ve iç çatışmaları körükleyici
bir operasyon olmaktadır. Böylece Kürt
siyasal partileri parçalı, zayıf, kötürüm
hale getirilip Kürt siyasal iradesi etkisiz
kılınmaya çalışılmaktadır. Kuşkusuz
Ortadoğu'da Üçüncü Dünya Savaşının
yaşandığı, bölgenin siyasal yapılan-
masının yeniden oluşturulmaya çalış-
ıldığı, Kürtler için özgür bir statü elde
etmenin koşullarının ortaya çıktığı bir
ortamda, bunu gerçekleştirecek olan
Kürt siyasetinin böyle parçalı, çatışmalı
ve zayıf kılınmasının ne anlama geldiği
ve esasta neye hizmet ettiği ortadadır.

Demek ki AKP-MHP faşizmi tara-
fından imha ve tasfiye amacıyla PKK'ye
yöneltilen saldırı, aynı zamanda KDP
ve YNK'ye, tüm Kürt siyasetine yönel-
tilmiş bir saldırı olmaktadır. PKK'nin

PKK ezilip tasfiye edilmek istenirken,
diğer yandan da KDP ve YNK gibi
güçler, tüm Kürt siyaseti sömürgeci
denetim altına alınmak istenmektedir.
Demek ki saldırılar Kürt varlığını ve
özgürlüğünü, Kürtlerin geleceğini he-
deflemektedir.

Günümüzde YNK içinde yaşanan
olayların böyle bir yanının olduğu ve
bunun AKP-MHP eliyle yürütülen işgal
saldırılarının ve Kürt soykırımının bir
parçası olarak geliştiği tartışmasızdır.
Eğer yurtseverlik temelinde ve birlik
içinde çözülmezse, YNK içindeki olaylar
en çok Kürt halkına, Kürt yurtseverliğine
ve Kürtlerin ulusal-demokratik birliğine
zarar verecektir. Kuşkusuz bundan da
en çok AKP-MHP faşizmi, tüm sömür-
geci ve soykırımcı güçler ve Kürt hainleri
fayda göreceklerdir. Kadim Kürt kenti Silê-
manî, Hewlêr ve Dihok gibi Türk MİT'inin
cirit attığı bir alan haline getirilecektir.

Kuşkusuz bu gidişata karşı durmak
ve sonucun böyle olmasına fırsat ver-
memek gerekir. Bunun için de AKP-
MHP faşizminin soykırımcı ve işgalci
emellerinin iyi teşhir edilmesi ve buna
karşı direnişin zafer çizgisinde geliştiril-
mesi şarttır. KDP'nin mevcut uğursuz
rolünden mutlaka çıkartılması gerekir.

ve varoluş gerekçemizdir. Önder Apo ve PKK gerçeği, doğuşu, gelişimi ve bugünkü konumuyla tamamen bunu ifade etmektedir. Yarım asırlık Önderlik yürüyüşümüz, 43 yıllık parti öncülüğümüz, 40 yıllık kahramanca direnişimiz ve 37 yıllık gerilla savaşımız, tüm bunları gerçekleştiren kadın ve gençlik öncülüğümüz söz konusu hedefin gerçekleşmesi için çok önemli bir birikim ortaya çıkarmıştır.

İşte söz konusu bu birikime ve yaratılan gelişmelere dayanarak kapitalist modernite sisteminin, faşist Türk soykırımcılığının ve Kürt işbirlikçiliğinin hesaplarını bozmak, yüzyıl önce yaratılan Kürdistan ve Ortadoğu sistemini tersine çevirmek gerekir. Hareket ve halk olarak yürüttüğümüz mücadele tamamen bu çerçevededir. Tarihi 15 Ağustos Gerilla Atılımının 38'inci yılına işte böyle bir mücadele devredilmekte ve 38'inci yılda daha büyük ve kalıcı sonuçların elde edilmesi hedeflenmektedir.

Kuşkusuz bunu başarabilmek için de her şeyden önce Kürt siyasetine dayatılan imhacı ve tasfiyeci planları bozmak, Kürt siyasetini böyle bir sürece öncülük eder ve böyle bir mücadeleyi yürütür hale getirmek gereklidir. Elbette bu da ulusal-demokratik çizgide birlik olmayı, Kürt halkının özgür iradesini esas almayı ve Kürtlerin özgücüne dayanıp bu gücü harekete geçirmeyi gerektirir. Çok açık ki, Kürt siyaseti kendine dayatılan parçalayıcı, çatıştırıcı ve zayıflatıcı planları bozamaz ve kendini demokratik birlik siyaseti haline getiremezse, bırakalım Kürdistan'ı özgür ve demokratik yapmayı, sömürgeci ve soykırımcı güçlere alet olmaktan bile kurtulamaz. O halde her şeyden önce Kürt siyasetinin demokratik birliği önündeki engelleri aşmak gerekir.

Kürt siyaseti için en büyük tehlike KDP çizgisidir

Peki bu nasıl olacaktır? İşte Büyük Atılımın 38'inci yılına girerken Hareket ve halk olarak önümüzde duran en yakıcı soru bu olmaktadır. Bütün siyasi yaklaşımlarımızı, ideolojik ve askeri mücadelemizi bu sorunun cevabı belirlemektedir. Yani bu soruya doğru ve başarılı cevap vermemizi hedefleyen bir siyasi çalışma ve mücadele yürütmekteyiz.

Birinci olarak; bu çerçevede en başta; içte ve dışta yoğun bir propaganda çalışması yürütmekte ve Kürt ulusal-demokratik birliğini yurtsever Kürt halkı ve demokratik dostları düzeyinde yaratmayı esas almaktayız. Bizim için yurtsever halkımızın ve demokratik dostlarımızın birliği ve gücü temel dayanak olmakta ve her şeyi böyle bir özgüce dayanarak gerçekleştirmekteyiz. Kürtlerin kendi özgüçlerinden başka dayanabilecekleri çok farklı bir güç de zaten yoktur. Dahası özgüç dışındaki dayanaklarla özgür ve demokratik olmak da mümkün değildir.

Örgütlü topluma dayalı Kürt demokrasisini örme ve Kürt siyasetinin ulusal-demokratik birliğini yaratma yönünde son dönemlerde yürüttüğümüz propaganda çalışmaları önemli bir etkinlik kazanmış, güçlü bir bilinç ve duruş ortaya çıkarmıştır. Genel olarak Kürt siyaseti ve özelde de tek tek Kürt partileri üzerinde söz konusu bu bilinç ve iradenin çok önemli bir baskısı vardır. Bu baskı nedeniyedir ki iç parçalanma ve çatışmalar belli ölçüde frenlenmektedir. Hem KDP'nin PKK'ye karşı düşmanca tutumunun kısmen frenlenmesinde hem de YNK ile olaylarda bu baskının önemli bir rolü olmuştur.

Çok açık ki böyle bir durumun, parçalanmanın ve iç çatışmanın gelişimini engelleme de önemli bir payı olmaktadır. Fakat bu durum parçalanmayı ve iç ça-

ışmayı tümünden ortadan kaldırmamakta ve ihtiyaç duyulan ulusal-demokratik birliği somut olarak ortaya çıkartamamaktadır. Yani olumsuzlukta derinleşmeyi kısmen frenleyebilirken, ulusal-demokratik birliği ve özgücü ortaya çıkarmada ihtiyaç duyulan rolü oynayamamaktadır. Belli ki gücü sınırlı kalmakta ve istenen birliğe ulaşmak için başka etkenlere ihtiyaç duyulmaktadır.

İkinci olarak; Kürt siyasetine yönelik imhacı ve tasfiyeci saldırıları boşa çıkarmada siyasi faaliyetlere de etkinliği oranında başvurulmaktadır. Bu çerçevede hem Kürtler içi ve hem de dış alanda belli bir diplomatik çalışma yürütülmektedir. İdeolojik ve stratejik çizgimiz esas olmak üzere, politikada esneklik gösterilebildiği oranda esnek tutum içine girilmektedir. Üçüncü siyasi çizgi duruşu her alandaki taktik ilişkide esas alınmaya çalışılmaktadır.

Kürt siyaseti için günümüzdeki en ciddi tehlike mevcut KDP çizgisidir. Bu durum sadece KDP yönetiminin iradesine bağlı olmadığı gibi söz konusu

ve önemlidir. Dikkat edilirse KDP yönetimi kendi çıkarı dışında bu örgütlerin varlığını bile göz ardı etmekte ve onları sürekli baskı altına alıp yedeklemeye çalışmaktadır. Her şeyi ya YNK ya da PKK ile ikili biçimde yürütmeyi esas almaktadır. Bizim bu yaklaşımı ve duruşu kırmamız gereklidir. Çünkü bu durum, demokratik değil, tersine iktidarcı ve despotiktir. Bunun için de diğer Kürt parti ve örgütlerinin sürece aktif katılımlarını ve Kürt siyasetinin demokratik birliğine katkı sunmalarını sağlamak için çalışmak gereklidir. Kuşkusuz önemli olmakla birlikte, Kürt siyasetine yöneltilen imhacı ve tasfiyeci saldırıları kırmaya ve KDP'nin tehlikeli politikalarını önleme açısından mevcut çabalar yeterli olmayacaktır.

Aynı durum küresel ve bölgesel güçlerle yürütülecek diplomasi çalışmaları açısından da geçerlidir. Kuşkusuz küresel kapitalist hegemonyayla soykırımcı güçler, İran ve Irak ile KDP arasındaki, kısaca tüm ilişkilerden ustaca yararlanmaya çalışmak gerekir. Fakat tüm bu güçler şu veya bu oranda

ve KDP tehlikesini ortadan kaldırmanın en etkili yolu, mevcut KDP yönetiminin umut bağladığı AKP-MHP faşizmini yıkmaktır. Bu durumu KDP yönetimi de çok iyi bildiği içindir ki, her fırsatta AKP-MHP faşist diktatörlüğünün imdadına koşmakta ve ona hiç kimsenin vermediği desteği vermektedir. Mevcut durumda. Gerilla ve halk direnişi karşısında büyük bir yenilgiyi ve çöküşü yaşayan AKP-MHP faşizmini kurtarmak için vermediği destek kalmamıştır.

Eğer KDP desteği olmasaydı, gerilla karşısında faşizmin askeri yenilgisi ve yıkılışı çoktan yaşanırdı. Dikkat edilirse, yürüttüğümüz gerilla ve halk direnişi ile AKP-MHP faşizmini çöküş noktasına getiriyoruz ama her seferinde hemen NATO ve KDP desteği daha çok artıyor ve faşizmin yıkılışını önüyor. Bu durum birçok kezdir bu biçimde yaşanıyor.

Kuşkusuz bunları belirtmekle burada yeni bir tespitte bulunmuş olmuyoruz. Çünkü; Hareket olarak bu tespit ve değerlendirmeleri son yıllarda hep yapıyoruz. Bu durumu gerçekleştirdiğimiz

dışta iyice teşhir olup zayıf düştüğünü de birçok kez değerlendirmiş durumdayız. Kuşkusuz bunlar birer değerlendirmedir ancak gerçeğe en yakın olan ve uygulanırlığı bulunan bir değerlendirmedir. Elbette faşist diktatörlüğün kendiliğinden yıkılacağı beklenemez. Ancak etkili ve bütünlüklü bir devrimci demokratik mücadele karşısında AKP-MHP faşizminin daha fazla ayakta kalma şansı da yoktur.

Peki madem böyleyse ve tüm bunlar daha önce de belirtilmiş görüşlerse, o zaman burada neden yeniden belirtme gereği duyulmuştur? İşte üzerinde durmak istediğimiz esas soru bu olmaktadır. Kuşkusuz söz konusu sorunun doğru cevabını da, bir türlü tüm Hareket ve halk olarak AKP-MHP faşizmini yıkmak için yeterli düzeyde odaklanamadığımız ve gücümüzü topyekûn seferber edemediğimiz hususu oluşturmaktadır.

Bu konuyu da daha önceki talimatlarda gündeme getirdik. AKP-MHP faşist soykırımcılığına karşı mücadelede ideolojik, siyasi ve askeri mücadelede bütünlüğüne ve iççeliğine ulaşamadığımızı, Devrimci Halk Savaşı temelinde güçlerimizi topyekûn seferber edemediğimizi, söz konusu mücadelede yeterli bir taktik ve tarz zenginliğine ulaşamadığımızı değerlendirip, eleştirel ve özeleştirel bir yaklaşım içinde olduk. Böyle bir yaklaşımla da hata ve eksiklerimizi görüp düzelterek kendimizi yeterli hale getireceğimize ve AKP-MHP faşizmini yıkmayı hedefleyen bir mücadelede tüm gücümüzle odaklanacağımıza inandık. Yürüttüğümüz 'Dem Dema Azadiyê ye' Hamlesinin, askeri alanda geliştirilen hamlelerin bunu içereceğini düşündük.

Evet bu noktada geçmişe göre belli bir değişim ve gelişme yaşandı. Gerilla savaşının önemi ve öncülüğü daha fazla belirgin hale geldi. Propagandadan kitle eylemlerine kadar bütün mücadeleler kendisini gerilla savaşıyla ilişkili ve bağlantılı hale getirmeye çalıştı. Dağdan zindana, dört parça Kürdistan'dan Türkiye ve yurtdışına kadar her alanda anti-faşist direniş eylemleri içine girildi. Kuşkusuz bu gelişmeler oldukça önemli ve anlamlıydı; nitekim AKP-MHP faşizmini iyice darbeleyerek adeta çılgınlıklar içerisinde girer hale getirdi. Bunlar birer gerçektir. Fakat amaçlarımız açısından bakıldığında

Kürt siyaseti için günümüzdeki en ciddi tehlike mevcut KDP çizgisidir. Bu durum sadece KDP yönetiminin iradesine bağlı olmadığı gibi söz konusu tehlikeyi gidermek de sadece KDP ile ilişki ve mücadeleye bağlı değildir. Fakat yine de esas olan KDP yönetiminin durumu ve KDP ile ilişki ve mücadele diyalektiğinin doğru geliştirilmesidir. Karşımızda bireysel ve ailesel çıkarlar için her şeyi pazarlayan bir anlayış ve tutum vardır. Mevcut haliyle KDP yönetiminden ulusal ve yurtsever bir tutum beklemek yerine, uygun yol ve yöntemlerle siyasi-askeri girişimlerini zayıflatmaya çalışmak en doğrusudur.

tehlikeyi gidermek de sadece KDP ile ilişki ve mücadeleye bağlı değildir. Fakat yine de esas olan KDP yönetiminin durumu ve KDP ile ilişki ve mücadele diyalektiğinin doğru geliştirilmesidir. Karşımızda bireysel ve ailesel çıkarlar için her şeyi pazarlayan bir anlayış ve tutum vardır. Mevcut haliyle KDP yönetiminden ulusal ve yurtsever bir tutum beklemek yerine, uygun yol ve yöntemlerle siyasi-askeri girişimlerini zayıflatmaya çalışmak en doğrusudur.

Üçüncü olarak; KDP ve YNK dışındaki Kürt parti ve örgütlerini önemsemek ve onlarla ilişkileri geliştirerek ulusal-demokratik birlik çizgisine çekmek gerekli

Kürt siyasetine yöneltilen tasfiyeci saldırı ile ilişkili oldukları için bunlarla yürütülen diplomatik çalışmalar saldırıları ve KDP tehlikesini azaltmaz, tersine dikkatli yürütülmezlerse daha da azdırılmasına yol açar. Bu bakımdan söz konusu diplomatik ilişki ve çalışmalarda son derece dikkatli olmak gerekir.

Devrimci demokratik mücadele karşısında AKP-MHP faşizminin ayakta kalma şansı yoktur

Değerli Yoldaşlar!

Çok açık ki Kürt siyasetine yöneltilen imhacı ve tasfiyeci saldırıları kırmamızın

merkezi yönetim toplantılarında değerlendirmiş ve gereken karar ve plan düzeyini ortaya çıkarmış bulunuyoruz. Tüm Hareket ve halk olarak AKP-MHP faşizminin birinci hedefimiz ve baş düşmanımız olduğunu ve tüm gücümüzü böyle bir hedefi yıkmaya yöneltmemiz gerektiğini defalarca ortaya koymuş durumdayız.

Diğer yandan, doğru bir çizgide ve yaratıcı tarzla mücadele edilirse AKP-MHP faşizminin yıkılabileceğini, MHP ile yaptığı ittifakla AKP iktidarının en zayıf dönemini yaşadığını, AKP-MHP yönetimi altında TC'nin tam bir faşist çete devleti haline getirildiğini, içte ve

yeterli olmaktan da uzaktır. İşte bu yetersizliklere dikkat çekmek ve bu durumu aşmak istiyoruz.

Değerli Yoldaşlar!

Hâlâ devrimci Halk Savaşı Stratejisinin ve topyekûn direnişin gereklerine göre hareket etmekte ve AKP-MHP faşizmini baş hedef yapan mücadeleye seferber olmakta birçok alanda ciddi yetersizliklerimiz var. Hâlâ AKP-MHP faşizmini yıkma hedefine tam odaklanmamış durumlar yaşanıyor. Birkaç hedef içerisinden birisi de AKP-MHP faşizmiymiş gibi yaklaşıyor. Yürüttüğümüz mücadele faşizmi yıkmayı değil de, yıpratmayı hedefliyormuş gibi planlanıp yürütülüyor. Farklı adlarla başlatılan hamleler AKP-MHP faşizmini yıkmaya hedefinde tam birleşmeyebiliyor, ayrı ve parçalı hamleler görülüyor.

Diğer yandan, son AKP-MHP katliamları gösterdi ki, halkın eğitimi ve örgütlenmesi yetersizdir. Faşist-soy-kırımcı sisteme karşı açıklama, çağrı, yürüyüş, protesto gibi eylem biçimleri esas alınmakta ve örgütlenme de bunlara göre oldukça gevşek yapılmaktadır. Oysa sadece böyle bir örgütlenme ve eylem çizgisiyle faşizme karşı direnilemez ve de kazanılamaz. Dahası bunlar faşizme karşı mücadelenin esas örgütlenmesi ve eylemi bile olamaz. O halde örgütlenme ve eylem çizgisini ve tarzını düzeltmek gerekir. Çeteci faşist saldırılara karşı herkesin öz savunma direnişi içine girebileceği bir eğitim ve örgütlenmeyi esas almak ve faşist saldırganlığa öz savunma savaşıyla karşılık vermek gerekir.

Dikkat edilirse, şimdiye kadar böyle

öz savunma durumu çıkmaz. Bu bakımdan, kavramları ele alma ve kullanmadaki muğlaklıkları aşmak ve insanlara gerçekleri olduğu gibi söyleyerek, onları yanıltmadan doğru mücadeleye içine çekmeye çalışmak gerekir. Buradan baktığımızda öz savunmanın bir söylem veya açıklama olmadığını,

layısıyla elinde ve çevresinde birçok savaş imkânı varken, kendisini savaştan sorumlu görmediği için böyle bir mücadeleye sevk etmiyor, elindeki imkânların heder olmasına neden oluyor.

Mevcut durumda bütün alanlarda örgütlülüğümüz bulunuyor. Peki, bu durumda herkes kendi ortamındaki im-

Diğer yandan, taktik ve tarz açısından da daha önce bazı hususları belirtmiştik. Bu alanda da kısmi bazı gelişmeler olsa da henüz fazlasıyla yetersizdir. Dahası bu konu sürekli tartışılmayı ve gündemde tutulmayı gerektirmektedir. Çünkü; aklın gelişme durumunu ve yaratıcılığını ifade etmektedir. Savaş ise

yönetimi sorumlu gösteriyorlar. Üst yönetimin adına uygulama yapıyorlar.

Kuşkusuz bunlar doğru olmayan yaklaşım ve tutumlardır. İdeolojik-örgütsel sorunlar hukukla çözülmez, ideolojik örgütsel çizgi mücadelesiyle çözümlür. Bir sorunda kendini karar gücü yapmamak, esas olarak karar sorumluluğundan kaçmak demektir. Sadece sorunu iletip kendi görüş ve önerisini iletmek demek, aslında katılımı çok trafik polisliği yapmaya benzetilebilir ya da basit bir aktarıcılık konumuna düşmek anlamına gelir. Açık ki bu durumların aşılması, her alandaki parti komitelerimizin kendisini sorumlu parti komiteleri olarak örgütleyerek karar ve irade gücü haline getirmesi gerekir.

Alanlarda kadro eğitimlerini akademi veya yoğunlaşma sistemleri ile mutlaka yapmak gerekmektedir. Alanlarda eksik olan ideolojik örgütsel çizgi mücadelesinin geliştirilmesinde ve kadro erimesinin önlenmesinde bu eğitimler önemli bir rol oynayacaktır. Ayrıca yaratıcı tarz ve taktik sahibi olabilmek ve başarılı pratik geliştirebilmek için de böylesi eğitimlere mutlaka ihtiyaç vardır. Mevcut yetersizlikleri aşmak için merkezi eğitim acil ve kesin bir görev olarak ortaya çıkmaktadır. Kuşkusuz sadece eğitim yapmış olmak için değil, başarı elde etmek için bu eğitimler yapılmalı; katılan bileşimin niteliği, müfredat ve eğitim tarzı buna uygun olmalıdır. Yani eğitim yerlerini sorunlu denen kadrolardan kurtuluş amacıyla doldurma olmamalıdır. Bize önerilenler hep böyle olduğu için, alanlardaki eğitimin de böyle örgütlenmekte olduğunu düşünmekteyiz. Zaten zorluklar içerisinde çok sınırlı bir eğitim faaliyeti yürütüyoruz; onun da sorunlarla boğulması kendi kendimizi boşa çıkartmak olmaz mı? Demek ki her şeye dikkat etmek ve devrimci emeğin değerini bilmek gerekiyor.

Değerli Yoldaşlar!

Yeni bir 15 Ağustos yılına girerken önemli görüp değerlendirmek ve dikkat çekmek istediğimiz hususlar kısaca bunlardır. Zorlu bir mücadele içinde olduğumuz ve belki de 38'inci 15 Ağustos yılının önceki 37 yıldan çok daha kapsamlı bir savaş yılı olabileceği bir gerçektir. Fakat mücadele tarihimiz de gösteriyor ki, zorluklar ve savaş bizim için esas sorun olmamaktadır; esas sorun Apocu çizgide doğru ve yeterli partileşememek ve gerillalaşamamak olmaktadır. Eğer 14 Temmuz çizgisinde partileşir ve 15 Ağustos çizgisinde de gerillalaşırsak, söz konusu sorunları aşacağımız ve 38'inci savaş yılını büyük bir zafer yılı haline getireceğimiz kesindir. Böyle bir partileşmenin ve gerillalaşmanın da mümkün olduğu ortadadır. Yeter ki 14 Temmuz ve 15 Ağustos çizgisini esas alalım ve bu yıldönümü vesilesiyle bu çizgide kendimizi doğru bir özleştirel sorgulama ve yenilemeden geçirelim. O zaman 14 Temmuz ve 15 Ağustos çizgisinin, Eğil ve Zilan çizgisinin başarıları fedai militanları olacağımız kesindir.

Bunlar temelinde, bir kez daha Önder Apo'nun ve tüm yoldaşların, halkımızın ve dostlarımızın 15 Ağustos Gerilla Bayramını kutluyor; tüm yoldaşları 15 Ağustos Atılım Çizgisinde savaşılarak 38'inci yılı Önder Apo'nun fiziki özgürlük yılı haline getirmeye çağırıyoruz!

-Kahrolsun Faşist-Sömürgeci-Soy-kırımcı Diktatörlük!

-Yaşasın Özgürlük ve Demokrasi Mücadelemiz!

-Yaşasın Devrimci Halk Savaşımız!

-Yaşasın 15 Ağustos Atılım ve Zafer Ruhu!

-Bijî Rêber Apo!

2 Ağustos 2021

Savaşın yeri ve cephesi yoktur, her yerden faşizme karşı eylem örgütlenme imkânı vardır.

Düşman her yeredir ve her yerde saldırmaktadır, buna göre mücadelenin de her yerde olması gerekir. Devrimci Halk Savaşı Stratejisi; temel mücadelenin devrimci savaş, temel örgütlenmenin de askeri örgütlenme olması demektir. Ancak AKP-MHP faşizmine karşı savaştığı, yürütülen savaşa destek verip katılım gösterdiği oranda bir devrimci ve yurtsever, parti stratejisi içindedir. Böyle yapmayanların strateji dışı, dolayısıyla parti dışı oldukları açıktır.

tersine bir askeri eğitim, örgütlenme ve eylem durumu olduğunu, bunun da esas olarak gizliliğe dayandığını bilmemiz gerekir.

Ayrıca son dönemlerde bazı gelişmeler olsa da Hareket ve halk olarak tüm gücümüzü AKP-MHP faşizmini yıkma mücadelesine ve esas olarak devrimci savaşa seferber etmediğimiz açıktır. Bakurê Kurdistan ve Türkiye dışında birçok alanda güçler daha çok o alandaki farklı hedeflere yöneltilmektedir. AKP-MHP faşizmini yıkma görevi sadece Bakurê Kurdistan ve Türkiye'ninmiş gibi yaklaşılmaktadır. Böylesi bir yaklaşımın yanlış olduğunu, AKP-MHP faşizminin tüm Kürtlerin baş düşmanı olduğunu ve günümüz koşulla-

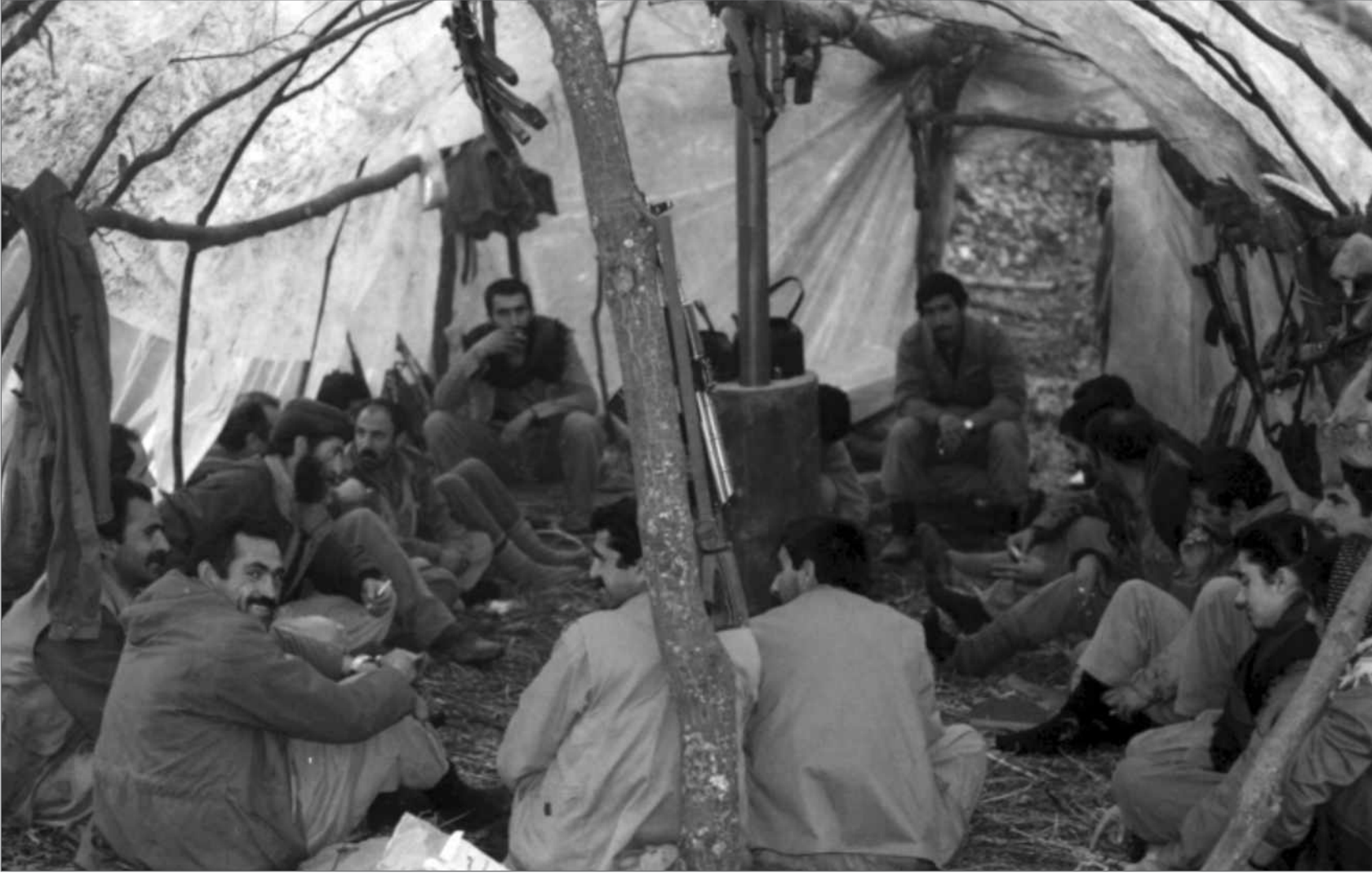
kânları faşizme karşı savaşa seferber etse, tüm Apocu devrimci ve yurtseverler bulunduğu yerde ve günün yirmi dört saatinde faşizme karşı savaşı geliştirmekle, eylem örgütlemekle uğraşsa ortaya neler çıkar? Her gün ne kadar anti-faşist eylem yaşanır? Böyle bir durumda AKP-MHP faşizmi değil sağa sola saldırı imkânı bulmak, nefes bile alamayarak çöküp gider.

Fakat devrimci ve yurtseverler olarak tümüyle böyle değiliz. Kendimize göre birçok gerekçe yaratarak, rahatlıkla kendimizi savaş görevleri dışında tutabiliyoruz. 'İdeolojik, siyasi veya toplumsal çalışma yapıyorum' diyerek 'ben Bakur'da veya Türkiye'de değilim başka bir coğrafyadayım' gerekçesini

sürekli bir yenilik ve yaratıcılık işidir. Sürekli yeni eylem yöntemleri bulmayı ve uygulamayı gerektirir. Bir yandan düşmanı takip edip onun taktiklerini boşa çıkartırken, diğer yandan sürekli düşmanı yanıltan ve gafil avlayan eylem biçimleri bulmak başarı için şarttır. Tarihi 15 Ağustos Gerilla Atılımı'nın 37 yıllık zengin dersleri temelinde söz konusu bu düzeltmeleri rahatlıkla gerçekleştirememiz mümkündür.

Değerli Yoldaşlar!

Belirtilenler dışında güncel olarak düzeltmemiz gereken başka bazı ideolojik-örgütsel sorunlarımız daha vardır. Bunların önemli bir kısmına önceki talimatlarda dikkat çekmiştik. Kuşkusuz

bir yaklaşım ve pratik içinde olunmamıştır. Şimdi de birçok alanda sadece kavram olarak söylenmekte fakat öz savunmanın pratikte ne anlama geldiği tam anlaşılmayıp böyle bir pratik içine girilmemektedir. Öz savunma deyince sanki birilerinin gelip kendini koruyacağı varsayılmaktadır. Ya da 'öz savunma yapıyorum' deyince düşmanın kendisine saldırmayacağı hesap edilmektedir. Öz savunmanın esas olarak bir savaş ve şiddetli direniş olduğu gerçeği göz ardı edilerek, ondan uzak durulmaya çalışılmaktadır. Kuşkusuz yaklaşım ve pratik böyle oldukça, ne kadar öz savunma kavramı kullanılsa da hiçbir anlam ifade etmez ve ortaya

rında her alandaki mücadelenin AKP-MHP faşizmini yıkmaya odaklanması gerektiğini defalarca belirttik. Bu konuda hâlâ parçalı yaklaşan ve kendini esas alan tutumlar var. Bu da gücümüzü bölüyor ve AKP-MHP faşizmine karşı mücadeleyi zayıflatıyor.

Devrimci Halk Savaşı yürütmek sadece dağdaki gerillanın görevi değildir

Diğer yandan, savaşa yaklaşımda da ciddi yanlışlıklar, yanlışlar var. AKP-MHP faşizmine karşı Devrimci Halk Savaşı yürütmek sadece dağdaki gerillanın göreviymiş gibi ele alınıyor. Do-

gündem yaparak rahatça böyle davranabiliyoruz. Oysa savaşın yeri ve cephesi yoktur, her yerden faşizme karşı eylem örgütlenme imkânı vardır. Düşman her yeredir ve her yerde saldırmaktadır, buna göre mücadelenin de her yerde olması gerekir. Devrimci Halk Savaşı Stratejisi; temel mücadelenin devrimci savaş, temel örgütlenmenin de askeri örgütlenme olması demektir. Ancak AKP-MHP faşizmine karşı savaştığı, yürütülen savaşa destek verip katılım gösterdiği oranda bir devrimci ve yurtsever, parti stratejisi içindedir. Böyle yapmayanların strateji dışı, dolayısıyla parti dışı oldukları açıktır.

o hususlar geçerliliğini olduğu gibi korumaktadır.

Yine ek olarak şunları belirtmek istiyoruz: Alanlardaki parti komitelerimiz, kadro ve yönetimlerimiz yeterli düzeyde bir ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesi yürütmüyorlar ve sorunları bu temelde çözmeye çalışmıyorlar. Ya dar hukuki yaklaşıma sığınıyorlar ya da üst yönetime havale ediyorlar. Örneğin; herhangi bir sorunu iletirken, onunla birlikte kendi görüş ve önerilerini de iletmiyorlar; sadece sorunu iletip üst yönetimden karar vermesini istiyorlar. Dolayısıyla söz konusu sorun hakkında 'kararı üst yönetim verdi' diyerek pratik yapıyorlar. Yani kendilerini sorumlu görmüyorlar, üst

15 Ağustos 38'inci Atılım yılı zaferin kesinleştiği yıl olacaktır

“ Faşist-soykırımcı-sömürgeci inkâr ve imha sistemi paramparça olmuş durumda. Pul pul dökülüyor. Gerici zor iflas etmiştir. Artık hükmünü icra edemez duruma gelmiştir. Egîd komutasında kahraman gerillanın vuruşları kütüğü yarar gibi faşist-soykırımcı sistemi paramparça etmiş, işlemez hale getirmiş, çöküş süreci içerisine sokmuştur. Bunlar gözle görülen açık sonuçlardır. 38'inci yılda bu sonuçlar çok daha belirgin hale gelecek. Biz 15 Ağustos'un 37'inci yılından çıkan zengin derslerle 38'inci yılı daha doğru ve yaygın, etkili bir devrimci savaş yılı haline getireceğiz. ”

Duran Kalkan

PKK ve Kürt gerçeği tartışılıyor, değerlendiriliyor ve anlaşmaya çalışılıyor. Bu 37'nci yıldönümünde söz konusu durumun çok daha yaygın ve kapsamlı olduğunu görüyoruz. Tartışmalar daha derin, anlama çabaları daha çok, hareketlilik daha fazladır. Herkes kendi açısından 37 yıl sonra ortaya çıkan durumu anlamaya, kendine buradan sonuçlar çıkartmaya çalışıyor. Çünkü mücadele, 15 Ağustos Atılımı'nın başlattığı çizgide kesintisiz bir biçimde sürüyor; yayılarak, derinleşerek devam ediyor. 15 Ağustos Atılımı ilkelerini sürdürüyor, tarihi yargılamaya hakkını kullanıyor, amaçlarını başarmak için tam bir kahramanlık çizgisinde fedaice her türlü bedeli ödemeyi göze alarak kendini sürdürüyor. Bu da herkes için doğru anlamayı gerektiriyor; yeniden yeniden değerlendirmeler yaptırmaya ihtiyaç duyuyor. Öyle ki artık dost-düşman hiç kimse böyle bir Atılım gerçeğini, bunun ortaya çıkarttığı Kürt varlık ve özgürlük mücadelesi gerçeğini görmezlikten gelmiyor ve inkâr edemiyor. Gizli de tutamıyorlar, çeşitli çevreler değişik dönemlerde uzun süreler bu tür durumları gizli tutmaya çalıştılar. İçten içe tartıştılar, politikalar belirleyip planlar yaptılar. Bunu daha fazla da düşman güçler böyle yapmaya çalıştı. Buna göre sözde darbe vurup 15 Ağustos Atılımı'nı durduracaklarını, Kürt gerillasını ezeceklerini, Önderlik ve Parti yürüyüşümüzü başarısız kılabileceklerini sandılar. Fakat 37 yıl da az bir zaman değildir. Bu uzun zaman binlerce kez kanıtlandı ki; bu beklentiler boş, bu çabalar sonuç vermez, böyle yaparak kimse hiçbir şeye ulaşamaz. Dolayısıyla artık gizlilikler açık hale gelmeye başladı, sis perdeleri meselenin üzerinden kaldırılır oldu. Tam istenen düzeye gelmiş, sonuçlarını yetkin bir biçimde vermiş olmasa da herkes az çok meseleyi doğru anlamaya, adını en azından doğru ve açık koymaya yönelir hale geldi. Bu 37 yılın sonunda bunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Bu da şunu gösteriyor; 38'inci yıl ve sonrası hem daha büyük mücadele hem de daha görkemli gelişmeler süreci olacaktır.

15 Ağustos çizgisi hükmünü bundan sonra daha fazla icra edecek, daha çok yayılacak ve derinleşecek, amaç-

larını daha çok başaracak, bölgeye ve dünyaya daha çok yayılacaktır. Bir Kürt miladı olarak, Kürt özgürlüğüne adım atış olarak başlayan süreç, bütün ezilenlerin, kadınların, gençlerin tüm insanlığın özgürlüğe daha büyük ve güçlü yürüyüşü olacaktır. Bunun ipuçları, belirtileri çok güçlüdür. Dolayısıyla bu çerçevede gelecek daha çok umut vericidir. 15 Ağustos'un 37 yıllık birikimi, Kürt özgürlüğüne dayalı olarak demokratik Ortadoğu ve dünyanın yaratılışının temellerini atmış olacak. Böyle bir sonuca götürecektir.

**Önder Apo'nun yüreği
her zaman bu Atılımla çarptı**

37 yıl boyunca 15 Ağustos Atılımı, onunla bağlı olarak Önderlik, Parti, halk, kadın, gençlik mücadele gerçeğimiz için çok şey söylenip tartışıldı. Her yıldönümünde tarihi değerlendirmeler yapıldı. 15 Ağustos sadece yıldönümünden yıldönümüne yaşanan bir hareket değildir. Başladığı andan itibaren her gün, her saat, her an yaşanan, hükmünü icra eden, kendini yaşatan bir gerçekliktir. Dolayısıyla herhalde sadece Kürtlük adına değil, Ortadoğu'da bile en çok tartışılan konu 15 Ağustos Devrimci Gerilla Atılımı olmuştur. Önemli bir inceleme konusudur; araştırılıp incelenirse dünya açısından da belki de birinci sıralarda yer etmiş bir konu olduğu gerçeği açığa çıkartılabilir. Bu çerçevede herkes kendine göre değerlendirdi. Kuşkusuz en anlamlı değerlendirmeleri Önder Apo yaptı. Başlangıcından itibaren yüreği her zaman bu Atılım ile çarptı. Tüm yoğunlaşmaları böyle bir Atılım'ı kendi çizgisinde kesintisiz olarak başarılı bir biçimde nasıl yürütüp büyük devrimci sonuçları bu temelde ortaya çıkartacağı üzerinde oldu. Dolayısıyla da hep Atılım üzerine düşündü, araştırdı ve yoğunlaştı. Atılım üzerinde değerlendirmeler yaptı. En büyük düşünsel devrimlerini, değişimlerini böyle bir mücadeleye dayanarak gerçekleştirdi. Önderlik gerçeğemesini, Önderlik yürüyüşünü, paradigma değişimini tüm ezilenler için evrensel bir önderlik düzeyi kazanmayı ve her şeyi 15 Ağustos Gerilla Atılımı'nın

Bu 15 Ağustos ile birlikte Hareket ve halk olarak 38'inci Atılım yılına, özgürlük ve özgürlük için mücadele yılına giriyoruz. 37 yıl boyunca tam bir kahramanlık çizgisinde ve kesintisiz olarak süren 15 Ağustos Atılım ve zafer ruhunu, 15 Ağustos gerçeğini selamlıyoruz. Başta Önder Apo olmak üzere tüm yoldaşların, halkımızın, dostlarımızın ve kahraman gerilla güçlerimizin 15 Ağustos Ulusal Diriliş Bayramlarını kutluyoruz. Atılım'ın ölümsüz komutanı Egîd Yoldaş şahsında bu 37 yıllık tarihi kahramanlık yürüyüşünün büyük şehitlerini saygı, sevgi ve minnetle anıyoruz. Başta Metîna, Avaşîn, Zap, Heftanîn, Xakûrkê ve tüm Medya Savunma Alanları olmak üzere dört parça Kürdistan'da özgürlük ve demokrasi için savaşan tüm gerilla güçlerimizi selamlıyor, 38'inci devrimci savaş yılında üstün başarılar diliyoruz.

Bu 38'inci yılın bütün Kürdistan'da daha büyük bir mücadele yılı olacağına, yine Kürdistan ve Ortadoğu'da daha güçlü özgürlükçü, demokratik gelişmelere yol açacağına inanıyoruz. Bu 38'inci yıla Hareket ve halk olarak bu iddia ve inançla giriyoruz. Pratikte yaşanan çeşitli sorunlarımız ya da eksikliklerimiz olsa da Hareket ve halk olarak 38'inci yıla her zamankinden daha fazla hazırlıklı ve güçlü girdiğimiz, bu konuda daha cesur ve fedakâr olduğumuz, daha büyük özgürlükçü gelişmeler yaratabilecek güce sahip bulunduğumuz kesindir. Hata ve eksikliklerimizin bilincine varıp dersini çıkardıkça, Atılım'ın zafer çizgisinde kendimizi özeleştirile sorgulamadan geçirip yeniledik 15 Ağustos gerçeğine daha çok ulaşacağımız, 15 Ağustos çizgisini daha başarılı

uygulayacağımız, dolayısıyla 38'inci yılı Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü hedefleyen 'Dem Dema Azadiyê ye' Hamlemizin zaferinin yaratıldığı bir yıl haline getireceğimiz açıktır. Hedefimiz bu temeldedir. Bunu gerçekleştirmekte iddia ve irademiz güçlüdür. Çabamız da bunların gereğinin pratikte başarıyla yerine getirilmesi biçiminde olacaktır. Apocu tarz, üslup ve tempo noktasında daha çok yoğunlaşarak, kendimizi daha fazla eğitip yenileyerek söz konusu tarihi görev ve sorumlulukların gereğini pratikte başarıyla yerine getireceğiz.

**15 Ağustos coşkusu tüm kalpleri,
meydanları ve sokakları dolduruyor**

Başta Hareket, gerilla güçlerimiz, dört parça Kürdistan ve yurtdışındaki halkımız ve dostlarımız olarak gerçekten de büyük bir coşku ve heyecan yaşıyor. 15 Ağustos coşkusu tüm kalpleri, meydanları ve sokakları dolduruyor. İnsanlar düşünüyor, tartışıyor, toplanıyor, yürüyor, savaşıyor; coşku, heyecan yaşıyor ve bayram kutluyor. Dikkat edilirse 37'inci yıl sonunda da 15 Ağustos coşkusundan ve heyecanından hiçbir şey kaybedilmemiş durumdadır. Tersine daha güçlü olma, yaygınlık ve daha fazla büyüme var. Kürdistan sınırlarını bir yana bırakalım, Ortadoğu sınırlarını da aşarak başta kadınlar ve gençler olmak üzere tüm ezilenlere, insanlığa ilham kaynağı veren, özgürlük umutlarını yeşerten, güç, irade kazandıran bir 15 Ağustos Atılım gerçeği var. Bunu 15 Ağustos kutlamalarında gözlemledik. Gerçekten de en anlamlı vurguları dünyanın dört bir yanında, değişik halklardan bir araya gelmiş, kendilerini Kürt

dostları diye tanımlayan, enternasyonalist savaşçılar olarak ifadelendiren gruplar verdiler. 15 Ağustos Atılım gerçeği ve çizgisine, Apocu çizgiye en uygun bir tarzda en güçlü onlar sahip çıktılar. Bu durum 37 yıllık 15 Ağustos gerçeğinin dünyada ulaştığı düzeyi, tüm insanlık için taşıdığı anlamı, tüm ezilenlerin sahipleniş durumunu net bir biçimde açığa çıkardı. Bundan daha büyük bir gelişme, daha anlamlı bir büyüme ve ilerleme olamaz.

Esas olan bilinç, irade, coşku, heyecan, umut ve hayaldir. 15 Ağustos Atılımı'nın bu temel değerleri esas aldığı 37'inci yıl sonunda da bunları en anlamlı ve canlı hale getirdiği açık bir gerçektir. Dolayısıyla kendi çizgisinde yürüyor, her zaman gelişme sağlıyor ve amacını gerçekleştiriyor. Bu konuda farklı beklentileri olanlar belki o tür arayışlarını, hesaplarını elde edemiyorlar. Ama 15 Ağustos Atılım gerçeği kendi çizgisinde hükmünü icra etmeye devam ediyor. Kendini sürekli yenileyen, tazeleyen, geliştiren bir hakikat yürüyüşü, özgürlük mücadelesi olmaya devam ediyor. Eskiye atıyor, yeniye ulaşıyor. Yeni, özgür ve güzel olanı buluyor ve çıkartıyor. Onları örgütüyor ve insanlığın yeni bir yaşama yürüyüş mücadelesine kanallıyor.

**38'inci mücadele yılında
daha görkemli gelişmeler olacak**

Kuşkusuz bu 37 yıl boyunca Kürdistan'da ve Kürdistan ile ilişkili olarak en çok tartışılan bir olay, 15 Ağustos 1984 Eruh-Şemdinli eylemleri ile başlayan Kürdistan'daki gerilla direnişi oluyor. Bununla birlikte Önder Apo gerçeği,

kesintisiz bir biçimde sürdürülmesi üzerinde gerçekleşti. Önder Apo Atılımı doğru anladı, derin değerlendirdi ve başarılı yürüttü. Bu Atılım temelinde kahramanlık çizgisinde fedaice yürütülen büyük özgürlük mücadelesi, özgürlük savaşı Apocu Önderlik gerçeğini ortaya çıkarttı.

Önder Apo 15 Ağustos için, "Bir ısrarın, bir inadin, bir iradenin Atılımı" dedi. Tarihin yargılanması olarak tanımladı. Sıfırdan başlayarak geliştirilen bir eylem olduğunu hep söyledi. İnsan olmakta, insan kalmakta, insanca yaşamakta ısrarın gereği olduğunu ifade etti. Bunlar kuşkusuz önemli, anlamlı değerlendirmelerdi. 15 Ağustos Atılımı'nın ne ifade ettiğini, neleri gerçekleştirmek durumunda olduğunu ve bunları hangi yol ve yöntemlerle nasıl yapacağını her zaman kendisine sorun yaptı. Bunlar üzerinde yoğunlaştı, tartıştı, kendini, Partiyi ve gerillayı eğitti. NATO gibi dünyaya egemen bir askeri gücün sonuna kadar destek verdiği, hatta yürüttüğü bir soykırım saldırısına karşı devrimci düşünceyle, Parti ruhuyla, gerilla çizgisiyle 15 Ağustos Atılımı temelinde direnerek ayakta kalmayı ve büyük özgürlüğe gelişmeler yaratmayı başardı.

Şimdi 37 yıl diyoruz ve 38'inci yılı girmekten heyecan duyuyoruz. Kuşkusuz bunlar yaratılmış değerler temelinde oluyor. En büyük değerlerimiz de Önderlik ve şehitler gerçekleşmesi olarak yaşıyor. Gerçekten de yeniden yaratılmış, özgürlük için ayağa kalkmış savaşı halk gerçekliğimiz, özgür kadın ve kahramanlaşan bir gençlik gerçeğimiz var. Tarihin en büyük özgürlük eylemi olan Kadın Özgürlük Devrimi temelinde gelişen onlarca devrimimiz var. 15 Ağustos Kürdistan'da devrimler sürecinin başlangıcını ifade ediyor ve böylece devrim içinde yaşanan sayısız ruh, duygu, düşünce, zihniyet, vicdan, kültür, ahlak, ideolojik, siyasi, sosyal ve askeri devrimleri taşıyor. Dolayısıyla her şey iç içe yaşıyor. Bütün bunlar en azından ipucu düzeyinde bu 37 yılda ortaya çıkartılmıştır. Büyük gelişmesi, serpilmesi, başta Kürtler ve Ortadoğu halkları olmak üzere tüm insanlığı kucaklaması önümüzdeki süreçte çok daha fazla olacaktır.

15 Ağustos ile yeni bir Kürt tarihi başladı

Bu sonuçların ortaya çıkmasında 15 Ağustos Atılımı'nın çizgisi belirleyicidir. Apocu çizgi temelinde gelişiyor; ilkeleri, amaçları ve bütün bunların yaratıcısı oluyor. Böyle bir mücadeleyi yürüten cesaret, fedakârlık ve kahramanlık bu büyük mücadeleye önemli değerler katıyor. Halkın kendi özgüncüyle her şeyi yürütmesi, özgürlüğünün temelini oluşturuyor. Bununla birlikte zorluklara, engellere karşı gelişmesi, yokluklar, imkânsızlıklar içerisinde sürdürülmesi, Önder Apo'nun deyişiyle, "İğne ucuylla kuyu kazarcasına" böyle bir mücadelenin her zaman, her yerde neredeyse sıfırdan başlanarak adım adım geliştirilmesi burada önemli rol oynuyor.

Yine 37 yıl gibi uzun bir süre kesintisiz devam etmesi, anlamını daha da büyütüp pekiştiriyor. Kendine Kürt devleti diyenlerin, yüzyıllarca süren Kürt beyliği olarak yaşam sürdürenlerin neredeyse sömürgeci, soykırımcı saldırılar karşısında 37 gün bile direnemedikleri bir tarihsel süreç içerisinde bir avuç genç ile başlayan, esas olarak halkın, gençlerin, kadınların özgüncüne dayalı olarak gelişen, beş bin yıllık erkek egemen iktidar ve devlet sistemine karşı, onun beş yüz yıllık küresel kapitalist hegemonyasına karşı 37 yıl boyunca

kesintisiz olarak süren bir direniş gerçeği oluyor. Dikkat edilirse düşmanı az değildir, saldırılar eskiye göre zayıf değildir ve imkânları geçmişten fazla değildir. Fakat 37 saat, 37 gün, hatta birkaç yıl bile direnilemeyen bir ülke ve toplumun tarihsel gerçeği dikkate alınırsa 37 yıllık bu kesintisiz direnişin Kürt tarihi, Kürt varlık ve özgürlük mücadelesi, tüm Ortadoğu halkları ve insanlık açısından ne anlam ifade ettiği daha iyi görülebilir ve derinden anlaşılabilir.

Gerçekten de 15 Ağustos ile birlikte yeni bir Kürt tarihinin başladığı açıktır. Buna 'Kürt miladı' denildi. Kürtler açısından her türlü olumsuzluk, parçalılık, baş aşağıya gidiş, yok oluşun durdurularak özgürce varolma tarihinin

dönümünü yaşıyor, 38'inci büyük direniş yılına girerken bu 37 yıllık Atılım gerçeğinden hangi sonuçları çıkartmamız, neyi anlamamız ve neler üzerinde yoğunlaşmamız gerektiği de nettir. Ortaya çıkarttığı sonuçları sıralayabilir, yaşanan olayları anlatabiliriz. Bu 37 yıl boyunca yaşananlar henüz tam olarak kitaplara yazılmamıştır. Bir kısmının derli toplu kayıtları bile tutulmamış en az 37 bin eylem vardır. Yine daha fazla şehidinin, yüz binlerce tutuklusunun olduğu, tarihin en ağır baskı, işkence, zulmüne uğradığı, büyük, ağır acılar yaşadığı ama her zaman umudu canlı ve taze tuttuğu, coşkuyu, heyecanı eksik etmediği, Önder Apo'nun deyişiyle her zaman bir bayram havasında yaşandığı tartışma

sinlikle böyle bir yaklaşımdır. Buna her zamankinden daha fazla ihtiyacımız vardır. Çünkü; 37 yılı geride bıraktık, 38'inci yıla girdik ama koşullar 37 yıl öncekinden pek de farklı değildir. Kürt halkının önünde 15 Ağustos çizgisinde savaşımdan başka herhangi bir çare bırakılmış değildir. Faşist sömürgeci-soykırımcı saldırılar 37 yıl öncekinden az değildir. Hatta daha açık, daha kapsamlı, daha örgütlü olduğunu söyleyebiliriz. Dolayısıyla daha doğru ve güçlü 15 Ağustos Atımları yapmaya, Atılım çizgisini daha doğru anlayıp daha güçlü ve başarılı uygulamaya ihtiyacımız var. Başka biçimde biz bayram kutlayamayız, yıldönümü yaşayamayız. Yeni bir 15 Ağustos Atılım yılına girdik diyemeyiz.

“ Her yıldönümü, her anma, her kutlama aynı zamanda bir eleştirel, özeleştirel sorgulama, kendini yenileyip yeniden yaratma dönemi ve eylemidir. Dolayısıyla büyük Atılım'ın yeni bir yıldönümünü yaşıyor, 38'inci büyük direniş yılına girerken bu 37 yıllık Atılım gerçeğinden hangi sonuçları çıkartmamız, neyi anlamamız ve neler üzerinde yoğunlaşmamız gerektiği de nettir. Ortaya çıkarttığı sonuçları sıralayabilir, yaşanan olayları anlatabiliriz. Bu 37 yıl boyunca yaşananlar henüz tam olarak kitaplara yazılmamıştır. ”

15 Ağustos 1984 Atılımı'yla başladığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Dolayısıyla 37 yıl, yeni bir tarih oluyor. Yeni bir milat oluşturuyor, Kürtler için yeni bir gelişme ve yaşam bu biçimde çiziliyor. Bu, artık başarılmıştır. Bunu başaran bir Önderlik gerçeği, Parti öncülüğü ve gerilla mücadelesi var. Doğru anlaşılması, tarihsel olarak hakkının verilmesi gereken gerçekleştirmeler bunlardır. Bu tarih artık geriye çevrilemez, durdurulamaz. Eşip bükülebilir, sağa, sola saptırılabilir, anlamı zayıflatılabilir. Önünde bu tür tehlikeler vardır. Ama durdurulamaz ve yok edilemez. Sahipleri tarafından doğru anlaşılır, hakikatinden kopulmazsa her türlü saptırıcı, eşip bükücü saldırıların da önüne rahatlıkla geçilebilir. Çünkü; doğruyu gösterecek, bu tür saptırmaların önüne geçecek Önderlik, şehitler ve direnen halk gerçeği gibi büyük değerler yaratılmıştır. Bu Önderlik ve şehitler gerçeğinden kopulmazsa, bunlara ters düşülmezse, bu değerlere doğru sahip çıkma ve onlarla bütünleşme çizgisi asgari düzeyde izlenirse her türlü saptırmanın da, sağa sola eşip bükmenin de önü

götürmeyen bir gerçektir. Çünkü; on binlerce şehidin her biri büyük kahraman, on binlerce eylemin her biri insan erdeminin mucize düzeyindeki kutsal duruşudur. Hiçbir şey kendiliğinden kolay imkânlar dahilinde olmamıştır. Büyük cesaret ve fedakârlıkla, adanmışlıkla, can ve kan vererek yaratılmıştır. Tüm halkların uluslaştığı, kendilerine devletler kurduğu, dünyanın bu devletler arasında paylaşıldığı, tüm bu gelişmeler içerisinde ise tarihin en kadim halkı olmasına rağmen Kürtlere düşenin bölünüp parçalanma, yok sayılıp yok edilme, sömürgeci soykırımcı bir ideolojik, siyasi, askeri sistem altına alındığı bir ortamda bütün bunlar gelişirken gösterilen Kürt direnişlerinin günleri, ayları, yılları aşmadığı, hiçbirinin ezilmekten, yenilmekten kurtulmadığı bir ortamda '15 Ağustos Atılımı gibi bir Atılım nasıl ortaya çıktı? Böyle bir Atılım'a nasıl cesaret edildi? Bu Atılım nasıl hazırlandı? Nasıl başlatıldı? Ne anlam ifade etti? Nasıl yürütüldü? Bugüne hangi süreçlerden geçerek, nasıl geldi? benzeri soruları sorarak bu 37'inci yıldönümünde 15 Ağustos Atılım gerçeğini

Ancak günün görevlerini doğru anlayıp başarıyla yürütür hale gelirsek o zaman 15 Ağustos Atılımı'nı anladık ve bilinçli bir biçimde yeni bir 15 Ağustos Atılım yılına girdik diyebiliriz. Onun için de bugünü doğru anlayabilmek, önümüzdeki görev ve sorumlulukların bilincine daha derinden vararak onlara daha güçlü sahip çıkabilmek için bu 37 yılın derslerini daha doğru çıkartmaya ihtiyacımız var. 15 Ağustos Atılım gerçeğini, onu ortaya çıkartan ruhu, tarzı, çizgiyi daha doğru ve yeterli anlamaya, kendimizi o çizgi temelinde eğitip donatarak 38'inci devrimci savaş yılına daha güçlü girmeye ihtiyacımız var. İçinde bulunduğumuz koşullar bizi 15 Ağustos Atılım gerçeğine bu temelde yaklaşmaya, bu esaslar üzerinde sorgulamaya götürüyor.

15 Ağustos bir direniş hareketidir

15 Ağustos Atılım gerçeği üzerine neler söyleyebiliriz? Her şeyden önce böyle bir Atılım nasıl hazırlandı? Bu Atılım kuşkusuz bir isyan hareketi, tahrik sonucunda ortaya çıkmış bir sokak hareketi de değildir. Birden bire

“ 15 Ağustos Atılımı kuşkusuz bir tahrik sonucunda ortaya çıkmış bir sokak hareketi de değildir. Birden bire ayağa kalkmış bir halk eylemi olma özelliği de taşımıyor. Tam tersine bir kişi ile başlayan, bir gruba dönüşen, bir örgüt haline parti ismiyle gelen, tabanca kurşunu ile başlayarak tüfek kullanacak silahlı eyleme girmeye cüret eden, bu temelde kendini gerillalaştırarak 12 Eylül 1980 faşist-askeri darbesine karşı silahlı gerilla eylemine başlayan bir direniş hareketidir. ”

rahatlıkla alınabilir ve bu özgürlük kervanı yürür. Dolayısıyla yeni bir özgürlük, mücadele, atılım ve direniş yılına girerken rahatlıkla artık kervanın yola sağlam dizilmiş olduğunu, bu yürüyüşün kendi çizgisinde devam ederek daha büyük sonuçlar ortaya çıkartacağını söyleyebiliriz.

15 Ağustos Atılım çizgisini başarılı uygulamaya ihtiyacımız var

Her yıldönümü, her anma, her kutlama aynı zamanda bir eleştirel, özeleştirel sorgulama, kendini yenileyip yeniden yaratma dönemi ve eylemidir. Dolayısıyla büyük Atılım'ın yeni bir yıl

anlamaya çalışmak, daha çok anlamlı ve geliştirici olabilir. Bu soruları bizi 15 Ağustos Atılım gerçeğine, dolayısıyla Önderlik ve Parti gerçeğine daha çok yaklaştırabilir. Bu gerçeklikleri daha doğru anlamamıza ve onlara daha güçlü katılmamıza yol açabilir.

Bu bakımdan da 38'inci 15 Ağustos yılına girerken Atılım gerçeğinin, tarihsel anlamı, hazırlanış süreci, yürütülüşü üzerinde, onun tarzı, üslubu, temposu üzerinde, bunu ortaya çıkartan ruh, duygu, düşünce, anlayış, tutum, zihniyet üzerinde yoğunlaşmak en doğrusudur. Bizi hata ve eksiklerimizden, zayıflıklarımızdan kurtararak 15 Ağustos Atılım çizgisine daha çok yaklaştıracak, onu doğru anlamamıza götürecektir olan ke-

ayağa kalkmış bir halk eylemi olma özelliği de taşımıyor. Tam tersine bir kişi ile başlayan, bir gruba dönüşen, bir örgüt haline parti ismiyle gelen, tabanca kurşunu ile başlayarak tüfek kullanacak silahlı eyleme girmeye cüret eden, bu temelde kendini gerillalaştırarak 12 Eylül 1980 faşist-askeri darbesine karşı silahlı gerilla eylemine başlayan bir direniş hareketidir. En az on yıllık bir hazırlığı var. Dolayısıyla bilinçli, örgütlü hazırlanmış, planlanmış bir devrimci eylem, başkaldırı ve bir gerilla Atılımıdır. Gerçekten de bir özgürlük, demokrasi ve bir ulusal kurtuluş çıkışıdır. Bir anda olmuş, kendiliğinden gerçekleşmiş, kolayca ortaya çıkmış bir eylem kesinlikle değildir. O halde

kendimize "Atılımın bu 10-15 yıllık hazırlık süreci nasıl gelişti? Bu Atılım nasıl hazırlandı, neyle hazırlandı, kimler hazırladı? Hangi zorluklarla, engellerle mücadele etti, ne tür saldırılarla karşılaştı, ne tür imkânlarla dayandı? Neyin başarısı olarak böyle bir eyleme giriş yapılabildi? Neyle bu adım atıldı?" sorularını sorabilmeliyiz.

Sadece coşku ve heyecan yetmez. Coşku ve heyecana sahip çıkmak lazım ama her şeyi onunla tanımlayamayız. Kuşkusuz bir bayramdır ve kutlamalıyız ama derinden anlamına vararak kutlamalıyız. Önder Apo her zaman bize, topluma, tarihe ve kendine, "Niye bayram oldu? Ne özellikler taşıyor ki biz buna bayram diyoruz? Peki, bu bayram nasıl ortaya çıktı, kimler çıkarttı? Kendiliğinden mi çıktı? Nasıl bir ruhun, bilincin, emeğin, çabanın, cesaretin, fedakârlığın sonucunda var oldu?" sorularını sordu. Bunlara kendisi açısından her zaman cevaplar verdi. Bunları sorup cevap verdiği ölçüde 15 Ağustos Atılım gerçeğini doğru anlayıp başarıyla yürüttü. Bizim de doğru anlayıp başarıyla devrimci görevlerini yürüten militanlar haline gelebilmemiz için bu soruları cesaretle kendimize sormamız lazım.

Bu sorular çerçevesinde bazı şeyler söylemeye çalışırsak, neler ifade edebiliriz? Her şeyden önce bu sürecin Önder Apo'nun "Kürdistan Sömürgeci" tespiti temelinde başladığını biliyoruz. Bu, 1972-73 kış yoğunlaşmasında ulaştığı düşünsel düzeyi ifade ediyor. Tarihsel bir tespittir ve Önder Apo böyle bir tespite ulaştığında baygınlık geçirdiğini bile savunmalarda yazdı. Kendisi açısından böyle bir düşünsel tespite ulaşmanın ne kadar zor ve etkileyici olduğunu ortaya koydu. Demek ki, "İki kelimeyi bir araya getirip bir deyim yapmanın zorluğu mu olurmuş" demek lazım. Hem de bayılacak kadar olurmuş; kelime var kelime var. İki değil, iki bin kelimeyi sıralarsın hiçbir anlamı ve etkisi olmaz. Ama kelime var, bir tane ya da iki tane bir araya getirirsin, tarihin akışını değiştirir ve herkesi etkiler. O düzeyde bir anlam gücüne ve derinliğine sahiptir. İşte "Kürdistan Sömürgeci" tespiti bunu ifade ediyor. Bu tespit, 1973 yılı için Kürdistan ve Türkiye'de yepyeni bir tespittir. Kuşkusuz o dönem büyük mücadele dönemi hem de 12 Mart faşist-askeri darbesinin hükmünü icra ettiği bir dönemdir. Her taraftan saldırılar yürütülüyor, zindanlar tutsaklarla dolu, dağlarda devrimciler katlediliyor. Zindanlarda devrimciler idam ediliyor. Faşist darbe deyim yerindeyse halkın üzerinden buldozer gibi geçiyor. 12 Mart darbesinin saldırı planının adı 'Balyoz Hareketi'ydi. Toplumun kafasına balyozla vuruluyordu. Nihat Erim cunta yönetimi balyoz yönetimi olarak hüküm sürdü. Böyle bir ortamda insanlar Karadeniz'e, Kürdistan'a çıkmışlar, Nurhaklardan Der-sim'e kadar savaşıyorlardı. Var olmak ve ayakta kalmak için silahlı savaşımayı bile göze alıyorlar. Zindanlarda, idam sehpalarında ve sokaklarda haykırıyorlardı.

Yani sağı vardı, solu vardı. Herkes büyük bir sınav içerisindeydi. İfade ettiğimiz süreç, son derece yoğunlaşmış, derinleşmiş, hızlanmış bir ideolojik, siyasi ve askeri mücadelenin yaşandığı bir tarihsel kesittir. İşte böyle bir kesitte bütün bunların hepsinden farklı olarak, bütün bunları değerlendiren, yaşananlardan, gelişmelerden çıkartılan en temel bir sonuç farklılık arz eden ve yeni gelişmelere yol açabilecek tespit, "Kürdistan Sömürgeci" tespiti oluyor. Kuşkusuz Kürtlerden, Kürdistan'dan zayıf da olsa söz edenler var. Devrimciler idam sehpalarında

da Kürtlerin ismini haykırdılar. Toplantılarda, seminerlerde de Kürt sorununun çözümünden söz ettiler. Önder Apo, Mahir Çayan'ın Kürt sorununun ciddiyeti üzerine söylediği cümleyi duyduktan sonra işin ciddiyetine ve dolayısıyla bu sorun üzerinde yoğunlaşma gereğine kendisini ulaştırdığını her zaman söyledi. Fakat yine de her şey bölük pörçüktü, temel tespitten yoksunluk vardı. Resmi ideoloji denilen

Bir de Ankara'da, İstanbul'da eylemin içinde oldu. Kürt hareketiyle ilgilendi, Türkiye devrimci hareketi ile ilişkilendi. Devrimci pratiği takip etti, içinde oldu ve eylem yaptı. 1972'de zindana girdi. Bir yandan böyle bir araştırma inceleme yaparken, diğer yandan yaşına ve bilincine göre devrimci eyleme en önde girdi. Öyle geride kalan, arkadan seyreden ya da sürüklenen de olmadı. Evet, bazı devrimci önderler, daha bi-

15 Ağustos Atılımı'nın çıkış kaynağı 'Kürdistan Sömürge'dir' tespitidir

Sömürgecilik tespiti önemlidir. Neden? Çünkü; bir durumun tespiti olduğu kadar ona karşı yapılması gerekenin de belirlenmesini ifade ediyor. Eğer Kürdistan sömürgeyse, o halde sömürgeciliğe karşı ne yapılacağı da açıktır. Sömürge deyip keyfine göre davranamazsın, bazı Kürt küçük burjuva grupları öyle yapmaya kalktılar; başlarına felaketler geldi. Halen o felaketlerin sorumluluğunu Önder Apo'ya ve PKK'ye yüklemeye çalışıyorlar. Onlar ne kadar sistemiçileştiklerini, aslında sömürgeci, soykırımcı sistem tarafından özümsemiş bir küçük burjuva ruhuna, duygusuna, düşüncesine sahip olduklarını, onu aşamadıklarını ortaya koyuyorlar. Yoksa öyle bir ciddiyetleri ve tutarlılıkları yoktur. Çünkü; sömürge tespiti, kendi içinde bir ulus olmayı ifade edip içeriyor. Ulus olmak da özgür olmayı gerektiriyor. Ulusal kurtuluş istiyor. Ulusal kurtuluş için de şu yapılır, şu yapılmaz diye bir şey yoktur. Ama özgürlük savaşı vermeden de ulusal kurtuluş olmaz. Savaşı göze almayan ulusal kurtuluş yapamaz. Dolayısıyla sömürgeciliğe karşı çıkamaz. Bu bakımdan Kürdistan'ın sömürge olma tespiti o halde Kürdistan'da devrimciliğin nasıl olması gerektiğini, hangi temel zihniyeti, çizgiyi, tarzı, strateji ve taktiği esas alması gerektiğini de ortaya çıkartıyor.

Şimdi arkadaşlar Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde mücadele yürütelim diye sanki yeni bir tespit yapıyoruz gibi tartışıyorlar. "Böyle bir şey nereden geldi" diyorlar. Bunun hepsinin arkasında, altında "Kürdistan Sömürge'dir" tespiti yatmaktadır. Önder Apo bütün ideolojik, siyasi, askeri ge-

Önderlik tespit ardından da araştırma ve incelemelerini sürdürdü. Aynı zamanda düşüncelerini bir ideolojik grup düzeyinde de olsa sömürgeci başkentte, Ankara'da örgütlemeye yöneldi. Araştırma ve incelemelerini 1970'lerin ortasındaki dünyayı anlama çalışmasıyla sürdürdü. Asya'daki mücadeleleri inceledi, Vietnam, Kamboçya, Laos, Çin savaşlarını, sömürgeciliğe karşı Asya'nın uzun süreli devrimci halk savaşlarını, ulusal kurtuluş teorilerini inceledi. 1970'lerin ortasında Vietnam ulusal kurtuluş devrimi, tarihin en büyük zaferini yaşıyordu. 1950'lerin başında Çin Halk Savaşı emperyalizm karşısında en büyük zaferi kazanmıştı. Asya devrimler, devrimci savaşlar kıtasıydı. Onunla yetinmedi. Kara Afrika'yı inceledi, İkinci Dünya Savaşı ardından kendisine insan bile denilmeyen siyah ırk, tarihin en büyük bilinçlenmesini, örgütlenmesini ortaya çıkartmış, kendini dünyanın tek hâkimi sayan, tanrı yerine koyan beyaz adama karşı direnişe kalkmış, gerilla savaşı vermiş, ana kıtada, Afrika'da; Gine'de, Mozambik'te, Angola'da büyük zaferler kazanmışlardı. Bu gelişmeler bütün ezberleri bozan, zihniyet durumlarını tersyüz eden gelişmelerdi. Hiçbir şey yapamaz, köle olmaktan başka bir şey beceremez denilenlerin efendileri savaşla yenip dize getirmeleri tüm ezilenler için büyük bir umut, güç ve irade kaynağı oldu. Nasıl Çin, Vietnam o kadar uzun süre savaşıp zafer kazanabiliyor, uzun süreli savaşları göze alabiliyorsa herkes onu yapabilir sonucu oradan çıkartılabilirse, en çok köle olarak görülenlerin böyle büyük bir özgürlük eylemini muzaffer temelde geliştirmeleri tüm ezilenlere en büyük güç kaynağını verdi. Tüm ezilenler için en büyük umut oldu, güç kaynağı oldu. "Sen de yaparsın" anlayışını, iradesini ortaya çıkarttı. Tabii bu Kürdistan ve Kürt gençliği için büyük bir ihtiyaçtı. Aynı zamanda büyük bir destektir. Kuşkusuz Küba'dan bütün Latin Amerika'ya kadar olan deneyimleri inceledi. Che Guevara gerillacılığı dünyayı aydınlatan, tüm ezilenlere büyük bir umut kaynağı olan gelişiminin zirvesindeki bir gerilla direnişiydi. Che Guevara gerillacılığı her şeyi başarma, her zorluğu yenme, her yerde devrim örgütleme, devrimci savaş geliştirme, gericiliğe karşı mücadele verme bilinci ve iradesi veriyordu. Dünyanın bir diğer ucunda bunlar yaşıyordu. Tüm bunları inceledi.

Yine Ortadoğu'daki, Filistin'deki gelişmelere baktı. Bunlardan güç aldı, dersler çıkarttı. Teori pratikten gelir, kıtaptan gelir. Bir ulusal kurtuluş savaşı

sonra vardığı sonuç 'Kürdistan sömürge bile değil' oldu. Peki, sömürge bile değilse nedir? Ne uygulanıyor burada? Soykırım var. Peki, nasıl bir soykırım? Örneğin; Ermeniler, Asuri ve Süryaniler de soykırıma tabi tutulmuşlardı. Kürt'e de soykırım uygulanıyor ama bütün bu soykırımların hiçbirine benzemiyor. Neye soykırım uyguladığının adını bile söylemiyor. İşte inkâr ve imha kavramları, teorisi buradan ortaya çıktı. Inkâr ve imha Kürdistan'da uygulanan soykırımın adıdır. Dünyanın başka hiçbir yerinde böyle bir durum yoktur. Bunu iyi bilmeliyiz ve hiçbir şekilde unutmamalıyız. Öyle bir sömürgecilik ya da soykırım ki, yok ediyor ama neyi yok ettiğini ifade etmiyor. Kayda geçiriyor ve hiç iz bırakmıyor. Ülkeyi, toplumu ve kültürü yok ediyor ama adı yok. Olmayan bir şeyi yok ediyor gibi bir görünüm veriyor. Bu da Kürdistan'daki soykırımdır.

Inkâr ve imha soykırımdan öte bir durumdur; olmamış olmaktadır. Hâlbuki olanı yok ediyor ama hiç iz bile bırakmıyor. İşte bu Kürdistan'a dayatılan sistemin esasıdır. Buna ne denilirse denilsin doğru tespit; inkâr ve imha oldu. Adını, kimliğini, kültürünü yok sayıyor. Var olduğunu bildiği halde yasaklıyor, baskı uygulayarak yok ediyor. Öyle ki, bunu kabul de ettiriyor. "Kürdistan yok doğu var, Kürt yok doğulu var" diyor ve bunları kabul ettiriyor. Bunu sahiplerine kabul ettirerek inkârı içselleştiriyor. Böylece yok etmeyi geliştirip gerçekleştiriyor. Bu, çok doğru değerlendirilmesi ve anlaşılması gereken bir durumdur. Uzun yıllar da hep böyle oldu. Çok çok isim takıyor, ya 'haydut' ya da 'terörist' diyor. Kürt dememek için bazı örgüt isimleri bulunca onları kullandı. 1988'de, '90'da Saddam saldırıları karşısında Başûr'dan Bakur'a giden halka, -sözde müttefikleriydiler, Başûrê Kurdistan ile ittifak yaptılar- Kürt kavramı kullanılmadı. Kürt dememek için pêşmerge kelimesini kullanmayı tercih etti. Dolayısıyla egemen, soykırımcı sistemin çok örgütlü, bilinçli, planlı ve bütünlüklü olduğunu unutmamak gerekiyor. Her şeyi merkezden yönetiyor. Hiçbir şey tesadüfe bağlı değildir, kimsenin kendi isteğiyle yürümüyor. Hâlâ da öyledir. Karşımızdaki sistemi iyi anlamamız ve tanınamamız gerekiyor.

Kendini inkâr edersen, Kürt olmazsan cumhurbaşkanı da olursun ama Kürt olursan hiçbir şey olamazsın. Mezarın bile olamaz. Dört parça Kürdistan ve TC egemenliğinin el uzatıldığı yerler incelenirse Kürt olarak ölmüş, Kürt olarak öldüğü bilinen bir tane türbe bile bulunamaz. Dolayısıyla Kürt olarak ölü bile olamazsın. Dayatılan sistem budur.

Yaşamın her alanına zorla dayatılan bir inkâr ve imha var

Bu ne öyle salt ekonomik çıkar ne de bir siyasi egemenlik için kurulmuş bir sistemdir. Yine ne öyle sıradan bir faşist baskı ve terör ne de sıradan bir katliamcı sistemdir. Tepeden tırnağa her şey yasakla örülmüş, zorla yürütülüyor; ekonomi, siyaset, eğitim, sağlık; yaşamın her alanında zor var. 24 saat topluma kendini inkâr etmesi, dolayısıyla imhaya uğratması dayatılıyor ve yaşamın her alanında uygulanan zorun temelinde de yasak ve şiddet, katliam var. İdam ediyor, katlediyor, zindanda çürütüyor, kaybediyor.

Birinci Dünya Savaşı ardından Kürdistan'da yaratılan sistemin gerçeği budur. Kürdistan dörde bölündü, dört sömürgeci devletin egemenliği altına bırakıldı deyip geçmemek lazım. Bunlar

bir zihinsel durum vardı. Her türlü yasağa dayanarak ve devlet imkânını kullanarak bazı şeyleri yok sayıp insanları sanal bir zihniyetle yeniden şekillendirme mücadelesi vardı. Resmi ideoloji denilen budur. Yasaklanan Kürtlüktür, yaratılmak istenen sanal Türklüktür, Türkiye birliğidir. Bunun beyinlerde şu veya bu düzeyde az çok etkisi vardı. Her ne kadar buna karşı çıkılıyor, mücadele ediliyor olsa da yine etkisi var ve sistem ona göre kurulmuştu. 'Bu sistem içerisinde var olacaksın sen de onu kabul edeceksin.' İşte çeşitli kesimler buna itiraz etseler de tam olarak bu durumu aşamıyorlardı. Durumu aşacak, dolayısıyla sistemi aşacak, ona karşı doğru ve başarılı bir mücadelenin yol ve yöntemlerini ortaya çıkartıp geliştirecek temel tespiti, zihniyet durumunu bulamıyorlardı. "Kürdistan Sömürge'dir" tespiti bütün bu zayıflıkları, zorlukları aştıran, bulunamayana buldurtan, çaresizliğe çare bulmayı ifade eden bir temel tespit olarak ortaya çıkıyor. Bunu bizim de çok iyi anlamamız lazım. Dolayısıyla bunu bir ifade olarak kullanıp geçmememiz lazım. Önder Apo İmralı'da, böyle bir tespite ulaşabilmek için bin kitap okuduğunu söyledi. Sağını da, solunu da okudu. Bulabildiği 19'uncu yüzyılın ikinci yarısı ile 20'inci yüzyılın ilk yarısına ilişkin yazılmış Türkçe olan -resmi devlet kitapları da dahil- ele geçirebildiği bütün kitapları okudu. Durmadan, dinlenmeden, uyumadan okuyup inceledi ve araştırdı.

linçli olanlar silaha sarılıp dağa çıktılar. Mahirler, Denizler, İbrahimler, Sinanlar ilk gerilla kıvılcımını çaktılar; Türkiye ve Kürdistan dağlarını gerillanın kurşunuyla aydınlatıldılar. Önder Apo öyle yapmadı. O kadar bilinci ve hazırlığı yoktu ama Kızıldere katliamını protesto etmek için Ankara'nın göbeğinde 12 Mart darbesine karşı bildiri dağıtma gücünü, cesaretini, bilincini gösterdi. Cezaevine girmeyi göze aldı. Zindanda

“ Önder Apo Küba'dan bütün Latin Amerika'ya kadar olan deneyimleri inceledi. Che Guevara gerillacılığı dünyayı aydınlatan, tüm ezilenlere büyük bir umut kaynağı olan bir gerilla direnişiydi. Che Guevara gerillacılığı her şeyi başarma, her zorluğu yenme, her yerde devrim örgütleme, devrimci savaş geliştirme, gericiliğe karşı mücadele verme bilinci ve iradesi veriyordu. Dünyanın bir diğer ucunda bunlar yaşıyordu. Tüm bunları inceledi. Yine Ortadoğu'daki, Filistin'deki gelişmelere baktı. Bunlardan güç aldı, dersler çıkarttı. ”

büyük bir çalışma, hazırlık yürüttü. Kısacası; bu tespite durduk yerde kolayca ulaşılmadı. Büyük bir arayışla, yoğunlaşmayla, çabayla, mücadeleyle, çok ciddi, samimi, derin bir arayış ve mücadele sonucunda, yüksek bir sorumluluğun gereği olarak ulaşıldı ve yeni olan buydu. Bir yandan Türkiye'de yaşanan mücadelenin sorunlarına çözüm bulacak, hata ve eksikliklerini düzeltmek bir temel tespit olurken, diğer yandan Kürt ve Kürdistan gerçeğini aydınlatan çok temel bir tespit oluyordu.

leşmeleri inceledi. Bütün sosyal bilimi değerlendirdi, devrimci teoriyi, Ekim Devrimi temelinde ortaya çıkan gelişmeleri, ulusların kaderlerini tayin etme teorisini, bunun Sovyet yorumunu, ABD yorumunu, Lenin'i, Wilson prensiplerinin hepsini inceledi. Derin bir teorik araştırma, inceleme ve düşünsel yoğunlaşma sonucunda söz konusu tespite ulaştı ve bu her şeyin temelini atılması oldu. Çıkış burada başladı. İlk aydınlanma burada gerçekleşti. En temel tarihsel aydınlanma olarak bunu görmek lazım.

in, sömürgeciliği yenecek savaş için Kürdistan'da ders çıkartacak yeterlilikte ne bir pratik vardı ne de herhangi bir teorik kaynak vardı. Bütün bunların hepsini aramak, bulmak gerekiyordu. İnsanlığa başvurmak, halkların mücadele tarihlerinin derslerinden yararlanmak gerekiyordu. Önder Apo bunları yaptı. Bunları yapmakta hiç beis göstermedi. Bütün bunların sonucunda şunu gördü; Kürdistan sömürge bile değil. Başta sömürgeci tespitiyle yola çıkmıştı ama bütün bunları inceledikten

ezbere sözlerdir. Öyle ne ortada sömürgeci devletler ne de sömürgecilik var. Dörde bölünmüş olabilir ama kim böldü? Neden böldü? Hangi çıkarlar çerçevesinde bölündü? Nasıl bir yönetim altına alındı? Sömürgecilik var ama nasıl bir sömürgecilik? Dünyanın hiçbir yerindeki sömürgeciliklere benzemiyor. Başka bir yerde böyle bir şey uygulanmamıştır. Dolayısıyla her şey gerici zorla, katliamla, yasakla yok ediliyor. Zorla yok etme üzerine kurulmuş bir sistem var. Önder Apo bunları tahlil edip değerlendirdi. Bütün bu değerlendirmelerin hepsi Önder Apo'ya aittir. Hiç kimse; ne o KDP teorisyenleri, milliyetçi yaklaşımlar ne de o küçük burjuva reformizm milliyetçileri -İsmail Beşikçi de dahil- böyle tespitlere varamadılar. Onlar kitaplardan okuduklarını, dünyada gördüklerini papağan gibi Kürtler ve Türkiye için de söylemekle yetindiler. Önder Apo öyle yapmadı, orada kalmadı. Tam tersine yaratıcı yaklaşım derinleşti. Gerçekleri arayıp buldu. Gerçekleri bulacak bir düşünce derinliğini daha iyi gösterdi, ortaya çıkarttı. Gerçekleri olduğu gibi söyleme dürüstlüğü ve cesaretini gösterdi. Böylece inkâr ve imha sistemini tanımladı. Kürdistan'daki soykırımı böyle ortaya koydu ve şunu gördü; Kürdistan'da her şey askeri zora dayalı ve yaşamın her alanını içine almış bir zorla yok ediliyor. Yasak ve şiddet esastır, Kürt soykırımını yürütüyor. O halde sömürgecilğe karşı ulusal kurtuluş savaşı verilir dedik. Dünya örnekleri böyleydi. Çünkü; sömürgeci egemenlik askeri işgale dayanıyor. Askeri işgal ancak Ulusal Kurtuluş Savaşıyla kırılırsa yıkılabilir. Böyle dört dörtlük, zorla örülmüş bir soykırım sistemini elbette ki devrimci zor, devrimci direniş ve mücadeleyle karşılamak lazım.

İşte Önder Apo'da devrimci şiddet, devrimci savaş, devrimci zor anlayışı bu temelde gelişti. Derler ya çivi çiviye söker. Eğer Kürt toplumu üzerinde böyle dört dörtlük bir gerici zor sistemi örgütlenilmiş, her şey bunun altında yok ediliyorsa, o halde Kürt varlığı ve özgürlüğü de böyle bir zoru kıracak devrimci zorla, devrimci şiddetle mümkün olabilir. Bu anlayış, bilinç, söz konusu arayışlar temelinde gittikçe gelişti, derinleşti, pekişti ve kesinleşti. Bunu Önderliksel düzey geliştirdi. PKK örgütlenmesi böyle bir anlayış temelinde şekillendi. Her şeyin gerici zorla yok edildiği bir ortamda bunu durdurmak, varlığı ve özgür yaşamı yeniden kazanmak ancak çivi çiviye söker misali devrimci zorla mümkün olabilir. Başka hiçbir şeyle mümkün olamazdı. Önder Apo bunu açığa çıkardı. Daha önemlisi bunu samimice, dürüstçe kabul etti.

Kuşkusuz birçokları böyle bir şeyi açığa çıkartamadılar ama hiç kimse görmedi, anlamadı demek de doğru değil. Birçokları görüp anladılar ama hep uzak durdular. Kendilerini kandırdılar. Gözleri korkmuştu, teslim olmuşlardı. Dolayısıyla gerçekleri çarpıtmaya çalıştılar. Bu temelde küçük burjuvazi gerici zorun egemen olduğu Kürdistan'da, sistemin yarattığı bir sınıf, sisteme göbekten bağlı bir kesim oldu. Dolayısıyla her zaman bilinç çarpıtması yaptı ve saptırmanın temeli, etkeni oldu. Önder Apo'nun Kürt küçük burjuvası üzerine yaptığı değerlendirme ve eleştirileri her zaman incelemeliyiz. Onlar olmazsa, o temelde bir bilinç ve mücadele gelişmeseydi, böyle doğru bir devrimci çizgi ve devrimci mücadele gelişmezdi.

Onların bütün çabası; Önder Apo'nun geliştirdiği bir düşünce, sistemin zordan yapısına, dolayısıyla onu kırmak, yıkmak, aşmak için devrimci zorun gerekliliği üzerine olan düşüncelerine sal-

dırmak, çarpıtmak, onları tersyüz etmeye çabalamak oldu. Hâlâ da yeminli olarak böyle çaba içerisinde olanlar var. Onları iyi tanımalıyız. Onlar kraldan daha kralcıdır. Onlar Kürt soykırımını yürüten TC yöneticilerinden daha tehlikeli Kürt düşmanlarıdır. Ama kendilerini Kürt örgütü, lideri sayıyorlar. Çoğu Kürdistan'da hareket ediyor. Bu gerçekler iyi bilinmelidir. Bunlar bilinmeden öyle hamaset edebiyatı gibi genellemeci bir Kürtlükle hiçbir yere gidilemez. En büyük tehlike öyle bir Kürtlüğün varlığını kabul etmektir. Ortada öyle bir Kürt yok. Kürtlüğün nasıl bir mücadele ile ne şekilde yaratıldığı ortadadır. Bu gerçeği iyi kavramalıyız.

“ 15 Ağustos Atılımı gibi 37 yıl kesintisiz süren bir devrimci eyleme, devrimci savaş ve şiddete, Önder Apo, Kürt gençliği, Kürt kadınları, Kürt halkı nasıl ulaştı? 37 yıllık savaşa nasıl dayandı? Hangi bilinçle, iradeyle, umutla, inançla oldu? Bunları anlamamız lazım. Gerçeklerin üzerine kapatarak ya da onları parçalayarak bir yere varamayız. Demek ki, daha baştan düşünsel gelişme, teorik şekillenme döneminde Önder Apo 15 Ağustos devrimci şiddet atılımının zihinsel temellerini, anlayışını, çizgisini oluşturdu. Hazırlık önce böyle yürüdü. ”

15 Ağustos Atılımı devrimci şiddet atılımıdır

15 Ağustos Gerilla Atılımı'nı değerlendirdiğimiz ve savaştan bahsettiğimiz için bunları değerlendiriyoruz. Bir devrimci şiddet kullanımı var. Bu devrimci şiddet nasıl ortaya çıktı? Ne anlama geliyordu? Ne rol oynadı? Evet, “halk direnişi” diyoruz. “Ulusal diriliş devrimi gerçekleşti” diyoruz. Diriliş bayramından söz ediyoruz ama bunu yaratan eylem gerilla savaşıdır, devrimci savaştır. Devrimci şiddet kullanımıdır. 37 yıllık 15 Ağustos Atılımı, devrimci şiddet atılımıdır. Bunu böyle görmez, sahiplenmez, açıkça ifade edemezsek kendi geçmişimizden kaçırız. 38'inci yılı boş düşürürüz.

O halde 15 Ağustos Atılımı gibi 37 yıl kesintisiz süren bir devrimci eyleme, devrimci savaşa, devrimci şiddete, Önder Apo, Kürt gençliği, Kürt kadınları, Kürt halkı nasıl ulaştı? 37 yıllık savaşa nasıl dayandı? Hangi bilinçle, iradeyle, umutla, inançla oldu? Bunları anlamamız lazım. Gerçeklerin üzerine kapatarak ya da onları parçalayarak bir yere varamayız.

çıkartılıyor. Adeta düşmanla da yaşanır gibi görünüyor. İlkeler ve ölçüler revize ediliyor, saptırılıyor ve çizgi netliği kaybettiriliyor. Buna dikkat etmemiz gerekiyor. Ondan sonra da “niye mücadeleden sonuç çıkmıyor, daha büyük mücadeleler olmuyor” deniliyor. Yanlış düşünceyle doğru mücadele yürütemezsin. Devrimciler, “Devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz” dedi. Önder Apo, “Yanlış hayat doğru yaşanmaz” dedi. Dolayısıyla yanlış düşünceyle doğru pratik geliştirilemez, yanlış düşünceyle başarılı eylem yapılamaz. Demek ki, her şeyin başı düşüncede doğruluktur. Önder Apo, bunları bilince çıkartmak, böyle bir devrimci zor ya-

Bunlar için hep, “Yereldir, parçalıdır, ulusal amaçlardan yoksundur, dar çıkarları öngörüyor, bilimden, modern bilinçten yoksundur” dedi. Aslında düşman cephesinin özelliklerini de derinden çözümledi ama sorunu onlarla izah etmedi. Bu ezilmelerde hareketlerin kendi iç bünyelerindeki hata ve eksiklikleri açığa çıkarıp yenilmenin ve ezilmenin nedenlerini oraya dayandırdı. Çünkü; düşmanlarının güçsüzlüğüne dayandırarak hiçbir sonuca varamayacağını biliyordu. O düşmanlar olduğu gibi duruyorlardı. Eğer öyle yapmaya kalksaydı o zaman oradan çıkacak sonuç ‘hiçbir şey yapılamaz’ sonucu olurdu.

bir intikam savaşçılığı haline gelebilirdi. Önder Apo bu gerçeği tespit etti. Devrimci eylemini, intikam mücadelesini, devrimci şiddetin temellerini bu duruma dayandırdı. Bunları görüp tespit edebilmek de önemlidir.

Ucuz ve düz bir yaklaşımla, “bu kadar insan direnmiş olmasına rağmen mademki yenilmiş, ezilmiş o zaman yenisi olmaz” denilebilirdi. Zaten topluma yenilmiş Kürt milliyetçiliğinin verdiği genel anlayış da “işte bütün bunlar yenildiler, şu aşiret de direnemedi, siz mi yapacaksınız, artık bu iş bitti” biçimindeydi. Önder Apo bunun bitmediğini, bitme noktasında olsa bile umut denilemeyecek bir kırıntıdan tutularak her şeyin yeniden yeşertilebileceğini gören tek kişi oldu.

15 Ağustos Atılımı böyle bir kırıntıya dayanan devrimci bir eylemdir. Bu temelde 37 yıllık mücadele tarihinde her şeyin yeniden yeşertilebileceğini kanıtlamıştır. Tarihin kanıtladığı, Önder Apo'nun düşünceleri olmuştur. Bu gerçeği görmemiz gerekiyor.

15 Ağustos Atılımı Kürdistan, Ortadoğu ve dünya direniş tarihinin bir sentezidir

Diğer yandan 1970 başında Türkiye'de gelişen ve Dünya Devrimci Gençlik Hareketine dayanan devrimci yükselişin ve ezilmesinin derslerini de çıkartmak önemlidir. Önder Apo o eylem içerisinden çıktı. Bir yandan 1968 gençlik devrimini, Che Guevaralar öncülüğündeki gerilla direnişinin değerini, anlamını derinden bilince çıkartmaya ve Kürt devrimci gençlik mücadelesine taşımaya çalıştı.

Diğer yandan da 12 Mart 1971 faşist-askeri darbesine karşı Türkiye Devrimci Hareketinin Mahirler, Denizler, İbrahimler, Sinanlar şahsındaki gerilla çıkışından, o cüretinden, cesaretinden ders çıkartmaya çalıştı, onları esas aldı. Ama bu miras o şekilde almak, sahiplenmek yerine eleştirel-özeleştiril bir yaklaşımı benimseyerek esas aldı ve bu temelde sahiplendi. Doğrularını benimsedi, hata ve eksikliklerinden özeleştiril yapıp ders çıkardı. Böylece benzer hataları yapmamayı öngördü.

Yani kendi strateji ve taktiklerini, tarzını oradan geliştirdi. Apocu tarz, 12 Mart darbesi karşısındaki direnişçiliğin yenilgilerinden, bir de eski Kürt direnişlerinin yenilip ezilmesinden özeleştirilyle çıkartılan dersler temelinde oluştu. Yoksa bir Tanrı vergisi değildir, vahiy ile gelmedi. Önderlik bunları inceleyerek düşman gerçeğini, ona karşı mücadelenin yenilmez çizgisini, tarzını, üslubunu, temposunu ortaya çıkardı. Apocu önderlik böyle doğdu, böyle şekillendi. Böyle bir özeleştiril sorgulamanın sonucu oldu. Dolayısıyla Türkiye'nin devrimci mirasını özeleştiril temelinde esas alıp PKK'ye ve kendine taşıdı.

Tabii o yetmedi. 1979'dan itibaren Arap sahasına açıldı. Lübnan-Filistin sahasına gidildi. Oradan da Arap halkının direniş bilincini aldı. Filistin'de PKK'nin edindiği, Önder Apo'nun Kürdistan'a taşıdığı dar bir askeri eğitim değildi; tam tersine tarihsel olarak Arap direnişçiliğinin doğrularını oradan aldı. Çünkü; onların hepsi Filistin'de somutlaşmıştı. Lübnan, Filistin, Suriye önemli bir direnme odağı haline gelmişti. Onlardan yararlandı. Onları Kürdistan'a, Kürt direnişçiliğine ve Kürt gerillacılığına taşıdı.

da devrimci şiddet iradesi yaratmak için ne tür çabalar içinde olunması gerektiğine dair birçok inceleme yürüttü. Dünya halklarının, gerilla savaşlarının, özgürlük eylemlerinin, ulusal kurtuluş mücadelelerinin sonuçlarını irdeleyip değerlendirdi. Tüm bunları Kürdistan halkının özgürlük savaşı için birer düşünsel temel haline getirmeye çalıştı.

Bu temelde Kürt tarihini inceledi. Eldeki verilere göre insanlık ve Ortadoğu tarihini, onun içinde Kürdistan tarihini, işgalleri, istilaları, ilhakları, buna karşı yaşanan direnişleri inceledi. Mervanilerden Eyyubilere kadar gelişen Kürt hanedanlıklarını inceledi. Derwêşê Evdîlere kadar ortaya çıkan Kürt kahramanlıklarını inceledi. Şêx Seîd'ten Seyîd Riza'ya, Ağrı direnişine kadar TC'ye karşı Bakurê Kurdistan'da gelişen en son direnişleri inceledi. Rojhilat'ta Mahabad Cumhuriyetine kadar gelişen direniş sürecini inceledi. Başûr'da Şêx Mehmed Berzencî'den Barzanîlere kadar gelen direnişlere tek tek baktı. Bunlardan sonuçlar çıkardı. Çıkan temel sonuç; KDP'nin 1975 yenilgisiyle klasik Kürt isyancılığının bittiği. Bütün bu direnişlerin hepsi sonunda yenilmiş ve ezilmişlerdi.

Çünkü; o düşmanları mücadelesiz ortadan kaldırma imkânı yoktu. Ama kendi hata ve eksikliklerini bilinçlenerek, örgütlenerek, özeleştiril yaparak, doğruya ulaşarak giderme imkânı vardı. Çareyi kendinde yaratmak mümkündü. Gerekliliği buydu. Dolayısıyla bütün bu olumsuzlar içerisinde çıkış noktasını, Kürt direnişlerinin yanlışlarını, hata ve eksikliklerini bularak, onları eleştirerek, oradan doğru dersler çıkartıp o hata ve eksiklikleri tekrarlamayan, tersine dünyada başarı kazanmış, zafere ulaşmış özgürlük eylemlerinin, ulusal kurtuluş mücadelelerinin teorik ve taktik sonuçlarını, stratejik hatlarını esas alan, onlardan yararlanan bir ideolojik-örgütsel-politik mücadele çizgisi geliştirmeyi öngördü. Bu da büyük bir düşünsel devrim oldu.

Ulaşılan diğer çok önemli bir devrimci düşünce de; Kürdistan sömürgeci ve bu sömürgecilik inkâr ve imha sistemi biçimindedir tespitine dayanmıştır. Bu düşünce Önder Apo'yu ve PKK'yi, eğer geçmiş direnişlerin hata ve eksiklikleri giderilirse, doğru bir önderlik, örgüt, strateji ve taktik geliştirilirse dünya halklarının mücadele deneyimlerinden yararlanılırsa, Kürdistan'da devrimci

“ Apocu tarz, 12 Mart darbesi karşısındaki direnişçiliğin yenilgilerinden, bir de eski Kürt direnişlerinin yenilip ezilmesinden özeleştirilyle çıkartılan dersler temelinde oluştu. Yoksa bir Tanrı vergisi değildir, vahiy ile gelmedi. Önderlik bunları inceleyerek düşman gerçeğini, ona karşı mücadelenin yenilmez çizgisini, tarzını, üslubunu, temposunu ortaya çıkardı. Apocu önderlik böyle doğdu, böyle şekillendi. Böyle bir özeleştiril sorgulamanın sonucu oldu. Dolayısıyla Türkiye'nin devrimci mirasını özeleştiril temelinde esas alıp PKK'ye ve kendine taşıdı. ”

Demek ki, daha baştan düşünsel gelişme, teorik şekillenme döneminde Önder Apo 15 Ağustos devrimci şiddet atılımının zihinsel temellerini, anlayışını, çizgisini oluşturdu. Hazırlık önce böyle yürüdü. Ordunun, devletin, zorun Kürdistan üzerindeki rolünü tanımladı. Türk ordusunda askere gitme üzerine ‘Kürdistan Devriminin Yolu’ kitabında, “Bir törenle bir Kürt gencini TC ordusuna asker etmek, cenazede stran söylemeye benzer, kendini mezara gömmek gibidir” dedi.

Şimdi böyle bir sürü şey yaşanıyor. Yaşananlar arasında herhangi bir fark yok. Ancak düşman gerçeği unutuluyor ya da yumuşatılıyor. Düşman olmaktan

Önder Apo, neden dünyanın diğer alanlarında, Afrika'da bile çok sınırlı bir nüfusa sahip olan halklar uzun süreli ulusal kurtuluş savaşı verip kazanmışlar da Kürt direnişleri ezilmiş sorusunu sorup tarihi buna göre yeniden değerlendirdi ve inceledi. Kürt devletleşmesini, beyliklerinin özelliklerini de inceledi. Kürt toplumunun özelliğini de, Kürt yiğitliğini, kahramanlığını da inceledi. Tabii bu temelde izlenen bölgesel ve küresel politikaları, iktidar ve devlet sisteminin politikalarını da inceledi. Ama bunlarla birlikte en fazla da bu direnişlerin karakterini inceledi. Önderliklerini, stratejik ve taktik yapılarını, amaçlarını, ilişki ve ittifaklarını inceledi.

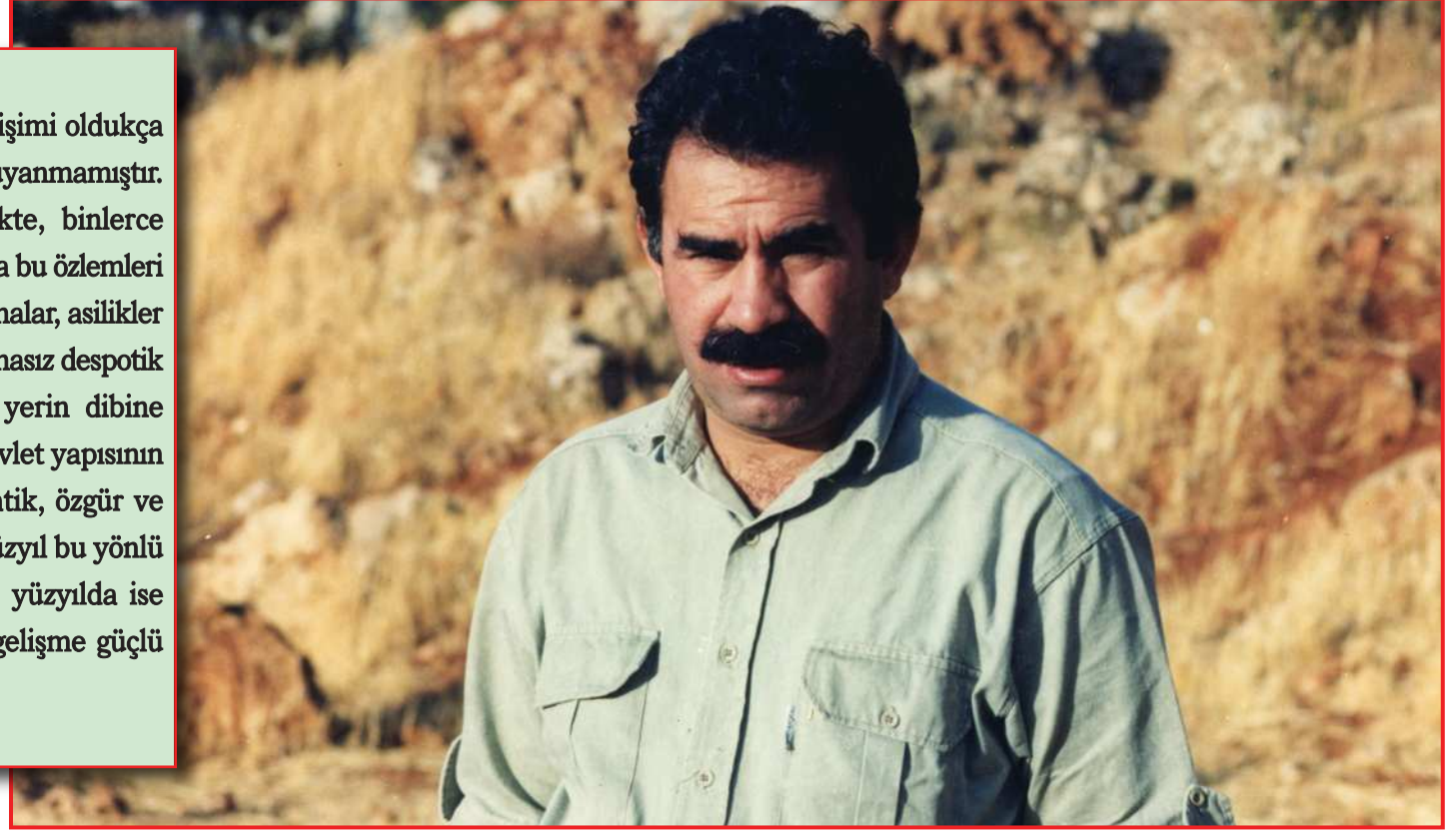
şiddet temelinde gerilla biçiminde yenilmeyen, Kürt varlık ve özgürlük mücadelesini zafere götüren bir devrimci hareket yaratılabilir sonucuna götürdü.

Evet, bütün parçalarda direnişler kırılmış, toplum ezilmişti. Tam bir teslimiyet durumu ortaya çıkartılmıştı. Önder Apo bu duruma, “Kendine ihanet etmemiş bir kişi bile bırakılmamıştı” dedi. Böyle bir durum söz konusuydu. Ama ortada tarihin en kadim halklarından biri vardı. Doğrudur, direnişlerin ezilmesi ağır bir travma yaratmıştı. Acı ve ağıt ortaya çıkartmıştı. Ama aynı zamanda büyük bir kin ve öfke de yaratmıştı. Doğru önderlik olursa, bu öfke ve kin doğru bir bilince ve örgüte dönüşürse

Rêber Apo'nun Bir Halkı Savunmak adlı kitabından derlenmiştir

Ortadoğu uygarlığında kaos ve olası çözümler

Ortadoğu somutunda demokrasinin gelişimi oldukça sınırlıdır. Fikri ve refleksleri henüz tam uyanmamıştır. Grupların derin özlemi olmakla birlikte, binlerce yıllık ceberut devlet çok sert bastırmalarla bu özlemleri uykuya yatırmıştır. Zaman zaman patlamalar, asilikler halinde kendini gösterse de, devletin acımasız despotik karakteri tekrar tekrar bu özlemleri yerin dibine gömdürür. Fakat çağ gerçekliği ile bu devlet yapısının köklü bir çelişki içine girmesi demokratik, özgür ve eşitçi özlemleri uyandırmaktadır. 20. yüzyıl bu yönlü gelişmenin işaretleriyle dolu geçti. 21. yüzyılda ise özlemden gerçekleştirilmeye doğru bir gelişme güçlü bir olasılık olarak belirmektedir.

Eğer 11 Eylül 2001 gerçekten bir dönüm noktası olarak değerlendirilecekse, bu III. Dünya Savaşı'nın başlangıcı olarak değil, soğuk savaştan sonra başlayan savaşın -postmodern savaş diyoruz- stratejik bir aşaması olarak değerlendirilmelidir. Bunda kompo ne kadar rol oynadı? Küresel sistemin bir provokasyonu muydu? Objektif gelişmeler karşısında sorulan bütün soruların cevabı ayrıntı kalır. Birçok düşünür, çevre ve siyasi güçler ABD'nin çıkışını anlamsız, uluslararası hukuka ve etiğe aykırı buldu. Tepkiler gösterildi. Bütün engellemelere rağmen sistemin buyurgan gücü hamlesini stratejik düzeyde ortaya koydu.

Şimdiye kadar yaptığımız tarihsel toplumsal çözümlememiz ABD'nin kaosta bir imparatorluk gibi hareket etmesini gerçekçi bulmaktadır. Bunu ahlaki ve hukuki bulmamak gerçekçi olmasını engellemez. Bu dönemde başta AB'nin cumhuriyetçi demokratik ulus devletleri olmak üzere, birçok ulus devlet derin endişeler duyuyor. Bu endişelerinde haklı olabilirler. Ama gerçekçi değillerdir. Sistemlerin küreselliği ve imparatorluklaşması ta Sargonlu Akad devletinden beri sürmektedir. Yüzlerce halka eklenerek, en son İngiltere ve Sovyetler tarafından adeta savaşmadan sunulan dünya imparatorluklarını ABD'nin tekleştirerek sürdürmesi yadırganabilir mi? Kapitalizmin üçüncü büyük küresel hamlesinin kriz derinliği tartışılabilir. Kaotik özellikler sıralanabilir. Bütün bunlar sürecin imparatorluk tarzı bir yönetimi gereksindiğini doğrular. Uygarlıklaşmanın olduğu her yerde devletlerin boşlukları tanımadığı, siyasetin boşluktan hoşlanmadığı ısrarla vurgulanır. O halde arkasına en son bilim ve teknik devrimi de almış, bu alanda öncülüğünü kabul ettirmiş, devasa bir askeri ve ekonomik gücü oluşturmuş ABD'nin sistem gereği bir yayılmayı sürdürmesi kaçınılmazdır. Siyasetin ve devletin doğası gereği böyledir. Bunu söylemek haklı olduğunu söylemek değildir.

Yine ulus devlet çağının geçtiğini söylemek, küresel emperyalizmi onaylamak değildir. Daha çok küresel ekonomi, askeri ve siyasi gerçekliğin bu modeli verimli görmediği, bir ayak bağı olarak değerlendirdiğidir. Ulus devlet, milliyetçi söylemin aksine, tam bağımsızlığın gerçekleştiği devlet değildir. Kaldı ki, hiçbir olgular dünyasında tam bağımsızlık diye bir kavram yoktur. Bağlılık içinde olmak evrensel bir kategoridir. Karşılıklı bağımlılık içinde olmayan hiçbir nesne ve özne yoktur. Ulus devlet bağımsızlığını fetişleştirmek bir küçük burjuva ütopyasıdır. Ne devletlerin, ne

ulusların bağımsızlığı gerçekleşmiş bir olgudur. Her birisinin diğerine değişik özellikler altında bağımlılığı vardır. ABD'nin dayattığı imparatorluk eğilimi en esnek bağımlılık türüdür. Katı sömürgecilik, etnik temizlik, dinsel baskı gibi demode yöntemleri esas almaktadır. Yeni sömürgecilikten bile daha post-modern bağımlılık biçimlerini denemektedir. Kaldı ki, çok sayıda ulus devlet, yönetim yapıları gereği, ABD'ye bağımlılığı bir ödül gibi kavramaktadır. Ulus devlet ortadan kaldırılmıyor. Ama serserice hareketlerine de eskisi kadar müsaade edilmiyor. Yeni küreselleşme döneminde ulus devletlerin yeniden mevzilenmesi kaçınılmazdır. AB'den Çin'e kadar bu süreç devam etmektedir. Yeni bir savaş için değil, sürdürülen savaşın sonuçlandırılması veya sistem için karlı mecralara dökülmesi için yapılmaktadır. Gerektiğinde ekonomik, gerektiğinde askeri yollarla sistemin kaos yönetimini, ya mevcut durumunu koruyarak, gerilemesini durdurarak ya da daha verimli yenden yapılandırılmaya giderek yürütmektedir. Kendi alternatif planlarını kaostan çıkması güçlü çözümlerle realize etmeye çalışmaktadır. Bu çerçevede Ortadoğu gerçekliğine yaklaştığımızda olası gelişmeleri nasıl öngörebiliriz?

ABD'nin olgusal dünyaya bakışını arkasındaki bilimsel devrime, dinsel, felsefi gerçekliğin kendi yorum tarzına dayandığını iyi bilmek gerekir. Binlerce düşünce kuruluşunu -think tank- devreye sokarak, sürekli verileri kontrol ederek, dogmatizme fazla düşmeden, sık sık düzeltmelere giderek kendi model, proje ve planlarını geliştirmektedir. Yine tarihi gelişmeyi göz ardı etmeden, kendi modellerinin tarihsel dayanaklarını bularak anlam vermeye çalışmaktadır. Tüm bunlar bol seçeneqli esnek bir proje, plan anlayışına imkan sunmaktadır.

Tanrı devlet anlayışının kalıntıları sanıldığından da güçlüdür

Güncelleşen deyimle Büyük Ortadoğu Projesi; emperyalizmin yakın dönem analizlerini yapan, güncel sorunları çözmeye çalışan bir içerikle 1990 sonrasını esas almaktadır. Fransa ve İngiltere'nin Birinci Dünya Savaşı sonrası inşa ettikleri düzeni yetersiz ve hatalı bulmaktadır. İkinci Dünya Savaşı sonrası kendi uygulamalarını da istikrar ve güvenlik adına despotizmi güçlendirdiği için özeleştirsel bir tavırla hatalı bulmaktadır. Bölge halkının aşırı fakirleşmesini sistem için zararlı ve tehlikeli bulmaktadır. Dolayısıyla ekonomik gelişme, bireysel özgürlükler, demokratikleşme ve gü-

venlik iç içe geliştirilmek istenmektedir. Bu modelle hem kronikleşmiş Arap-Filistin, Kürt-Arap, Türk-İran sorunlarını, hem de despotizmin boğduğu toplumsal dokuyu çözmek, böylelikle yeni patlamaları önlemek istemektedir. Bir nevi bölgeye uyarlanmış yeni bir Avrupa ve Japonya Marshall Planı söz konusudur. Eğer bölge sistem için çok önemliyse -ki, öyledir- ve kaos benzeri bir süreçten geçiyorsa, bu amaçlara dayalı bir proje fikri gerekli ve gerçekçidir. Hatta bunda geç kalınmıştır. Sistem tarafından atılan tüm adımlar giderek bir plan eksenine dönüşmektedir. Proje plan çalışmaları yoğunlaşmaktadır.

Fakat projenin önündeki en büyük zorluk, Ortadoğu'nun yıkılmış bir Japonya ve Avrupa'dan çok farklı konumudur. Ortadoğu'da aydınlanma ve sanayi devrimi yaşanmamıştır. Demokratikleşme gündeme sokulmamıştır. Faşizmin ötesinde milliyetçilik, dincilikle yüklü mezhepçi ve etnik dokulu despotik siyasi sistemler yıkılmadan, Avrupa veya Japonya tarzı yenilenme mümkün değildir. Yürürlükteki rejimlerin kendileri sürekli kriz üretmektedir. Çok kurnaz olan yerel devlet blokları en çok kendi varlıklarını her ne pahasına olursa olsun korumak konusunda uzmandırlar. Sisteme muhalifim diye ortaya çıkanlar da aynı despotizmin yedek lastiğidir. Devlet savunuculuğu temel hedefidir. Tanrı devlet anlayışının kalıntıları sanıldığından da güçlüdür. Mevcut devletin içi boştur. Herhangi bir tarihsel işlevi yoktur. Bir nevi cemaatlerin en güçlüsüdür. Bireyler onu, o bireyleri üretmektedir. En devrimci geçen muhalefet, devleti nasıl kendisinin iyi yöneteceğinden öteye bir amaç gütmeyiz.

Diğer yandan bölge tarihsel olarak federatif bir karakter gösterir. Onlarca ulus devleti kaldıramaz. Mevcut devletlerin sayısı bile çözümsüzlük üretir. Mezhep, etnik yapı, tarikatlar ve diğer cemaat türü gruplar devleti kendilerine bağlayarak karşılıklı beslenme sürecine girerler. Çıkmaz bu yapıdadır. Batılı devletlerin hep desteklediği de bu yapıdır. Eğer proje öngörülen sonuçları almak istiyorsa, öncelikle bu rejimlerin gözden çıkarılması gerekir.

ABD kelimenin tam anlamıyla bir çıkmazla karşı karşıyadır. 11 Eylül sonrası öyle bir adım attı ki, Birinci ve İkinci Dünya Savaşı'na girmesinden daha ağır sonuçlar doğurabilir. Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra doğan sonuçlar fazla derinlikli ve sistemin kaderini etkileyecek boyutlarda değildi. ABD'nin önemini ortaya koymuştu. Savaşta yenilseydi bile, kendi kitasına çekilip rahatlıkla varlığını sürdürebilecekti. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra karşısına çıkan Sovyet sistemini kuşatabildi.

Bazı mevzi ve savaşları kaybetse de, gücünü korudu ve geliştirdi. Her iki durumda da daha modern devlet yapılarıyla uğraşıyordu. Aynı hristiyan kültürünü paylaşıyorlardı. Uygarlık çatışmasını derinleştirebilecek etkenler sınırlıydı. Kaos etkenleri uç verse de, sistemi tehdit edecek boyutlarda değildi. Ortadoğu'da bu sonuçları çağrıştıracak etkenler bulamayız. 1250'lerden beri tutuculaşan bir despotik sistemle ya savaşmayı göze alacak ya da geri çekilecek. Afganistan ve Irak benzeri savaşlar yetmez. İktidar blokları bölgede kırılmadan, atılacak her adım daha ağır başarısızlık demektir. Bir despotik devlete dayanıp diğerini çözmeye taktikleri verimli olmaktan uzaktır. Ortadoğu kültürü bu durumlarda despotizm üretmekte yeteneklidir. Tümünü yıkmayı hedeflese, halk yığınlarının kontrolü sorunu çıkar. Aslında Irak çıkmazı olup bitenler kadar olup bitecekleri izah edebilecek derslerle doludur. Uzun süre rejim desteklendi. Sonuç daha da ağırlaşan sorunlar oldu. Yıktı, ama aynısına benzer yapıları besleyecek kültürel ortam ve iktidar blokları var. Kültürel ortamın Batı bireyciliğiyle aşılması zor bir olasılıktır. İktidar bloklarını parçalamak ise gerçek devrimci hamle anlamına gelecektir. Çıkmazın diyalektiği böyledir.

Ortadoğu'yu çözümlemek daha yeni yeni önemini ortaya koymaktadır

Dolayısıyla BM ve NATO'nun devreye girmesi zorunluluk arz etmektedir. Fakat bu giriş Afganistan veya Somali'deki gibi yüzeysel olamaz. Kalıcı ve kapsamlı olması koşullar gereğidir. Ortadoğu'yu çözümlemek daha yeni yeni önemini ortaya koymaktadır. Sovyet sisteminden katbekat zorluklar içeren çözümler sorunlarıyla karşılaşılacaktır. Sekiz yüz yıldır sürekli tutuculaşan zihniyet ve iktidar kalıplarını kırmanın getireceği sonuçlar dünyanın hiçbir bölgesine benzemez. Serbest kalacak birey, kabile ve cemaat sosyalitesi adeta serseri mayın gibi ortalıkta sürüklenip duracaktır. Hangi zihniyet ve ekonomik devrimle bu küçük despotik bloklar parçalanıp, yerine yeni zihniyet ve ekonomik yapılar inşa edecektir? Köklü bir Rönesans, reformasyon ve aydınlanma geleneğine dayalı Avrupa bireyi ile Ortadoğu'nun tanımlanan bireyi arasında köklü farklar neyle ve nasıl aşılabilecektir? Doğu Avrupa kültürü Avrupa'nın genel kültür yapısından çok uzak olmadığı halde, reel sosyalizm gibi oldukça modernleşiren bir sistemden liberal sisteme geçişi çeyrek asırlık değişimlerden sonra daha yeni yeni başarmaktadır. Sistem içi bir çözüm

söz konusudur. Ortadoğu'daki çözümün sistemin içinde çözüme kavuşması çok tartışılacak bir ideadır. Açık ki, sorunlarla yüklü bir gelecek bekliyor.

ABD önderliğindeki koalisyonun başarısızlığı ise daha stratejik sorunlar doğuracaktır. ABD için küresel çapta bir darbe olacak, imparatorluğunun gerileme süreci hızlanacaktır. Ortadoğu'da kaybeden ABD, tüm Asya, Avrupa ve Afrika'da da kaybetme sürecine girecektir. Güney Amerika, Meksika ve Kanada'yı bile eskisi gibi tutamayacak, ikinci bir Rusya konumuna düşecektir. Mevcut güç dengesinde ABD'nin bu konuma düşmeyi kabul etmesi iktidar gerçekliğine aykırıdır. Dolayısıyla stratejik bir duruş kaçınılmazdır. Ne kadar masraflı olsa ve dünya çapında itirazlarla da karşılaşsa, kalmak ve bazı çözümleyici sonuçlar almak zorundadır.

Batı kapitalist sistemin çözmek zorunda kalacağı uzun, orta ve kısa vadeli sorunları tahmini bir sıralamaya tabi tutarsak, kısa vadede Afganistan ve Irak vardır. Demokratik federasyon idea edilmektedir. Bölgenin yeni model ülkeleri olarak düşünülmektedir. Hazırlanan anayasal tasarımlar kağıt üstünde demokratik federal sistem önermektedir. İdeali ve yenilik içeren bir yaklaşım olduğu açıktır. Uygulamanın nasıl seyrizleyeceği merakla beklenmektedir. Çok sayıda etnik, dini grup barındıran kültürlerin demokratik federalizmle tanışması büyük bir uygarlık dönüşümüdür. Bir nevi Ortadoğu'nun Fransız ve Rus Devrimleri etkisini yaratacaktır. Eski despotik rejimlerin restorasyonu çok düşük bir ihtimaldir. Kaos imparatorluğu koşullarında demokratik federalizm büyük güçlüklerle yürüyebilecek bir yapılanmadır. Buna öncülük edecek güçler nerede bulunabilir? En az geçmiş rejimler kadar despotik nitelik taşıyan iktidar talipisi güçler, etnik ve mezhebi karakteri olumlu bir senteze taşıyabilecek zihinsel ve siyasal formasyondan uzak bulunmaktadır. Henüz liberal, özgür birey çok sınırlı bir gelişme içindedir. Demokratik ve sosyalist idealistler yok denemek kadar azdır. Geçmiştekiler ise kendilerini bile taşıyamayacak sılıktadırlar. Daha çok BM, NATO, AB ve koalisyon güçlerine güvenilmektedir. Dışarıya sürekli bağlı bir yapılanmanın demokratik federalizmi hayli tartışmalı olacaktır.

Orta vadede diğer en önemli sorunlar Arap-İsrail ve Kürt-Arap, Kürt-İran ve Kürt-Türkiye ilişkileridir. Tarihsel bir temelde gelişen bu sorunları çözmede şüphesiz yeni BM, NATO, koalisyon ve AB'nin özgün çabaları hızlandırıcı bir etkiye bulunacaktır. Fakat ikisi de çetin sorunlardır. Uygarlığın derinliğinde yattıkları kadar, modernizmle ilişkileri de hayli çelişkili ve gerginliklerle doludur. Arap-İsrail sorununun çözümü büyük oranda bölgede barış ve demokratikleşmenin güçlenmesine bağlıdır. Sanıldığının aksine, önce Filistin-İsrail sorunu çözülsün demek, bir elli yıl daha erteleme tehlikesini taşır. Sorunun temelinde demokratikleşmeyen Arap toplumu ve devletleri gelmektedir. Her ikisindeki demokratikleşme Filistin-İsrail barışının koşullarını hazırlayacaktır. Aksi halde Filistin-İsrail çatışması Arap toplumu ve devletlerindeki -demokratik, özgür ve eşitçi gelişmeden uzak- tutucu zihniyet ve yapıları daha da güçlendirecektir. Günümüze kadar güçlendirdiği gibi.

Kürt sorunu ise, daha karmaşık ve çok yönlüdür. Arap, İran ve Türkiye devlet ve toplum yapılanmasıyla derin sorunları vardır. En basit medeni haklarından bile yararlanılmamaktadır. Siyasal ve ekonomik hakları gündeme bile getirilmemektedir. Kültürel bir soykırım yaşamaktadır. ABD'nin son dayatmaları belki de bazı kıpırdanmaları getirebilir; çok sınırlı bazı açılımları doğurabilir. Özellikle Irak Kürdistan Federesi tahrike açıktır. BM,

NATO ve koalisyonun etkisi altında daha da alevlenmeler beklenebilir. Mevcut Kürt statüsü isyana zorlamakla eşitir. Eğer sürdürülebilir, anlamlı bir demokratik çözüm tarzıyla yaklaşım gösterilmezse, İsrail-Filistin çatışmasını geride bırakacak kanlı bir coğrafya beklemektedir. 40-50 milyonluk bir Kürt kitlesiyle en sarp coğrafyada girişilecek çatışmalar bölgedeki sorunları daha da ağırlaştıracaktır. Bölgeyi her tür gelişmelere açık hale sokacaktır.

Uzun vadeli çözüm; İran, Pakistan, Türkiye Cumhuriyetler ve Arap devletleriyle toplumlarında insan hakları ve demokratikleşmeyle, ekonomik kalkınmanın gerçekleştirilmesiyle mümkündür. Devlet ve toplum yapılarındaki tutuculuk, güçlü çıkar blokları oldukça direneceklerdir.

Ortadoğu'da zihniyet kazanmak demek; Rönesans heyecanıyla doğaya koşmak demektir

Ortadoğu'da zihniyet savaşına girenken, tıpkı Hz. Musa gibi İbrani kabilesini yürütmek, Hz. Davut gibi Golyat'la savaşmak, Hz. İsa gibi havarilerini seferber etmek, Hz. Muhammed gibi müminlerini işe koşturmak gerekir. Yine Sokrates heyecanıyla "kendini bil," Perikles coşkusuyla "demokrasiye değer ver," Aristo'nun bilimiyle "İskender'e yol aç" demesini bilmek gerekir. Ortadoğu'da zihniyet kazanmak demek; Rönesans heyecanıyla doğaya koşmak, insanı sevmek, bilime susamak; reformasyonla dinsel dogmaları delip geçmek, özdeki gerekli inancı elde etmek; aydınlanmayla bilimi, felsefeyi ve sanatı halka taşımak, grup grup aydınlar hareketini özgürlük uğruna seferber etmek demektir.

Ortadoğu'da yürürken düşünmek, düşünürken yürümek ancak böyle tanımlanabilen bir zihniyetle birlikte olursa anlam taşır. O zaman neolitik çağların doğal canlılığı, her şeye kutsal coşkulu yaklaşım gücü kazanılır. Uygarlık çağlarının derslerle dolu mitolojik düşüncesi, yine hikmetlerin kitapları bir bir açılır önümüze. İnsanlaşmanın, uygarlaşmanın o korkunç ve kutsal, donduran ve heyecanlandıran, yaşamı yücelten ve aşağılatan tarihi okunur. Kutsal kitapların o büyük peygamber tecrübelerinin gerçek anlamı canlanır. Kurumuş uygarlık derelerinin bir bir canlanışı, harabelerin kentleşmesi, höyüklerin canlanmış saf köylülüğü belirir. En zaliminden en zenginine, Nemrut'undan Karun'una, Eyüb'ünden Mazlum'una, Ferhat'ına ve Kemal'ine kadar kara ve ak değerler dökülür ortaya. Zihniyet savaşçı tüm bu değerlerin dile gelişidir. Kafamızda ve yüreğimizde yeşermesidir. O zaman hiçbir güç ve hayatın hiçbir adı gereksinimi, oyalamaya gerekçemiz olamaz. Hepsi derya kadar bilinç, sel kadar coşkulu irademizle çözer, aşar gideriz. O zaman politikaymış, askerlikmiş dahice üzerinde durur ve destansı cevabını veririz.

Ortadoğu'nun güncel zemin ve zamanında klasik sağ ve sol dinci, milliyetçi duruşlarla bir menzile varılamaz; peygamberce deyişle küfürden kurtulunamaz. Yeni solla, ayağı yere basmayan sivil toplumculukla, tarihten ve emekten habersiz kadın hareketiyle de bir yere varılamaz. Daha çok sıkışmış, iflas ettirilmiş şehir küçük burjuvalarıyla, bu tür zihniyetsiz ve imansız yürüyüşlerle ancak pikniğe çıkılabilir. Hele hele rantçılığa batmış, koltuk sevdasına kapılmış ucubelerle ne bir düşüncenin ne de bir inancın savunusu yapılabilir. Ortadoğu'nun çok gün görmüş, binlerce yerinden vurulmuş insanına, halklarına hiç yanıt olunamaz.

Ortadoğu'nun toplumsal gerçekliği üzerinde hareketle geçerken, tanımlı böyle yapılabilen bir zihniyetin içini doldurarak yürümek bizi yerlere gömülü tarihine götürecektir, küllenmiş yüreğine

kavuşturacaktır; ışık arayan gerçeğine kavuşturacaktır. İşte o zaman gerçek tarihin ve özgürlük sevdalarına yaraşır soylu mücadelenin içine girilecektir. Hiç durdurulmayacak, saptırılma da ihanete uğrasa da, katledilse de, yine bir yerlerden sökün edip hedefine yürüyecektir. O zaman tarih bizim olacak, yürek hep bizlerle çarpacaktır. Toplumsal gerçeklerimiz var eden tanrısallığımıza dönüşecektir. Halklarımız bin yılların özlemini duydukları ve hak ettikleri özgürlüklerinin sahibi olacaktır.

Ortadoğu toplumunun kaos çıkışındaki politik seçeneği sadece bölgesel değil, evrensel düzlemde de özgürlük probleminin yanıt teşkil edebilecek nitelikleri taşımak durumundadır. Bölgede küresel hamlenin kaderi çizilmektedir. ABD önderliğindeki sistemin başarısı dünyanın tüm geleceğini belirlediğinden ötürü bu böyledir. 20. yüzyılda feodal güçlerden derlenen iktidar bloklarının dönüştürülmeden devamı, gerçekleşmesi en zor olasılık olduğundan, toplumun geleneksel olarak ağır tahakküm yaşayan geniş tabanı bir biçimde devreye girmek zorundadır. Yeniden yapılanmak isteyen küresel kapitalist güçler gereksindiği için de bu böyledir. Ama uyanacak yığınların bu istemlerle sınırlandırılabilirliği de çok kuşkuludur. Pandora'nın Kutusu'ndan nelerin çıkacağı belirsizdir. Belirsizliği giderecek olan, kaos aralığındaki yaratıcı, özgürleştirici çabanın kendisi olacaktır. Tarihin hiçbir dönemiyle kıyaslanamayacak bir pratik değişim dönemi yaşanacaktır. Tıpkı yeni kentler kurulur gibi toplumun yeniden yapılanması tarihin gündemindedir. Ortadoğu'daki zorlukların temelinde bu gerçeklik yatıyor. Hakim sistemin yeniden yapılandırılmasıyla, halkların, toplumun özgürlük güçlerinin yeniden yapılandırma mücadeleleri büyük bir ilişki ve çelişki ortamında yürütülecektir.

Toplumsal özgürlük devlet odaklı çalışmayla çelişir

Yeniden yapılandırılacak bloklara gelmeden önce politik tanımlı bölge özgünlüğünde yeniden yapmak gerekir. Toplamların pratik yönetimi olarak politikanın güncel veya süreli tanımları kapsayabilir. Tutucu politika söz konusuysa toplumu yerinde saydırma, sıçrama yaptıracaksa atılım politikası olarak tanımlanabilir. Üçüncü bir tanım boyutu içerikle ilgili olabilir. Devlet bloğunu ilgilendiriyorsa devletçi politika, devlet dışı yığınları ilgilendiriyorsa demokratik politika olarak da tanımlanabilir. Ekonomi, siyaset, kültür, sosyal, sanat gibi alan boyutlarında da tanıma uğrayabilir. Topluma ilgili en üst değişimler yüksek politika, daha sınırlı dar alanla ilgili olanlarına taban veya sığ politika denilebilir. Bütün bu tanımların ortak noktası; toplumsal yürütme, değişim ve dönüşümün sanatına politika denildiğidir. Politik faaliyet toplumların yapımlarıdır. Zihniyet çabası, ütopya, proje, plan ve program çalışması ise, politik çaba da eğitim, örgütlenme ve eylem çalışmasıdır. Zihniyet çalışmalarını politik çalışmalarla karıştırmak kadar, tersini de karıştırmamak büyük önem taşır. Mimar, usta ve işçilik toplumsal alanda çok daha özen isteyen bir sanat olarak -politik sanat- tanımlanabilir. Demek ki politika yapmak zihniyet alanında kendini hazırlamış olmayı, pratik alanda ise toplumun yürütme, değişim ve dönüşümü için gerekli güçle donanmayı, yani eğitim, örgütlenme ve eylem yeteneğini gerektirir. Politikaya boşuna tanrısallık sanat denilmiyor. Tanrı kral, tanrı gölgesi sultan, tanrının biçimlenmiş hali olarak devlet derken, aslında tanrısallık sanata vurgu yapılmaktadır. Dini ve mitolojiyi çözümlerken, sosyolojiyi veya

sosyal bilimi yetkin okumak gerekir.

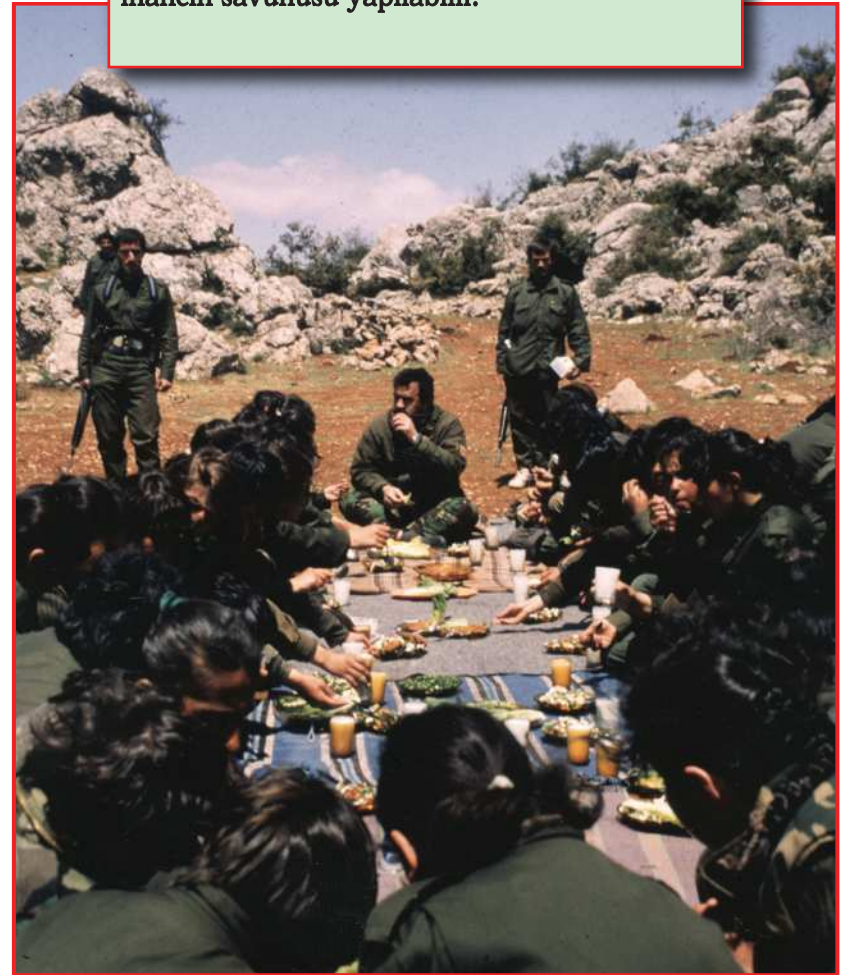
ABD ve seçkin ortakları için Ortadoğu'da askeri politik yapılanma yoğunca yürütülmektedir. Yalnız askeri pratiği politikadan ayırmamak gerekir. Kızgın, silahlı bir mücadelenin olduğu bir ortamda politikanın adı askerlik savaşır. Esas belirleyici olan, bu ortamlarda savaşçılıktır. Politika silahların sustuğu ortamda ordu bağlantılı çalışmanın uzantısı olarak karşımıza çıkar. Yani Clausewitz'in formülünün tersi geçerlidir. Savaşı belirleyen politika değil, politikayı belirleyen savaştır. Irak'ta bu gerçek çok açıktır. Irak'ta politikanın yolunu -yeni politika açan, ABD'nin son teknoloji savaşır. Kaldı ki, tüm Mezopotamya tarihinde politikanın yol başında hep savaş olmuştur. Son savaş tarihsel gerçeği sadıkane yansıtmaktadır. Savaş düşük yoğunluklu olduğunda ya da tümüyle durduğunda, onun devamı olarak politik faaliyet hız kazanır. Demek ki politika, savaşın silahlı olmayan bölümüdür. Eğitim, örgütlenme ve eylemliliğin silaha başurmadan, ama arkasındaki zihniyete dayalı olarak yürütülen kısmı oluyor. Bu anlamda ABD ve ortakları yoğun askeri destek altında, başta Irak ve Afganistan olmak üzere tüm Ortadoğu genelinde 'Büyük Ortadoğu Projesi' zihniyetini temel alarak politik yeniden yapılanmayı yürütmekte, değiştirmekte ve sürdürmektedir. Önceki kısımda üç senaryo halinde bu çalışmaları özetledik.

Buna karşın tahakküme karşı çıkan özgürlük güçlerinin halk ve toplum savunması temelinde ne tür politik mücadeleyle görevli olduklarını açıklığa kavuşturmak büyük önem taşır. Bunun için gerekli ve öncelikli zihniyet tanımlamayı yaptık. Politik tanımlamayı da yaptık.

Somut politikanın kendisine geldiğinde birinci plandaki görev, halkların

devlet odaklı olmayan komünal toplum ve demokratik duruşundan kalkarak demokratikleşmeyi yürütmek, geliştirmek ve niteliksel kılmaktır. Devlet odaklı olmamayı ilkesel olarak ele almak gerekir. Toplumsal özgürlük, devlet odaklı çalışmayla çelişir. Devlet odaklı çalışma ancak tahakkümcü güçler adına yürütülebilir. Özgürlüğü esas alan toplumsal güçlerin tahakkümle ilişkili olmak değil, karşı olmak gibi temel bir görevi olduğundan, devlet dışı politika olarak demokratizme odaklanmaları gayet anlamlıdır. Demokrasi tanımlamamızı devletin bir burjuva örtüsü olarak demokrasiden ayırt ediyoruz. Daha Atina ve hatta ilk Sümer site demokrasilerinden beri gerçek demokrasiyle devletin birbirlerinin uzantısı olamayacağını, birinin çoğalmasının diğerinin azalması olduğunu, birinin bitmesinin diğerinin tam zaferi olduğunu iyice ayırt etmek gerekir. ABD ve ortaklarının dayattıkları demokrasi, yoğun askeri iktidar aygıtına dayalı çok sınırlı bir çevrenin burjuva feodal demokrasisidir. Toplumsal özgürlük güçleri ise, asgari bir toplumu savunma gücüne dayansalar da, daha çok demokratik politikayı temel çalışma sayarlar. Demokratik politika ise, tahakküm altındaki tüm toplumsal birey ve grupların eğitim, örgütlenme ve eylem -politik, hukuki, ekonomik amaçlı gösteri, miting, protesto, ayaklanma ve savaş (koşullar zorunlu kılırsa)- faaliyetlerini kapsar. Bu faaliyetler ya günlük yürütme çalışmalarıdır, ya sıradan reform, değişim çalışmalarıdır. Daha niteliksel değişim içeriyorsa devrimsel çalışmalarıdır. Hakim sistemin iktidar ve demokrasi çalışması ne denli yoğunlaşırsa, özgürlük güçlerinin demokrasi çalışması da o denli iç içe ve bazen karşı karşıya kalınarak yürütülür.

Ortadoğu'nun güncel zemin ve zamanında klasik sağ ve sol dinci, milliyetçi duruşlarla bir menzile varılamaz; peygamberce deyişle küfürden kurtulunamaz. Yeni solla, ayağı yere basmayan sivil toplumculukla, tarihten ve emekten habersiz kadın hareketiyle de bir yere varılamaz. Daha çok sıkışmış, iflas ettirilmiş şehir küçük burjuvalarıyla, bu tür zihniyetsiz ve imansız yürüyüşlerle ancak pikniğe çıkılabilir. Hele hele rantçılığa batmış, koltuk sevdasına kapılmış ucubelerle ne bir düşüncenin ne de bir inancın savunusu yapılabilir.

Tarihte İngiliz, Fransız ve Rus Devrimlerinin içine girdikleri hataları yapmamak çok önemlidir. O da her iki tarafın demokratik çalışmalarının ne birbirini inkar ve yok etmek, ne de birbirlerinin içinde erimek gibi bir faciaya, büyük tarihsel bir yanlışlığa -zoraki doğruluk da denebilir- düşmemeye büyük özen göstermek gerekir. İki demokrasi arasında hem ilişki hem çelişki olabilir. Yine iç içe bir arada olabilecekleri gibi karşı karşıya da olabilirler. Esas olan, inkarcı ve yok etme eğilimiyle iç içe eriyerek tekleşme tehlikesine düşmemektir. Bir aradalığın ve karşı karşıya olmanın kural ve koşullarını, ilke ve esaslarını çok iyi belirlemek gerekir. Tekleştirme demokrasi-lerde her zaman tehlikelidir. Ardından demokratik inkarı getirir. Her grubun içte ve dışta kendine özgü demokratik seçeneğine özen göstermek demokratik dehanın üstün yanıdır. Ters Eflatonik filozof kralla mitolojik tanrısal kral politikasıdır; faşizmin, totalitarizmin, hiyerarşinin, despotizm ve her tür diktatörlüğün politikasıdır. Sonuçta tüm tahakkümcü sistemlerin antidemokratizmidir.

Demokrasinin varlığı devletin sınırlandırılması ve küçültülmesidir

Ortadoğu'da gelişecek demokrasinin karma bir nitelikte olması güçlü bir olasılıktır. Hem burjuva feodal, hem toplumsal emekçi sınıfların, grupların taleplerini iç içe içermesi söz konusudur. Tek başına burjuva demokrasisi dönemi geçmiştir. Zaten hiçbir zaman saf haliyle uygulanmamıştır. Tek başına toplumsal halk güçlerinin demokrasisi de yalnız başına uygulanmamıştır. Tabii bu tanımlar toplumsal halkçı demokrasilerle burjuva demokrasilerinin ayrı ayrı hiç olmayacağı anlamına gelmez. Her halk grubu kendi demokrasisini yoğun yaşar, yaşmalıdır. Ne kadar kendi öz demok-

Ortadoğu somutunda demokrasinin gelişimi oldukça sınırlıdır. Fikri ve refleksleri henüz tam uyanmamıştır. Grupların derin özlemi olmakla birlikte, binlerce yıllık ceberrut devlet çok sert bastırmalarla bu özlemleri uykuya yatırmıştır. Zaman zaman patlamalar, asilıklar halinde kendini gösterse de, devletin acımasız despotik karakteri tekrar tekrar bu özlemleri yerin dibine gömdürür. Fakat çağ gerçekliği ile bu devlet yapısının köklü bir çelişki içine girmesi demokratik, özgür ve eşitçi özlemleri uyandırmaktadır. 20. yüzyıl bu yönlü gelişmenin işaretleriyle dolu geçti. 21. yüzyılda ise özlemlerin gerçekleştirilmesine doğru bir gelişme güçlü bir olasılık olarak belirmektedir. En geriden seyreden coğrafya Arap ülkeleridir. Dinsel ve etnik yapının devlete bağımlı kılınması, üst tabakasının devletçi karakterinin çıkar temelinde güçlü bağlarla bağlanması, demokratik refleksin uyanmasını ve harekete geçmesini zorlamaktadır. Dıştan müdahaleye ihtiyaç duyulmaktadır.

İsrail'in Arap bağrında gelişmesi şimdiki kadar Arap milliyetçiliğini ve dinciliği güçlendirmişse de, artık tersine bir etkiye yol açmanın ağzına gelip dayanmıştır. Kronik Arap-İsrail çatışmasının milliyetçilik ve dincilikle çözümlenemeyeceği dünyaca da iyice anlaşılmıştır. Milliyetçi ve dinci liderliğin aşılması, demokratik önderler grubunun ortaya çıkması ancak mevcut kilitlenmeyi açabilir. Hem iç hem dış koşullar Kıbrıs örneğinde görüldüğü gibi demokratik çözüm yönü eğilime güçlü olanak tanımaktadır. Bunun için Büyük Ortadoğu Projesi daha somut planlarla devreye girmektedir. Özellikle Suudi Arabistan ve Mısır'ın demokratikleşmesi önemli görülmektedir. Diğer küçük Arap devletleri Irak'tan ders almışçasına demokrasiye ilgi duymak durumunda kalmıştır. Dıştan dünya kamuoyu, içten binlerce yıldır bastırılıp sapıtılan komünal toplum ve demokratik duruş özlemleri uykudan uyanmak üzeredir. Despotik Arap devletinin bu iki ol-

bir olasılıktır. Ancak üstten çok şiddetli bir devrimci veya karşıdevrimci diktatörlükle bu gerçekleşebilir. Ama kalıcılığı da hayli kuşku olur. Tarikat ve mezheplere de bu çerçevede yaklaşım göstermek gerekir. İki olguda da ortaçağların bir nevi manastır düzenini görebiliriz. Sivil toplumun ortaçağ biçimleri gibidir. Günümüzde de varlıklarını sürdüren bu kurumları demokrasiye döndürmek özgün çabalar gerektirir. İnkâr ve bastırma yerine, sosyolojik bir olgu olarak görüp özgürlük eğilimine bağlamak en doğrudur. Kadın hakları ve özgürlüğü de olmazsa olmaz bir gelişme olarak demokratik süreçte önemli rol oynayacaktır. Bu konuyu ayrıca değerlendireceğiz.

Arabistan sahasında İsrail ve Suriye iki stratejik öge olarak demokratikleşme açısından daha çok önemlidir. İsrail'in oldukça oturmuş bir demokrasisi vardır. Bu İsrail için zayıflık değil, güçlü olmanın önemli bir etkenidir. Aynı şeyi Suriye için söylemek zordur. Suriye ciddi bir yol ağzındadır. Ciddi reformlarla demokratikleşmede adımlarını hızlandırıp İsrail ile sorunlarını çözmezse, ikinci bir Irak durumuna düşebilir. Demokratikleşme ve İsrail'e barış, Suriye'deki rejimin zora başvurmaksızın dönüşümünü sağlayabilir. Güçlü aydınların varlığı, farklı etnik ve mezhep yapısı, orta ve yoksul sınıfları ortaklaşa bir demokraside daha verimli bir gelişme sürecini sağlayabilirler. Suriye Kürtlerinin rolü Irak Kürtleri gibi değil de, liberal demokratik dönüşümün bir olanağı olmaya daha yakındır. Bunu devletin duyarlı yaklaşımı belirleyecektir. Kuzey Afrika'da Berberiler benzer bir rolü oynayabilir.

Irak daha çok Arapların ve hatta Ortadoğu'nun demokrasi laboratuvarı olmaya adaydır. Hemen hemen bölgedeki tüm etnik, dini, mezhebi, siyasi, sosyal olguları bağrında toplaması bu laboratuvar olma özelliğini pekiştirmektedir. ABD ve ortaklarının giderek derinleşecek çabalarıyla alttan çeşitli etnik, mezhebi ve

yasallaşması demokratikleşmeyi olumsuz etkilemektedir. Dinsel ideolojinin etkinliği giderek ters tepebilir. İran kültürü demokratikleşmeye daha yatkındır. Tarihsel direniş gelenekleri, Zerdüş'ten Mazdek'e, Babek'ten Hasan Sabbah'a kadar birçok tarihi şahsiyet daha çok demokrasi kültürüne altyapı oluşturur.

Yakın dönemdeki çok renkli muhalefet deneyimi hastalıklarından arınarak tutarlı bir demokratizmi geliştirebilir. İletişim teknolojisi süreci hızlandırabilir. Eğer yönetim gerekli esnekliği gösterirse, İspanya benzeri bir demokratikleşme İran için de somutlaşabilir.

Pakistan'da dinin rolü daha olumsuzdur. Anti Hintçiliğin ve aşiretçiliğin beslediği dincilik devleti de, toplumu da adeta tutsak almıştır. Fakat ABD'nin dinden desteğini çekmesi ve Afganistan deneyimi dinsel örgüyü zayıflatıp seküler bir demokrasiye geliştirebilir. Başka türlü Hindistan ve İran'la, Afganistan'la baş edemez. Pakistan modeli hızla dönüşmesi gereken bir modeldir. Afganistan deneyimi tüm Orta Asya için Irak benzeri bir prototip olabilir. Orta Asya'yı en çok değişime zorlayacak etken Afganistan'daki demokratikleşme deneyimi olacaktır. Türki Cumhuriyetlerin demokratikleşmesi Rusya'ya daha yakındır. Fakat çevresi daha özgün gelişmelere yol açabilir.

Ortadoğu uygarlığında kadın olgusu tüm toplumsal sorunların çözümünde odak durumundadır

Ortadoğu'nun yakın dönem somutlaşması olarak bu öngörüler açık ki halkın demokratik ve komünal sistemi açısından ideal olanı vermemektedir; bir dönemlerin sosyalist ütopyası gibi ideal kalmaktadır. Ama daha gerçekçi bir idealdir. Mühim olan, toplumsal özgürlük ve eşitlik davasında olanların kendi ilkel tutumlarını devlet odaklı çözümlere -aslında çözümsüzlüklere- kur-

yönelik erkek egemen dünyasının ürettiği tüm düşünce, din, bilim ve sanat kalıplarını çok sıkı bir eleştiriden geçirmeden özgür kadın kimliği açığa çıkarılamaz. Kadın öncelikle kendinin olmalı ki, mal olmaktan çıksın. Mal, mülkiyet haline düşmüş kadın, erdemli erkek olmayı da önler. Böylesi kadınla düşüp kalmak özgür erkeğin önündeki engeldir de. Böylesine düşürülmüş kadın, tersten de olsa düşürülmüş erkektir.

Toplumların özgürlük düzeyinin kadın özgürlük düzeyine bağlılığı, doğru bir belirlemedir. Konuya estetik açıdan baktığımızda, özgür olmayanın estetiğinin de olamayacağı açıktır. Dolayısıyla estetik olmayan bir yaşam ancak primat sınırlarında gerçekleşir. Kadın olgusuna bir sanat olgusu olarak bakmak daha gerçekçi ve yaşamsaldır. Ne mal mülk, ne işçi köylü gibi. Kadını doğanın en işleyen duyarlı parçası olarak görmek, belirli bir kutsallığı taşıdığını fark etmek, erkek egemen diliyle hitap etmemek, kadının sırlarla yüklü dilini anlamak estetik bir yaşam açısından çok önemlidir. En kötü toplumsal pratik kadına dayatılan erkek egemenliği, onun hodkamılığıdır. Hiçbir şey çaresiz durumda bırakılmış kadın üzerindeki hoyrat erkek tavrı kadar kaderci olamaz. Bana göre en güçlü, olgun, duyarlı, eşit ve özgürlükten alan, dolayısıyla demokrat erkek ve onlara dayalı toplum, kadına karşı tanımladığımız ölçülere bağlı olmak ve gereklerini yaratmayı bilmekle gerçekleşir. Kölelikte en derinleşmiş toplum kadını en çok küçümseyen toplumdur. Yaşamaktan en anlamayan toplum da kadınla rasgele yaşamayı kabul eden toplumdur. Yine en kötü, duyarsız, heyecan ve anlamdan uzak yaşam da köle kadınla gerçekleştirilen yaşamdır.

Tüm bu tanımlamaların ışığında Ortadoğu toplumuna baktığımızda neden geri, anlamsız, zalim, çirkin ve anlayışsız bir yaşamın hüküm sürdüğünü daha iyi anlamış oluruz. Kadınlarına karşı bu kadar basit, estetikten yoksun, değersiz, mal ve hatta baştan savrulması gereken bir dert olarak yaklaşım gösteren bir erkek toplumunun iflah olamayacağı, barıştan yoksun ve çirkin yaşayacağı çok açıktır. Böylesi erkek toplumları yaşam kutsiyetini, anavatan yüceliğini, gerçek erdemi, anlamlı canlı bir doğa yaklaşımını yaratamazlar. Yaratamayınca da bahane olarak sık sık 'şeytan kadını' gösterirler. Şeytan ve eksik denilen kadın, aslında kaybetmiş erkek toplumun en aşağılık bir yalanıdır. Erkek egemen ideolojiye, ahlaka ve toplumsal güç ve bireylere karşı güçlü bir savaşım verilmeden özgür yaşam kazanılamaz. Gerçek bir demokratik toplum yaratılamaz. Dolayısıyla eşitlik olarak sosyalizm de gerçekleştirilemez. Halkların politik seçeneği sadece demokratik değil, demokratik ve cinsiyet özgürlüklü toplumdur.

Somut olarak kadın özgürlük mücadelesi kendi öz partisini kurmaktan kitlesel kadın hareketine, tüm sivil toplum örgütlenmesine, demokratik siyaset yapılanmalarına kadar iç içe yürütülmek durumundadır. Erkek egemenliğinin ve toplumunun elinden ne kadar kurtulur ve bağımsız inisiyatiflerle hareket edip güç kazanırsa, kadın o denli özgür kişilik, kimlik sahibi olabilir. Erkenden baş bağlama en zalim bir köleliktir. Hiç başını -aklını- bağlamama en soylu davranıştır. Çarşıftan, türbandan tutalım pornoya kadar erkek eliyle kadına dayatılan uygulamaların alçaklığı hiçbir sınıf ve ulus kötülüğü kadar olamaz. Dolayısıyla kadının öfkesine, özgürlük bilincine ve hareketine destek vermek en yüce yoldaşlık ve insanlık değeridir. Ortadoğu en güçlü tanrıça költü kadar en derin kadın köleliğinin yaşandığı, uygarlığa tanıdık bölgedir. Üçüncü büyük cinsel kırılmayı sağlayarak, kadın lehine büyük bir yürü-

Kölelikte en derinleşmiş toplum kadını en çok küçümseyen toplumdur. Yaşamaktan en anlamayan toplum da kadınla rasgele yaşamayı kabul eden toplumdur. Yine en kötü, duyarsız, heyecan ve anlamdan uzak yaşam da köle kadınla gerçekleştirilen yaşamdır. Tüm bu tanımlamaların ışığında Ortadoğu toplumuna baktığımızda neden geri, anlamsız, zalim, çirkin ve anlayışsız bir yaşamın hüküm sürdüğünü daha iyi anlamış oluruz. Kadınlarına karşı bu kadar basit, estetikten yoksun, değersiz, mal ve hatta baştan savrulması gereken bir dert olarak yaklaşım gösteren bir erkek toplumunun iflah olamayacağı, barıştan yoksun ve çirkin yaşayacağı çok açıktır.

rasisini içselleştirirse, diğer grup ve sınıflarla ortak bir demokrasiyi de o denli daha ilkel ve tecrübeli yürütebilir, değiştirebilir, dönüştürebilir.

Bu çözümlenin ışığında Ortadoğu'da toplumsal olgularla demokrasi arasındaki ilişkiyi daha yakından görelim. Devletin demokratikleştirilmesi kavramının doğru bir kavram olmadığını gördük. Doğru olan devletin demokrasiye duyarlı olmasıdır. Duyarlılık demokratik zihniyeti, yapılanmayı ve uygulamalarını kabul etmektir. Denilebilir ki, devletin gücünü ve büyüklüğünü bu durum sınırlar. Doğrudur. Zaten demokrasinin varlığı devletin sınırlandırılması ve küçültülmesidir. Demokrasinin etkin işlediği ülkelerde devlet zorunlu 'genel güvenlik' ve aynı nitelikte ortak kamusal alandaki ihtiyaçların örgütlenmesi ve kurumsallaştırılması biçiminde yeniden tanımlanmak durumundadır. Demokrasilerde klasik tahakkümcü devlet olamaz. Devletle demokrasi bu temel çerçevede ancak birlikte bulunabilir. Mevcut çağ koşullarında ne tümüyle klasik devlet, ne tümüyle demokratik yönetim olanakları vardır. Bu anlamda çağımıza da devletten demokrasiye geçiş çağıdır diyorum. Geçiş çağlarında genellikle geçmişle gelecekteki temel kurumlar bir arada yaşarlar. Feodalizmle kapitalizmin iç içe yaşadığı dönemler gibi.

guya uzun süre direnmesi ve demokrasiye alan tanımaması beklenemez. Kralık ve cumhuriyet unvanını taşımış olmaları, demokratikleşme açısından fazla önem arz etmez. İkisi de despotizme eğilimlidir. Önemli olan demokrasiye duyarlı olmaları ve devletin sınırlandırılmasına ve küçülmesine açılmalarıdır.

Din ve etnisiteye yönelik köklü yaklaşım geliştirmeksizin siyasetin başarısı zayıf bir olasılıktır

Din ve etnisite olgusu demokratikleşme evresinde değişim göstermek durumundadır. Din ve etnisite biraz daha modern siyasi ve sivil toplum örgütleri halinde temsil edilebilir. Klasik anlamda din ve aşiretler yerini demokratik ve siyasi yapılanmalara taşıyabilir. Ne dine ve etnisiteye dayalı devlet ve demokrasinin, ne de tümüyle bu olguları yadsayan oluşumların fazla şansı olur. Özellikle Avrupa tarzı liberal ve sol eğilimlerin taban bulamamalarının en önemli nedeni, dini ve etnisiteyi doğru çözememeleri ve bağ kuramamalarıdır. Halbuki toplumsal örgü büyük oranda bu iki olguya dayanır. Din ve etnisiteye yönelik köklü yaklaşım ve yapılanmalar geliştirmeksizin, genelde siyaseti özelde demokratik siyaseti başarılı kılmak zayıf

sosyal grupların artan demokratikleşme inisiyatifleri, bu ülkeyi demokrasi açısından stratejik bir konuma getirmektedir. Zengin bir tarih ve petrol doğru kullanılsa, demokrasi için de bir fırsat olabilir. Kürtlerin demokratik federalizmi dayatması, varlıklarının ötesinde bölge çapında önemli sonuçlara yol açacaktır. Demokratik Irak Federasyonu ileride daha da kendini duyuracak Demokratik Ortadoğu Federasyonu'nun prototipi olabilir. Bu nedenle gelişmeler çok önem taşımaktadır. Irak'taki çözümler Ortadoğu çapında genelleşebilir.

İran'da demokratikleşme giderek güncelleşmektedir. Klasik devletin güçlü geleneği artık çağla uyumunu sürdürmekte gittikçe zorlanmaktadır. İran halkında demokratik heyecan ve özlemler yoğunlaşmaktadır. Irak'tan sonra demokratik federalizm İran için de gündemeleşebilir. İran'ın bölünmekten çok federalizme yatkınlığı daha güçlüdür. 2500 yıllık devlet geleneğinde de federalizme benzer öğeler hakimdir. Halkın yoğunlaşan özlemleri ile çağdaş bir federalizm bütünleşirse, İran bölgesinin en güçlü demokratik federasyonu olabilir. Bir nevi ikinci Rusya gibi olur. ABD'nin artan baskıları karşısında Saddamvari bir direniş yerine, demokratik federalizme doğru bir kayma İran için gerçek ve kalıcı bir seçenek olabilir. Dinin aşırı si-

ban etmemeleridir. Bu ilkel tutumu reel sosyalizm, ulusal kurtuluşçu ve sosyal demokratların yaptığı gibi tavizler karşılığında terk etmemeleridir. Demokraside ısrar, derinlik, özgürlük ve eşitlik için en emin yoldur. Lenin'in dediği gibi, çok geç de olsa ancak bu yaklaşımla yani en geniş ve soluklu demokratikleşmeyle sağlanabilecektir.

Ortadoğu uygarlığında kadın olgusu tüm toplumsal sorunların çözümünde odak durumundadır. Kısa tarihsel gelişmesini tekrarlamaksızın önümüzdeki dönem için temel sloganımız, bu sefer için üçüncü büyük cinsel kırılmayı erkek aleyhine gerçekleştirmek olmalıdır. Toplumsal cinsiyet eşitliği sağlanmadan hiçbir özgürlük ve eşitlik talebi anlam bulamaz ve gerçekleşemez. Demokratikleşmenin en kalıcı ve kapsamlı unsuru yine kadın özgürlüğüdür. Kadını önce mallaştıran, günümüzde ise her şeyiyle korkunç metalaştıran sistemin en zayıf yanı kadın sorunudur. Bir dönemlerin işçi sınıfı denilen olgu rolünü en iyisinden kadın soyu yapmak durumundadır. Sınıfsallıktan önce kadın soyluluk çözümlenmelidir ki, sınıfsallık ve ulusallık daha iyi kavranıp çözümlenebilsin. Gerçek bir kadın özgürlüğü, üzerindeki koca, baba, aşık, kardeş, dost vb köleleştirici duygu ve iradelerin kaldırılmasıyla mümkündür. En iyi aşk en tehlikeli mülkiyettir. Kadına

yüşe de tarihine yaraşır biçimde yer vermek durumundadır. Büyük düşüşlerin kalkışı da büyük olur. Bu temelde adeta yeni bir tanrıça dininin müminleri gibi yaklaşırsak, hak edilmiş kutsal analığa ve aşk kadınlığına ulaşabiliriz.

Demokratik olmasını bilen bir toplum işsiz üretemez

Ortadoğu'nun alternatif toplumunda ekonomi, sınıf ve sosyalleşmenin nasıl olması gerektiğini fazla anlamlı bulmuyorum. Daha çok çözümlenmesi gereken konular ele alınanlardır. İşçiliği işsizliği ve köylülüğü tanımak değil, tanımamak gerçek devrimciliktir. Bu sınıfsallıkları ağa ve patronun kulları olarak düşünmek gerçeğe daha iyi yaklaşıdır. Özgürlük, işçiyi ve köylülüğü ekonomik olmasa bile, zihniyet ve demokratik politikada aştığı oranda gerçekleşir. Zorunluluktan ötürü işçi ve köylü olunur. Özgürlük zorunluluğun aşılması ise, o zaman işçi ve köylü olmayı aşacaksınız. Gerçek sınıf mücadelesi bu zihniyetle ve demokratik tarzla yürüdüğünde, eşitlik olarak sosyalizm de o zaman gerçek anlamını bulur. İşsizlik demokratiksizliğin ürünüdür. Demokratik olmasını bilen bir toplum işsiz üretemez. Nerede çok işsizlik varsa, orada o kadar demokrasizizm var demektir. İşsizlik olgusu genelde sınıflı uygarlığın bir illeti, hastalığıdır. Ona karşı çıkmayı bilen insan ve topluluklar hiçbir zaman işsiz kalmaz. Hiçbir iş bulunamazsa, en yüce iş, demokrasi işi olduğuna göre herkese de en yüce iş var demektir. İyi bir demokrat ol, özgürlük için savaş; göreceksin ki, ömründe bir saat bile avare, işsiz kalamıyorsun. Demokrasi savaşını veremeyen halklar, topluluklar her zaman avare, ırgat ve işsiz olacaktırlar. O halde bir toplumu, bir bireyi ne kadar demokrasi mücadelesi için eğitip örgütleyerek eyleme sokarsak, o denli işsizliğe, avareliğe, ayıyaşlığa ve tembelleğe karşı mücadeleyi kazanmış olacağız.

Ortadoğu halkları demokrasi için ayağa kalkmadıkça, asırlık miskinlik, tembellek ve işsizlikten de kurtulamayacaktır. Demokratik olmasını bilen toplumlar vatanlarına, her tür kaynaklarına, emeklerine, kültürlerine de sahip olurlar ki, o zaman sadece verimli insan emeği kalır. Bilim teknik çağıyla bu emek birleştiğinde, herhalde aklıktan ve işsizlikten eser kalmayacaktır. Tekrar vurguluyorum: İşsizlik ve tembellek demokrasizizmin ve köleliğe alışmanın bir ürünüdür. Ortadan kalkması isteniyorsa devlete, patrona -ikisi de işsizliğin ve her tür düşkünlüğün temel kaynağıdır- yalvararak değil, demokratik örgüt ve eylemi dayatarak sonuç alacaksınız. Gerçek ekonomik mücadele bu denli demokratik eyleme bağlıdır. Diğer yollar sarı sendikacılığın ve patron ajanlığının bir oyunudur; ucuz tavizlerle ömür boyu işçi ve köylü köleliği olarak kalmaktadır. Demokrat olmasını bilen ülkeler ve toplumlar tarihte -Atina- ve günümüzde -İsviçre ve İngiltere- en zengin ve başarılı olmuş toplumlardır.

Ekolojik hareket, kuracağımız yeni toplumun olmazsa olmazlarındandır

Tarih de Ortadoğu'da ekolojinin -çevre biliminin- iyice öldüğünün de tarihidir. Sınıflı toplum uygarlığı doğaya yabancılaştığında, çevrenin kalıcı tahribatı da gün gün, ay ay, yıl yıl, yüzyıl yüzyıl, binyıl binyıl gelişip durdu. Bütün ormanları ve toprakları neredeyse çöle dönüştü. O orman ve topraklar ki, insanlığın en verimli atardamarını oluşturdu. Üzerindeki bitki ve hayvanlarla uygarlığın yolunu açan en temel alanlardı. İnsan insana kulluğu dayattığında, doğaya da tahribatı, acımasız baltasını dayattı. Cennet hayalini

yaratan alanları çöle çevirdi. Orman kalmayınca toprak, toprak kalmayınca bitki, hayvan ve insan kalmadı. Aç kaldı, susuz kaldı; kalamadı. Sonuçta en zengin topraklar, en yoksul, göçülen topraklar haline geldi. Bir dönemlerin dört yönden akın edilen toprakları, dünyanın dört yanına kaçılan topraklara, bozkırlara ve çöllere dönüştü. Ortadoğu'da ekolojinin tarihi de kadının tarihi gibi yazılmamıştır. Nasıl özgür kadın için kadın tarihini bilmek gerekiyorsa, ekolojik toplum için de ekolojinin tarihini bilmek gerekir. Çevre bilinci ve eylemine dayanmayan bir demokrasi ve cinsiyet özgürlüğü bir toplum halkların gerçek seçeneği olmaz.

En kabasından büyük bir ormanlaştırmaya ve erozyona karşı yeniden topraklandırma hareketine dayanmayan bir demokrasi ve cinsiyet özgürlüğü hareketin diğer erkek tahakkümlü dünyadan farkı olamaz. Ekolojik hareket kuracağımız yeni toplumun olmazsa olmazlarındandır. Ekoloji sadece ekonomi değildir. Bir zihniyet, kaybettirilmiş canlı ve kutsal doğa anlayışına yeniden dönüştür. Cıvı cıvı, bizimle konuşan, bizimle varolan, bizi var eden bir doğa bilinci olmadan, ölüm gibi kara toprak, cansız ve kutsallığını yitirmiş bir doğada yaşam

rebiliriz. Kendini demokratikleştiremeyen halkların başarı şansı olamaz. Halklar en genelinde iradelerini temsil eden kongreleri ile, her tür sivil toplum, kooperatif ve komün çalışma grupları ile harekete geçtiğinde, başaramayacakları bir toplum davasının olmadığını görecektir. Ortadoğu'nun yeni tarihi döneminde halkların ayağa kalkışı bu temelde olduğunda, sadece eskinin emperyalizm dayatmalarının benzerlerini boşa çıkarmakla kalmazlar; anlamlı, ilkel uzlaşmalarla daha barışçıl demokratikleşmelere de öncülük edebilirler. Tarihse uygarlıklarına yaraşır bir ayağa kalkmayı böyle gerçekleştirebilirler.

Devrimcilerin rolü nerede kaldı denilirse, her şeyden önce çizmeye çalıştığımız bu sosyal bilim gerçeklerine ulaşmayı bilmeleri gerekir. Sosyal bilimsiz devrimcilik veya toplumsal dönüşümçülük bazen farkına varmaksızın cinayet ve hiyanetlere karışabilir. Bunu önlemenin yegane yolu, sosyal bilimimizi iktidar bilme güçlerinin elinden kurtarıp yeniden yapılandırmaktır; kendi sosyal bilim okullarımızı ve akademilerimizi kurmaktır. Politikamızın arkasına sosyal bilime dayalı zihniyetimizi esas kılmaktır. Belki de hepsinden en önemlisi, top-

hızlandırmada objektif bir etken olarak görülebilir. Dolayısıyla hem sistemin hegemonik gücü, hem de alttan halkların artan uyanışı ve hareketliliği statükoyu gittikçe sürdürülemez kılmaktadır. Çözümözlülüğü bir yaşam tarzı haline getirmeye çalışan, zorlanınca yüzüne mak-yaj çalan ve zaman zaman provokasyonlarla ömrünü uzatmaya çalışan statüko gittikçe tecrit olmaktadır. Eskiden olduğu gibi arkasında ABD ve Rusya'ya dayalı sistemlerin desteğini bulmadığı için daha da hırçınlaşan düzen, adeta patinaj yaparak zaman öldürmektedir.

Eskinin sahte sağ ve solcu demagogilerini kullanarak da sonuç alması mümkün görünmemektedir. Ne faşizm ne de totalitarizmle devletin ve toplumun kontrolü eskisi gibi destek bulabilir. Halkların gün geçtikçe desteğini yitiren statükocu ulus devletin giderek çözülmesi, üst tabakasının yeni hegemonik yapıyla bütünleşmesi, alttaki halk yığınlarının ise demokratik düzen arayışları bu zoraki seçeneği devre dışı bırakacaktır. Ortadoğu'da güncel olarak yoğun yaşanan bu süreç, gittikçe ağırlaşan sorunların çözümüne tam götürme de, engel konumundan çıkartması mümkündür. Özellikle Mısır başta olmak üzere tüm Arap

mekte, akışkanlık artmakta, arz fazlası emilmektedir.

Dünya genelinde yaşanan bu süreç Ortadoğu ülkeleri için gittikçe daha çok olasılık haline gelmektedir. En eski statükolu yapıların aşılma zorunluluğu bu seçeneği güncel kılmaktadır. ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi bu önemli ihtiyaçtan kaynaklanmaktadır. Ortadoğu halklarının ise tek başına öz demokrasilerini geliştirebilecek bilinç ve örgütlülüğe olamayışları, iradelerinin oldukça parçalanmış olması, yeni uyanma ve harekete geçme durumları tek taraflı bir demokratik seçenek oluşturmalarını güçleştirmekte, geleceğe yönelik ütopya olarak bırakmaktadır. Buna rağmen ilkel uzlaşma için kendi iç demokrasilerini özenle ve yetkin olarak geliştirmelerini ertelenemez ve vazgeçilmez kılmaktadır. Kaos aralığının özgür ve yaratıcı özellikleri geçiş çağının önemini artırmakta ve karma demokrasilerde halkların başat duruma geçmesine fırsat tanımaktadır.

Üçüncü seçeneğimiz, daha çok geleceğe yönelik bir ütopya olarak halkların devlet odaklı olmayan, ahlaka öncelik tanıyan demokratik, cinsiyet özgürlüğü ve ekolojik toplumdur. Ütopya yanının ağır basması, günümüzde hiç yaşanma-

En kabasından büyük bir ormanlaştırmaya ve erozyona karşı yeniden topraklandırma hareketine dayanmayan bir demokrasi ve cinsiyet özgürlüğü hareketin diğer erkek tahakkümlü dünyadan farkı olamaz. Ekolojik hareket kuracağımız yeni toplumun olmazsa olmazlarındandır. Ekoloji sadece ekonomi değildir. Bir zihniyet, kaybettirilmiş canlı ve kutsal doğa anlayışına yeniden dönüştür. Cıvı cıvı, bizimle konuşan, bizimle varolan, bizi var eden bir doğa bilinci olmadan, cansız ve kutsallığını yitirmiş bir doğada yaşam büyük oranda değerden düşmüş yaşamdır. Çevre bilinci sadece kirli su ve hava için olamaz. Tümüyle parsel parsel olmuş doğadan bütünleşmiş doğaya dönüştür.

büyük oranda değerden düşmüş yaşamdır. Çevre bilinci sadece kirli su ve hava için olamaz. Tümüyle doğa ile olma, parsel parsel olmuş doğadan bütünleşmiş doğaya dönüştür. Bu da demokratik ve sosyalist topluma varıştır. Bu denli iç içelik söz konusudur. İnsanı üreten evrim zincirine saygıdır.

İkel komünal toplumun kendiliğinden sağladığı doğal toplumu bilim ve teknoloji ile günümüzde daha bilinçli yaratabiliriz. Belki Ortadoğu'nun kanlı sorunları karşısında ekolojik sorunlar fantezi gibi gelebilir. Ama unutmamak gerekir ki, bu kanlı, açlık ve işsizlikli sorunlara ekolojiye ihanet edilerek gelindi. Hekimliğe dayanmadan nasıl sağlıklı bir tedaviden bahsedilemezse, ekolojiye dayanmadan da sağlıklı bir toplumluluktan bahsedilemez. Dolayısıyla demokratik ve özgür cinsiyetli toplum kurulamaz.

Sosyal bilimsiz devrimcilik bazen farkına varmaksızın cinayet ve hiyanetlere karışabilir

Ortadoğu toplumları tüm halklarıyla yol ağzına dayanmış bulunmaktadır. Hegemon güç ABD'nin imparatorluk eğilimi çözüm getirmekten uzaktır. Ona karşı yeni Vietnam'lar gerçekçi bir yaklaşım değildir. Yeni bir 1920'ler Türkiye'si de söz konusu olamaz. Başta denge gücü Sovyetler olmadıktan, daha önemlisi emperyalizm eskisi olmadığından, eskisi gibi bir Türkiye ulusal kurtuluşçuluğu, Vietnam kurtuluşçuluğu olamaz. Her tarihsel dönemin koşul ve hedefleri, dolayısıyla örgütlü savaşları da farklı olur. Günümüz ABD ve ortaklarına karşı en anlamlı tavır, halkın ve toplumun tüm özgürlük güçlerini tutarlı, uygulanabilir bir demokratik, özgürlükçü ve ekolojik programla ve geniş örgütlenme ağılarıyla bütünleştirerek hareketlendirmektir. Belki az kanlı, ama en bilinçli ve sonuç alıcı savaş böyle olur.

Gerektiğinde ilkel uzlaşmalarla, bu olmazsa kendi öz demokratikleşmemizi öz savunma güçlerimize dayanarak köyde, kentte, dağda ve çölde gerçekleştire-

lumsal ahlaki egemen kılmaktır. Ahlak politikada doğrusu çizilen yolda sonuna kadar yürüme sabır, inanç ve iddiasıdır. Dönmemek, ihanet etmemek, bunlar için bahane bulmamaktır. Ahlak, bilimle yoğrulmuş zihniyet dünyamızla anı anına uyumlu olabilmektir. Bilinçle sürekli yaşamaktır. O halde bilim, politiklik ve ahlak el ele verdiğinde, genelde insanlığın ve özelinde onun ayrılmaz parçası olan bölgesel halklarımızın hizmetinde başarılamayacak, üstesinden geline-meyecek bir toplumsal davamızın olmadığını göreceğiz. Tarih ve toplumun vicdanı olarak ahlakımız, her zaman-kinden daha fazla bu yönlü bilinçle yüklü politikayı yürütmeyi, onunla arzulan, öngörülen toplumsal değişimi ve dönüşümü sağlamayı emretmektedir.

Demokratik uygarlığa geçiş çağında üç seçenek

Özetle Ortadoğu halklarının demokratik uygarlığa geçiş çağında belli başlı üç seçeneği bulunmaktadır.

Birincisi, varolan statükonun -kurulu düzenin- olduğu gibi devam etmesidir. 20. yüzyılın denge sisteminden yararlanarak varlığını sürdüren düzenin sonuna gelmiştir. Reel sosyalizmin çözümlüyle hem hızlanan, hem de tek kutupluluğun ağırlık kazanmasına yol açan güncel kriz durumu ABD'nin hegemonyası altında kaos imparatorluğuyla aşılıma çalışılmaktadır. Üçüncü büyük küreselleşme hamlesi bu döneme denk gelmektedir. Bilim ve teknolojik devrimle çığ gibi büyüyen arz fazlalığı yoksul kitle engeline takılmaktadır. Küreselleşme bu çelişkiyi çözmeden amacına ulaşamaz. En temel engel olarak ulus devletin statükocu yapısı görülmektedir. Bu yapıların bireyselleşme, liberalleşme ve demokratikleşme temelinde aşılacak yeniden yapılanması giderek ağırlık kazanmaktadır.

Halk yığınları için hem olumlu hem olumsuz yanları olan bu gelişme, demokratik uyanışı ve hareketlendirmeyi

devletleri, Pakistan, Türkiye ve İran statüko ile değişim arasında bocalayıp durmaktadırlar. Önlerindeki sürece ilişkin net kararlarını verememektedirler. Fakat üstten ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi'nin, alttan halkların demokratik, cinsiyet özgürlüğü ve ekolojik toplum projesinin yoğunlaşan etkisi altında değişim sürecine girmeleri güçlü bir olasılıktır.

İkinci seçenek, pratik yanı ağır basan sınırlı karma demokratik düzen seçeneğidir. Emperyalizmin geçmişte tek taraflı iradesi ile yapılandırdığı düzen kurma çağı geçmiştir. Yeni hegemonik güç olarak ABD'nin benzer tek taraflı iradesi ile düzen kurup sürdürmesi zor bir olasılıktır. Buna karşılık çeşitli ulusal toplulukların yakın çağda kurdukları ulus devlet düzenleri de sorun çözme yeteneklerini kaybettikleri gibi, hem içte hem dışta sorunların kaynağına dönüşmüş bulunmaktadır. Sistemler arası denge döneminde bir arada tam bağımsız duruşlar gittikçe zorlaşmaktadır.

Çağ karşılıklı bağımlılığı öne çıkar-maktadır. Üçüncü büyük küreselleşme hamlesi bu süreci hızlandırmaktadır. Uluslararası dönem yerini şirketler arası döneme bırakmaktadır. Ulus devlet şirket devlete dönüşmektedir. Ulusal sermaye yerini şirketler arası sermayeye bırakmaktadır. Diğer yandan yerel kültürler büyük canlılık göstermektedir. Yerellik yükselen bir değer olmaktadır. Dönem bu etkenler altında küresellik ve yerelliğin öne geçtiği çağ olarak tanımlanabilir. Bu olguya denk gelen siyasi sistem ise, ne eskinin gelişmiş ulus burjuva demokrasileri ve faşizm ne de geri ulusların reel sosyalizm ve ulusal kurtuluş totalitarizmleri olabilir; iç içe iki düzenin bir arada yaşamasına dayanan karma nitelikli demokrasiler olabilir. Ulusal ve yerel ölçekli toplumsal grupların demokratik ittifakları en geçerli yöntem olmaktadır. Sağ ve solun eski tek partili kendi iç ve devlet yönetimleri yerini çok partili, demokratik etkili yönetimlere bırakmaktadır. Böylelikle temsil kabiliyeti bulan her grup küresel sistemle daha yakından temas edebil-

yacağı anlamına gelmez. Bilakis mütevazı adımlarla bu soylu davanın yürütülmesi her zaman ve her yerde güncel görevdir. Bazı dönem ve yerlerde az ve çok yoğunlukta yaşanabilir. Halkların ve çeşitli özgür toplulukların iç demokrasilerini geliştirerek, toplumsal cinsiyet özgürlüğünü sağlayarak ve ekolojik toplumun ihtiyaçlarını karşılayarak yaşamayı öğrenmeleri, her geçen gün bizleri bu toplum ve demokrasisine daha da yakınlaştıracaktır. Devlete dayanmadan kendilerini yönetemeyen halk toplulukları, arzuladıkları özgürlük ve eşitliği asla gerçekleştiremezler. Devletten beklenen demokrasi ve sosyalizm gerçekte demokrasinin ve sosyalizmin inkardır. Tarihte yüzlerce kez denenmiş bu yöntem her zaman tahakkümcü ve istismarçı güçlerin güçlenmesine yol açmıştır. Devlet odaklı olmayan demokrasilerde halk toplulukları kendi öz savunmalarını da kendileri sağlamak durumundadır. Halk savunma milisleri gerekli olan her yerde -köyde, kentte, dağda, çölde- başta halkın demokrasisi olmak üzere korunması gereken bütün değerlerini gaspçılara, zorbalara ve hırsızlara karşı korumasını bilmelidir.

Ekonomik olarak komün, kooperatif ve diğer çeşitli çalışma gruplarıyla metalaşmaya dayanmayan, halk sağlığına uygun, çevreye zarar vermeyen bir ekonomi geliştirmek mümkündür. Sömürü düzenlerinin yapısal bir özelliği olan işsizlik, halkın demokratik ve ekolojik toplumunda sorun olamaz. Hukuk yerine ahlakın esasta rol oynadığı, yaratıcı bir eğitimle yaşam tutkusu gelişkin olan, kendi içinde savaşı tanımayan, kardeşçe ve dostça ilişkilerin egemen olduğu bu toplum eşitlikle yüklü sosyalizme geçişin en doğru yoludur. Ortadoğu halklarının tarihte uzun süre yaşadıkları komünal toplum ve eşitliğe yakın etnik düzenleri günümüzün bilim ve teknolojik olanaklarıyla birleştirilirse, daha gelişkin demokratik, cinsiyet özgürlükçü ve ekolojik toplumunu yaşamak en soylu değer olarak anlam bulacaktır.

Xwebûn û Hebûn tenê bi xwe Parastinê pêkan e!

Endama Komîteya Navendî ya PKK Xalîde Engîzek

Di van demên dawî de li hemberî gelê me li tevahî Kurdistanê û bi taybetî jî li metropolên Tirkîyê, deverên ku Kurd lê dijîn, êrişên faşist û nijadperest tîn meşandin. Bi awayeke şênber li Îzmîrê, li Enqere, Afyon, Kayserî û herî dawî jî li Konyayê êriş çêbûn û Kurd hatin qetilkirin. Di van komkujîyan de Deniz Poyraz li ber çavên tevahî raya giştî di danê nîvro di navenda HDP'ê de hat qetilkirin. Her wiha li Konyayê 7 kesên ku ji malbata Dedeoglu bûn hatin qetilkirin. Rejîma dagirker jî ev komkujî weke bûyerên ji rêzê, dozên xwînê yê di navbera du malbatan de nîşan da. Dîsa ji bo reşkujîya Deniz Poyraz jî weke kesekî ji PKK'ê nefret dike, xwe negirtiye û çûye ev êriş, bi serê xwe kiriye da nîşandan. Yanî qirkirina gelê Kurd û gelên din ên li Tirkîyê, weke bûyerên ji rêzê nîşan didin ku raya giştî û ya cîhanê dixapînin. Bêguman ev rêbazên şerê taybet in û ji dema avakirina komara Tirkîyê ve didomin. Niha bi awayekî sistematîk li her devera ku Kurd lê dijîn kiryarên bi vî awayî dikin. Ev ne bûyerên nû ne û ne jî cara yekem e ku gelê me pê re rû bi rû dimîne. Ji destpêka avakirina komara Tirk tevahî gelên li wir dijîn, kirin qurbana berjewendiyên xwe yê nîjadî. Ji bo dewlet-netewa xwe ku xwe dispêre yek mîlet, yek dewlet, yek ziman û yek alê pêş bixin, li ser tevahî civakên li Tirkîyê hegemonyaya xwe ava bikin, ev kiryar kirine rê û rêbaz. Hebûna xwe li ser tune kirina gelê Kurd, Ermen, Rum, Asûrî û Suryanî dane avakirin. Tevî ku di avakirina komara Tirkîyê de ked û xwîna tevahî gelan û di serî de jî ya Kurdan heyê, komara Tirk bi hev re rizgar kirin û avakirin jî, lê belê piştî komar ava bû şûnde ew klîka netewperest û olperest a ku xwe disparte Îttîhad-Terakî bi hêz kir, sozên ku dabûn gelê Kurd û gelên din hemû înkâr kirin. Dema ku nerazîbûna gelan li hemberî înkârê çêbû jî dest bi îmhayê kirin. Wer bawer dikin ku ger Kurdan û gelên din qir nekin, wê nikarin hebûna xwe mîsoger bikin. Hebûna xwe di tune kirina Kurdan û gelên din de dibînin. Ji bo wê jî ev nêzî sed sal in komara Tirk ji dema ku hatiye avakirin heya niha komplot li ser komployan, plan li ser planan çêdike. Tevahî serhildanên Kurdan bi komployan provoke kirin, paşê jî ew tepisandin. Komara Tirk bi çeteyan li ser piyan dimîne.

Li Tirkîyê hikûmetên bûne desthilat hemû hikûmetên şerê taybet in

Daîreya şerê taybet ava kirin, li Tirkîyê bi rê û rêbazên şerê taybet civak xapandin, mirovên herî bijare û pêşneg ên nava vî civakê qetil kirin. Karsazên wê, rewşenbîr û zanayên wê, serok û mezinên wê, di şexsê jin û zarokan de rûmet û şanaziya wê civakê hemû hatin hedefkirin, qetilkirin, tepisandin û îradeya wan hate şikandin. Ji dema Teşkilata Mahsusa ve ev kiryar bi destê hin saziyên dewletê ku weke çete ne, hate kirin. Bi salan bi destê JÎTEM'ê, kontrgerîla, Hizbullah li Kurdistanê reşkujî pêk anîn. Niha jî li Kurdistanê weke amûrên şerê taybet, Hizbullah, kontra, ocaxên Osmaniyan, ocaxên Ulkucuyan, cerdevanên gundan, akademiya polîsan

Niha ji her demê bêtir dema gerîla ye. Divê em gerîlatiya çiya, ya deştê û ya bajaran pêş bixin, li her deverê bi awayeke afrîner xwe bi rêxistin bikin û biparêzin. Divê em bibin civakeke ku di ferqa parastina xwe de ye, civakeke bûye gerîla. Divê em weke civak weke kadroyên partiyê ên di nava karê civakî de ne jî, weke gerîla bijîn û tevbigerin. Pêwîste li her dera ku Kurd lê dijîn, li hember êrişan amede bin.

a ku weke daîreya şerê taybet kar dike, MÎT û notirvanên kolanan çekirine. A herî bi tahlûke jî ew e AKP-MHP girseya xwe bi çek kirine. Her Tirkek weke kontreyekî hatiye perwerdekirin. Ji berê de jî bi hêzên mafya re têkiliyên veşartî hatine danîn, bi destê tetikêşên mafya ve pir tişt li Kurdistanê hatin meşandin. Bi derketina tevgera me ya azadiyê re hemû rê û rêbaz xistin dewrê, rêbazên herî qirêj, ên ku nayên aqilê mirovan hatin bikaranîn. Bi vî awayî li Kurdistanê weke me li jor jî anî ziman; xwestin civaka Kurd bixin nava pergale, ger bi rêbazên şerê taybet neyên rê, bi kuştina kesên temsila aqil û wijdanê civakê dikin hewldan bikin. Hemû rê û rêbaz bi kar anîne, di van salên dawî de jî bi hevkarîya DAIŞ'ê, destwerdaye parçeyên din ê Kurdistanê. Li Bakur û parçeyên din ê Kurdistanê komkujîyan pêk tînin. Dîroka Kurdistanê tişî komkujî ye, ger em hemûyan nehejmêrin jî, 28 serhildanên Kurdan bi komkujîyan bi dawî bûne. Di berdwama wê de, komkujîya Maraşê, ya Sêwasê, ya Roboskî û hwd bi sedan komkujî hatine kirin. A herî dawî jî ya Konyayê hate kirin. Dema mirov li van hemû kiryarên dewleta Tirk temaşe dike, ev rastî derdikeve holê; komar piştî avakirine jî xeta xwe ya rast, angî ji xeta birafî û wekhevîyê ya ku di navbera gelê Kurd û Tirk de diviyabû pêk bihata, qut bû. Van her du gelan ev welat bi hev re rizgar kiribûn, bi hev re tevgeriyabûn. Komar ji vî xetê derket, kete xeta netewperest, yekperest û nijadperest. Bû, sîxurê hêzên navnetewî. Li ser xeta Îttîhat-Terakî, bi hêzên hegemonya cîhanê ve hate girêdan. Sîxurtî û notirvaniya pergala hegemonîk

a cîhanê kir û dike. Ji bo bikaribe vî xeta cendirmetiya pergala cîhanê ya hegemonîk pêk bîne, divê nijadperest û faşist be. Divê sazî û rêxistina xwe li gorî wê ava bike, divê argumanên xwe di civakê de jî belav bike. Xeta nijadperest û faşist pêş dixê, di nava civaka Tirkîyê de tovên neyartiyê diçîne û siyaseta xwe jî bi vî awayî dimeşîne. Li cihêkî nijadperestî û faşîzm hebe, li wir reng, netew û baweriyên din nayên qebûlkirin, mafê jiyane û mafê xwe birêxistinîkirin û siyasethîkirinê namîne. Li wir kîn, nefret, redkirin, bêtehemulî, jî rê derxistin, dest avêtin, înkâr kirin derdikeve pêş. Ev, rastiya dewleta Tirkîyê. Heya niha hemû hikûmetên ku bûne desthilat, hikûmetên şerê taybet in û notirvaniya pergala hegemonîk bi awayekî herî baş pêk anîne.

Di bin navê bekayê de biryara qirkirin û îmhakirina Kurdan dane

Di roja me ya îro de AKP bi temamî projeya hêzên hegemonîk e. Di van salên dawî de jî di bin navê bekayê de biryara qirkirin û îmhakirina Kurdan dane. Dixwazin bi plana çokdanîne û hilweşîne polîtîkaya qirkirine bibin serî. Ji bo vî polîtîkayê bi ser bixin, sazî û rêxistinên ava dikin; ji serokomar heya welatîyekî Tirkîyê jî bo qira Kurdan bînin her kes seferber e. Her kes li ser vî esasî tê perwerdekirin. Ev tişt ku tê kirin, siyaseta dewletê ye û ji jor ve ev siyasatê meşandin. Di van salên dawî de li gorî plana çokdanîne, li ser civaka Tirkîyê û bi taybet jî li ser civaka Kurdistanê planên qirêj ên şerê taybet xis-

tine meriyetê. Bi taybetî bi destê tîmên taybet, JOH, POH, MÎT'ê ve bi rêya madeyên hişbir, bikaranîna jinan û ciwanan di hêla cînsî de, dîsa bi rêya tîrsê ciwanên Kurd dixînin û sîxurtiyê li ser wan ferz dikin. Ji bo civaka Kurd durrî tîkoşîna azadiyê bikin, wan bê îrade bikin, hem rêbazên nerm, bi pereyan hem jî rêbazên şantaj û tîrsê bi kar tînin û gelê Kurd tînin asta dijî şoreşê. Lê niha ji bo îradeya gelê Kurd bişkinin, bi awayekî eşkere, li ber çavên cîhanê jinan, zarokan kesên temen mezin bêyî ku cudahî bixin navê, bi şewazên herî wehşî û faşîzane qetil dikin. Li tu devera cîhanê nehatiye dîtin ku mirov bi saxî ji helikopteran bîn avêtin. Lê belê dewleta Tirk piştî şehadeta hevrê Egîd Civyan, bi hinceta ku alîkariya gerîla kirine du welatparêzên me yê jî gundên Şaxê ku li nava zeviyên xwe û li ber peze xwe bûn girtin û piştî îşkenceyê giran ji helikopterê avêtin. Ji bo îfade li ser wan nedin jî xwestin di nexweşxanê de bikuji. Dîsa komkujîyek li ser malbata Şenyaşar, li ber çavên raya giştî kirin. Tenê ji bo welatparêz in û kujer jî AKP'î ne, hemû delîl îmha kirin, ji malbata mexdûr a Şenyaşar hinek jî girtin xistin zîndanê. Dîsa di vî dema desthilatdariya AKP-MHP'ê bi sedan zarok û jin hatin kuştin, li qadan, li zîndan, li gundan, di malên wan de, li metropolan, li kolanan bajarên Kurdistanê û li her derê Kurdan dikujin. Kuştina Kurdan her tim jî ber pevçûnan pêk nayê. Gelek caran jî bi awayekî keyfî Kurdan dikujin, tenê ji bo ajoyên xwe yê faşîst û nijadperest tatmîn bikin, dikin. Lê belê bi giranî tişt ku tê kirin wer bûyerên ji rêzê û

kesekî nîn in. Ev polîtîkayeke dewletê ye û bi awayekî sistematîk tê meşandin. Tevî ku raya giştî dizane dewlet tewambar e jî, weke ku kenê xwe bi gelê me bikin, senaryoyên qanûnî û hiqûqî çêdikin, dixwazin bi wan senaryoyan raya giştî bixapînin. Bal kişandina ser aliyê hiqûqî jî bi zanebûn û nêzikatiyeke polîtîk e. Ji bo ku kesên mexdûr serî li rêbazeke cuda ya çareserî nedin, ji bo mafê xwe nekevin nava lêgerînê, serî li rêyên cuda nedin, berê civaka Kurd didin çareseriyên hiqûqî û qanûnî. Ji xwe dema mijarek biçe dadgeha Tirkîyê tu carî bi awayekî adîlane nayê çareser kirin. Ji ber ku hiqûq dewletê, qanûna dewletê diparêze û ji bo parastina desthilatdaran e. Divê tu carî civak û bi taybetî jî gelê me hewara xwe bi hiqûqa dewletê nekin û çareseriyê ji wê hêvî nekin.

Pergala Îmralî ya tecrîd û îşkenceyê belavî hemû zîندان kirin

Faşîzm û nijadperestî di bin banê desthilatdariya AKP-MHP'ê de gihîştîye lûtkeyê û dewam dike. Bêguman vî yekê ne tenê bi rêbaza kuştinê fizîkî dikin. Na, li Kurdistanê di qada siyasatê de qirkirina siyasî didin meşandin. Bi deh hezaran pêşengên vî gelî di serî de Rêber Apo girtine û xistine zîndanê. Di zîndanê de ji hemû mafên xwe yê siyasî, zagonî û mirovî hatine mehrûmkirin. Wek rehîne tînin girtin, di her astê de îşkence li ser wan tê meşandin. Bi qanûn û pergale taybet wisa kirine ku ew tu carî ji hiqûqa heyî sûd negirin. Girtiyan bi vî awayî radigirin. Di kesa-yeta Serokatiya me de li Îmraliyê pergaleke tecrîd û îşkenceyê hatiye saz kirin û ev pergale li ser hemû girtiyan siyasî jî tê meşandin. Dixwazin hêdî hêdî polîtîkaya îşkenceyê bi civak û rêxistinê bidin qebûl kirin. Dixwazin me fêrî vî rewşê bikin ku em pê re bijîn. Her carê li Îmraliyê rewşek diqewime, bertek û berxwedan li dijî wê çêdibe, paşê kêmek be jî destûra hin tiştan didin, paşê dîsa wek berê dikin. Niha bi salan e parêzer û malbata Rêbertî tevî mafekî hiqûqî ye jî nikarin bigin, her dema ku civak radibe ser piyan carekê hevdiştin didin çekirin, paşê jî dîsa tecrîd û îşkenceyê didomînin. Vê dema dawî xwestin mafê hevdiştina parêzeran û malbatê tenê bi telefonê pêk bînin. Ev hat redkirin, Serokatî bi xwe jî red kir, me bi giştî bertek nîşan da, niha ew jî qut kirin. Girtiyan nexweş bernadin û heval di nexweşxanê de şehîd dikevin. Di vî mijarê de jî dixwazin fêr bikin, refleksên civakê basko bikin, bertekan nerm bikin, da ku çareyê cardin di hiqûqa wan de bibînin. Bi giştî siyaseta tecrîd û îşkenceyê tê meşandin. Her wiha niha civaka Tirkîyê bi giştî xistine bin tecrîdeke siyasî, civakî, rêxistinî û ramani. Ev desthilatdariya ceberut dixwaze bi tecrîdê, di serî de muhelefetê, hemû kesên derveyî xwe bitepisîne û bê deng bike. Li ser Kurdan jî bi awayekî sistematîk siyaseta qirkirine bi rê ve bibe. Hêrsa vî dewletê ya herî mezin li hemberî gel û tevgera me ew e, çima Kurd vî pergale red dikin, çima nakevin bin banê vî pergale, çima ji bo hebûn û azadiya xwe tîkoşîne dikin e. Ji bo îradeya wan bişkinin van kiryanan dikin.

Tenê dewleta Tirk dikare bêhurmetiyê li beramberî cenazeyan bike

Ji destpêka dîroka dewletê ve de dest davêjin hemû nixên pîroz ên Kurdan, dest avêtin çand, ziman, nasname, cîh û warên gelê me. Bi awayekî sistematîk Kurdan ji cîh û warê wan dikin û li şûna wan gelên din û çeteyan tînin bi cîh dikin, demografya welatê me diguherînin. Civakek ji cîh û warê xwe bibe, ji axa xwe dûr bikeve, bi tunebûnê re rû bi rû dimîne, tê qirkirin. Li tu welatên cîhanê, heta di bin siya tu desthilatdariyên faşîst û nijadperest de bi cenazeyan nayê lîstin, cenaze ji gorên wan nayên derxistin, cenaze ji bo cîhên ne diyar nayên revandin, ji malbatên wan re bi kargo û di qutiyên de hestiyên zarokên wan nayên şandin. Li gorî pîvanên şer ji dîlên şer û cenazeyan re rêz tê girtin. Lê dewleta Tirk van hemûyan dike. Ji cenazeyên Şêx Seîd û Seyîd Rîza bigre heta bi yên siyasatmedar, rewşenbîr û rojnemevanan, bi hezaran cenazeyên gerîla ji cîhên wan derxistine û birine cîhên ne diyar. Dîsa cenazeyên gerîla, yên welatparêz û pêşengên gelê me, ji kendalan davêjin, dixin bîrên asîtê, di gorên komî de winda dikin. Goristanên bêkesan tişî cenaze ne, xwîna ji bo nimune ji malbatên wan girtine ji ber kêlikên mezalan derdikevin. Dîsa vê dema dawî de li Efrînê gorên şervanên YPG-YPJ'ê vekirin cenaze derxistin û weke ku li wir gorên komî hatine dîtin ji raya giştî re nîşan dan. Li Kurdistanê cîh û warên dîrokî diteqînin, ziyaret û pîroziyên Kurdan ji holê radikin. Bi van kiryarên xwe dixwazin Kurdan bêkok, bêbîr û bihêlin. Wan biyanîyê wan bikin. Hem di warê fizîkî, hem jî di warê çandî de wan qir bikin. Civakên ji aliyê çandî, bîr û baweriyê de, di aliyê rêxistinî û kevneşopî de bi qirkirinê hatine tepisandin, ji xwe biyanî dibin û bi demê re ji holê radibin. Dibin kêmar û bê îrade dibin. Her tiştekî sinorekî xwe heye. Sinorekî weşşiyet û faşîzmê jî heye. Lê li cem dewleta Tirk tu sinor tine ne. Ev dewlet, ev desthilatdarî tenê di şêlê ziman de Tirk in. Bi hişmendî û cewherê xwe ve teqez ew berhemên pergala modernîteya kapîtalîst in. Ew destên Gladyo ne, rê û rêbazên Gladyo bi kar tînin. Ji xwe ev dused salên dawî jî li ser esasê perçe bike û bi rê ve bibe, li gorî politîkayên Îngilîzan nêzî herêmedî dibin. Ev siyaseta bi taybetî ji bo ku gelên herêmedî werin hemberî hev û zemînê bi hev re jiyane ji holê rabe, tê meşandin. Em bawer

dikin ku gelê Tirk ne di zanebûna vê rewşê de ye. Jixwe yên ku fêhm kirine û gihîştine wê zanebûnê, xwe ji nexweşiya faşîzm û nijadperestiyê rizgar kirine, bi gelê Kurd re di eniya demokrasiyê de cîh digirin. Lê beşek ji gelê Tirk di bin bandora nijadperestî û faşîzmê de dimîne, tê xapandin û li hember hemû kiryanan bê deng dimînin, an jî bixwe wan kiryanan dike. Bi mijara alê, yekparebûna axê û ziman tînin xapandin û dikevin xefika faşîzmê. Yên ku di bin bandora faşîzm û nijadperestiyê de dimînin, weke kerîyan e, nafikirin, yek alî li bûyeran dinêrin, bê refleks û bertek in. Ên wisa heq nakin mirov ji wan re rêzê bigre, ji ber wan wîjdan û exlaqê xwe yê civakî ji dest dane. Ew heq nakin di dîka dîrokê de di nava gelan de cîh bigirin.

Sucên li hemberî jinê tînin kirin îdeolojîk û politîk in

Li Tirkîyê herî zede jî jin û zarok dibin qurbanê vê siyaseta faşîst û nijadperest. Ji ber desthilatdariya Tirkîyê niha di destê klîka netewperest de ye. Esas hişmendiya vê hikûmetê, vê desthiladariyê ya mêrê serwer e. Hişmendiya wan a El Qaîde, DAİŞ û Talibanê ye. Di tevahiya cîhanê de pîvana demokratîkbûna welatekî ango pergalekê bi asta azadiya jinê ve tê naskirin. Ger li welatekî jin natirsîn, rihet derdikevin derve, rihet dikarin tevî hemû qadên jiyane bibin, jin xwedî îradeyeke azad in û dikarin temsîla nasnameya xwe bikin, ev dibe pîvana demokrasiyê ya herî bilind. Welatên wisa weke mînak tînin pênasîkirin. Li Tirkîyê tevî ku em di sedsala 21'an de ne û ev sedsal wek sedsala azadiya jinê tê dest girtin, têkoşîna azadiya jinê di asta cîhanî de gelek meşandî giring bi dest xistine, dîsa di pêşengiya tevgera azadiya jina Kurd de asteke mezin hatiye bi dest xistin jî, êrişên dewleta qirker qet kêmnabin. Heta her ku rêxistinbûna jinê xurt dibe, ev faşîzm jî êrişên xwe zêde dike. Di nava jinên Kurd û Tirk de jinên pêşeng ên bihêz derketine û ew jin bi pratîk û beşdarbûna xwe ya qada jiyane dikarin rûyê Tirkîyê spî bikin, dikarin Tirkîyê di cîhanê de bikin welatekî mînak. Lê belê hişmendiya AKP'ê ya DAİŞ'î ew jinên pêşeng, ên zana, ên wêrek û ên bedew hemû xistine zîndanê û dixwaze hemû hunerên wan di zîndanê de birizîne. Li Tirkîyê û Kurdistanê jinên li xwe varqilîne, politîk bûne, ji bo civakê kêrhatî ne, bi nêzîkatiyên pragmatîst ve rû bi rû tînin pergala mêrê desthilatdar dixwaze wan jinan

demê ew ne xwediyê bedena xwe ye jî. Lewra, destdirêjî ne tenê tiştekî biyolojîk e. Niha welat û nasname hatiye tecawizkirin. Di welatekî ku hatibe tecawizkirin de tu kes nikare bedena xwe jî biparêze. Jixwe tecawiz çanda dewletê ye. Di zimanê erebî de 'el dewlê', 'dûxlê' ye. 'Dûxlê' jî tê wateya 'gerdeg' ango 'şeva yekem a piştî zewacê' ye. Dema çanda destavêtinê li ser kar be, mijar ne biyolojîk e; çandî, civakî û siyasî ye. Bedeneke bêçand, bêcivakbûn, bêsiyaset weke madeyeke bêwate ye, wate lê nehatî barkirin e. Bêguman di van salên dawî de bi zanebûn memûrên dewletê, polis, cendîrme, kontra bi awayekî sistematîk dest davêjin jinên Kurd, bi taybetî jî jinên ciwan. Ji ber ku jin êdî li xwe varqilîne, beşdarî têkoşinê bûne, ji mal derdikevin, li kolanê ne; di meclîsê de, di partiyên siyasî de, di sazî û dezgehan de xwe îfade dikin, jin di zîndanên de li ber xwe didin, derketine serê çiyayan van tiştan tînin serê jinê. Lewra ev êrişan hemû him îdeolojîk him jî politîk in. Jinan li Kurdistanê êdî xwe ji rewşa

van kiryarên faşîzan û nijadperest re rû bi rû tînin û bedelên mezin didin, bi rastiya me ya civakî re têkiliya xwe heye. Weke erdnîgarî welatê me bûye dergûşa tevahî şaristaniyê, weke civak jî gelê herî bikok û resen ên xwedî çand û mîrateyeke herî kevnare ye. Li van xakên zêrîn li Zagros û Torosan civakbûna yekemîn li derdora jin fdayîkê ava kirine. Cara yekem ji van xakan belavbûnê çandî çêbûne. Mirovahiyê ji vir kok berda û li tevahî cîhanê belav bû. Lê niha ew xak, ev civak bi hemû beşên xwe ve di serî de jî jin di bin nîrê zilma faşîzma ceberut de dinale. Ev civak û ew gel pîrsgirêka hebûn û azadiyê diji. Tevahî cîhanê piştî xwe daye vê xakê, li komkuji û wêrankirina rojane tê meşandin temaşe dike. Rêber Apo di vê mijarê de wiha dibêje: "mîna dayîkek bi zor û zehmetiyên giran zaroka xwe diwelidîne, wê zarokî mezin dike, paşê ew zarok dayîka xwe nas nake û red dike." Her wiha ew welat, ew civak warekî bi bereket e, her kesî têr dike, lê niha li ser warê xwe tî û birçî ye. Ji bo wê yekê jî, piştî hezaran

Dema çanda destavêtinê li ser kar be, mijar ne biyolojîk e; çandî, civakî û siyasî ye. Bedeneke bêçand, bê civakbûn, bê siyasat weke madeyekê bêwate ye, wate lê nehatî barkirin e. Bêguman di van salên dawî de bi zanebûn memûrên dewletê, polis, cendîrme, kontra bi awayeke sistematîk dest davêjin jinên Kurd, bi taybetî jî jinên ciwan. Lewra ev êriş hemû him îdeolojîk him jî politîk in.

bike amûra pêkanîna berjewendiyên xwe yê politîk. Jinên Tirk niha dixin hemû qadan û ji qabiliyeten wan feyde dibînin. Jinan di karên van partiyên desthilatdar de, di ekonomiyê de, di sahneya leşkerî de, di bazirganiyê de bi kar tînin. Herî zêde jî di akademiya polisê de wan perwerde dikin û dikin polis. Niha polisên jin herî zêde zîyanê didin jinên civakê. Ev hişmendiya mêrê desthilatdar û dewletparêz a ku jinê perçe dike û dixwaze bixwe bin kontrola xwe, hinek jinan dikişîne nava pergale, hinek jinan di sektora fihûş û madeyên hişbir de bi kar tîne. Jinên din jî ji xwe re dike hedef, li ser wan kar dike û bi rê û rêbazên cur be cur bi wan dilîze û bê îrade dike. Di kevneşopîya vê dewletê de heye. Hê di despêka avakirina komarê de, yek bi jinan a din jî bi zarokan listine heye. Her komkuji çêkirine, zarokên ji wan komkujiyan filitîne, birine malên rehabilitasyonê û tecawiz jî di navê de her cure tişt kirine. Bi şantajê kirine bin kontrola xwe, li gorî armançên xwe perwerde kirine. Zarokên bi vî awayî tînin mezinkirin, piraniya van zarokan jî dibin tetikkêş û ên keç jî bedena xwe difroşin. Bi kurtasî destdirêjî çanda dewleta Tirk e. Jixwe dema qadeke jinê ya azad û lê bijî tîne be, wê

tenê weke cins, tenê hebûneke biyolojîk û hestiyar derxistine. Ji bo wê jî tehemûl nakin. Ji pêşketina jinê, ji fikir û felsefeya jiyane ya ku Rêbertî daye jinê tolê radikin. Bi şikandina îradeya jinê dixwazin civakbûna Kurd û Kurdistanê belav bikin. Ji ber ku civakek bi rûmeta xwe dibe civak, ger rûmetê bê bînpêkirin civakbûn jî belav dibe, ev desthilat belavbûna civakê armanç dike. Bi vî awayî mirov bi rihetî dikare bibêje ku ew bûyerên li Kurdistanê diqewimin, ne bûyerên jî rêzê ne. Ev êrişeke li ser nasname û îradeya jina azad e. Ji bo wê jî bersivên ku jin bidin, divê ne wer takekesî bin, bi awayekî gelenperî û rêxistinî bin. Niha jina Kurd bi bîrdoziya rizgariya jinê, xwe kiriye partî. Li ser hîmê vê bîrdoziyê xwe kiriye xwedî hêza parastina jinê û li ser hîmê civaka politîk û exlaqî ku xwe dispêrê jiyana azad Pergala Konfederalîzma Demokratîk a Jinê ava kiriye. Jin bi vî awayî li hemberî van êrişan disekine û nasnameya xwe ya azad diparêze. Divê em çî bikin?

Li dijî van hemû şewazên kirêt û faşîzane weke gel û civakeke rêxistinîkirî divê em çî bikin? Bêguman bi hezaran sal in pîrsgirêka me ya civakbûn, hebûn û ya azadiyê heye. Ger îro gelê me bi

salan cara yekem e Kurd li xwe varqilîne. Lixwehayîbûn, ketina ferqa xwe, xwe birûxistinkirin, tevî dereng be jî êdî li cem vê civakê peyda bûye û bi awayekî gelemperî nebe jî li derdora tevgera azadiya Kurdistanê, li derdora fikir û felsefeya Rêber Apo kom bûye û hêdî hêdî ber bi civakeke rêxistinîkirî ya politîk û exlaqî ve diçe û hebûna xwe beyan dike. Ev sedsal in Kurd şerê hebûnê didin meşandin.

Ev di xwezaya civak û her zindiyekî de heye. Dema li ser civakekê, yan hebûnekê yan jî zindiyekê ev qas êriş, înkâr û perçiqandin were meşandin, teqez wê refleksa xweparastinê di firsendeke herî biçûk de pêş keve. Jixwe ev di xwezaya gerdûnê de ew yek heye. Weke Rêber Apo dibêje: "armanca gerdûnê azadî ye." Herikîn û meşa civakê û her zindiyekê bi temamî nikare were astengkirin. Teqez wê rêya xwe bibîne û jî bo azadiyê serî rake. Azadî û xweparastin jî bi hebûnê ve girêdayî ye. Heya ku hebûnek xwe neparêze wê nikaribe hebûna xwe jî berdewam bike. Mirovahî li ser sê lingan jiyana xwe bi awayekî mîsoger û biewle dikare bidomîne, bi awayekî xwezayî (xwe zêdekirin, xwe xwedî kirin û xwe parastin) dijin. Ev şewazê

jiyanê yê herî xwezayî ye ku pê xwe diparêze. Weke me li jor jî anî ziman tevî civaka Kurd maka tevahî civaka ne jî, lê ji ber şer û pevçûnên bi hezaran sal in didomin, li ser vê xaka xwe di her wateyê de heqîqeta xwe ji dest dabûn. Aliyê xwe yê politîk û exlaqî winda kiribûn, tenê parastina xwe ya biyolojîk didomandin. Yanê ji sê lîngan xwe xwedî kirin; xwe zêdekirin û xwe parastinê tenê lingekî vê civakê zindî mabû û heqîqeta xwe tenê di warê biyolojîk de dewam dikir. Li ser wê esasê yekparebûna xwe ji dest daye, di sa di warê civakî de jî yekparebûna xwe ji dest daye. Hebûna xwe bi awayekî xistinkirî weke gel, weke civak bi nasnameyêke rêxistinkirî domandin nîn e. Ji ber politîkayên dagirkeriyê Kurdistan hatiye perçekirin, di nava xwe de jî weke malbat, bavik, qebîle û eşîr hatine parçekirin. Ji bo heqîqeta xwe ya netewî ava nekin dijmîn ev aliyê vê civakê her kûr kir. Ji bo wê jî li şûna nakokiya herî kûr bi dagirkerî re bijî, her beşên civakê di nava xwe de bi hev re dijîn. Ji bo wê weke civakeke jê re rêz were girtin na, weke gelekî hov were dîtin, lê hatiye mêzekerin. Ji xwe di vê mijarê de Rêber Apo jî dibêjê: "civakên ku parastina xwe nakin û nikarin xwe biparêzin, ew civakên ku mafê xwe yê axaftinê jî ji dest dane ne." Bi avabûna PKK'ê re li Kurdistanê heya astekê pîrsgrîka me ya hebûnê hate fêmkirin û derbaskirin. Lê hîn jî em di nava pencên qirkirinê de ne. Em xwe nexapînin û nebêjin, em di sedsala 21'an de ne, di serdema teknolojiyê zanyariyê de gelek nikare were qirkirin. An jî em nebêjin raya giştî ya cîhanê, yan jî saziyên navnetewî, yên parastina mafê mirovan û hwd hene û wê destûrê nedin qirkirineke din. Ev hemû xefk û derewên pergale ne. Wê demê tiştê weke civak em fêmkirin û tavilê pratîk bikin ev e. Em ê terzê Rêber Apo yê xweparastinê ku îro li zîndanê dimeşîne ji bo xwe esas bigrin. Rêbertî çî got: "ez mirovê pîvana me." Bi rastî jî şervanê herî mezin Rêber Apo ye ku ev 23 sal in li zîdaneke ku mînakên wê li cîhanê nîn in, di nava pergale de li ber xwe dide. Bi şerê bi pergale re, tu nikarî ne pêkane bi taktîkên çors tu bi ser kevi. Ji ber ev pergale her cure hêza xwe ya qebe û teknîka xwe ya herî pêşketî heye. Ji bo em pê re şer bikin ne gengaz e em jî weke wan teknîk peyda bikin. Wê demê em ê çibikin, em ê rêbaza valaderxistina wê teknîkê peyda bikin. Em ê şikayeta ku teknîka dijmîn pêşketî ye, şer nabe, nekin. Em ê bi guhertina terz û rêbaz, bi esasgirtina stratejiya şerê gelê şoreşgerî tevbigerin û xwe bispêrin rihê xwe yê fedaî û dijmîn vala derbixin. Li gora wê: Ya yekemîn: em wek gel mafê xwe yê tayînkirina qedera xwe, ne bi avakirina dewlet-netew, bi avakirina Xweseriya Demokratîk, Netewa Demokratîk û Konfederalîzma Demokratîk pêk tînin. Wê demê em ê bi hemû hêza xwe civakbûna xwe li ser vê himê ava bikin. Ya duyemîn: em ê wek gel û civak parastina xwe di destê tu hêzên din de bernedin. Li şûna teqlîda dewleta kirin, artêşên mezin ên nîzamiyê avakirin, bi çekên giran hêzeke mezin ku, laşekî pir mezin û tevgera wê giran e, em ê bi terzê parastina cewherî di her qada jiyanê de xwe bi rêxistin bikin.

Ji her demê bêtir niha dema gerîla ye

Xwe parastin tenê bi çekê nabe, xwe parastin terzekî jiyanê ye. Berî her tiştî tuyê hebûn û nasnameya xwe biparêze, tu yê li çanda xwe xwedî derbikeve û biparêzî. Tu yê zimanê

Xwe parastin tenê bi çekê nabe, xwe parastin terzekî jiyanê ye. Berî her tiştî tuyê hebûn û nasnameya xwe biparêze, tu yê li çanda xwe xwedî derbikeve û biparêzî. Tu yê zimanê xwe fêr bibî û biparêzî, tu yê bi terzê jiyanê komîn ekonomiya xwe serbixwe bike û biparêze. Ya herî girîng jî tu yê li hember her êrişêke ku ji derve bi ser te de were, bi awayê herî profesyonel xwe biparêzî.

xwe fêr bibî û biparêzî, tu yê bi terzê jiyanê komîn ekonomiya xwe serbixwe bike û biparêze. Ya herî girîng jî tu yê li hember her êrişêke ku ji derve bi ser te de were, bi awayê herî profesyonel xwe biparêzî. Me weke civak tîrsa mirinê şikand, bi teqandina guleya yekemîn ku hevrê Egîd li Eruhê di 15'ê Tebaxa 1984'an de teqand re, em bûn hezeke xweparastinê. Em van rojan şanaziya pîrozkirina salvegera vê pêngavê ya 37'an dijîn. Me hemûyan bendên tîrsê şikandin û em ketin rêya berxwedanê. Ji wê demê heya niha me mesafeyêke mezin girt û em niha weke gel di serdema gerîlayên modernîteya demokratîk de ne. Niha ji her demê bêtir dema gerîla ye. Divê em gerîlatiya çiya, ya deştê û ya bajaran pêş bixin, li her deverê bi awayekî afrîner xwe bi rêxistin bikin û biparêzin. Divê em bibin civakeke ku di ferqa parastina xwe de ye, civakeke bûye gerîla. Divê em weke civak weke kadroyên partiyê yên di nava karê civakî de ne jî, weke gerîla bijîn û tevbigerin. Pêwîst e mîna Felucê çî li leşkerên Emerîkî kirin, li her derê ku Kurd lê dijîn li hember her êrişê wiha amede bin. Divê gerîla, kadroyên nava civakê û gel jî hev neyên cuda kirin. Wer xwe di nava hev de bistîrên. Divê tevahî xebata me ya siyasî, rêxistinî û xweparastinê ji kontrola dijmîn derkeve. Terzê jî lêdanê re vekirî were terikandin. Divê tu kadroyekî nava civakê û tu mirovekî me yê ji civakê xwe li derveyî şer nebinê. Divê em terzê temaşevan û giladyator berdin. Me li Efrîn, Girê Spî û Serêkaniyê ev tecrûbe kir. Li wir çibû, em dersan jê derxînin. Me tecrûba berxwedana xweseriyê li Bakurê Kurdistanê jiya, divê em dersan jê derxin. Li wir terzê temaşevan û giladyator hate meşandin. Mîlet dibêjê: "bila heval lêxin em li piştê hevalan e." Heval jî dibêjin; "bila gelê me meraq neke em ê heya yek ji me bimînê em ê gelê xwe biparêzin." Wê demê dijmîn jî dibêjê: "li vir sivil nîn in, ên li vir terorîst in" û hemû cure çekên qedexê li ser hevalan bi kar tîne. Yanê gelê me divê bizanibe ew ji derve de çiqas li piştê

hevalan bin jî, nikarin hevalan biparêzin. Kengê dijmîn nekarî gerîla û gel jî hev cuda bike, wê demê wê hevalê werin parastin. Mesela di civakê de, di nava milyonan mirov de hevalên kadro tîrî tespîtîkirin û bi suikast wan şehîd dixin. Niha dewleta Tirk vê li Başûr, Bakur, Rojava, Mexmûr, Şengal heta li Parîsê dike û hevalan şehîd dixê. Ev ne xurtbûna dijmîn e ev kêmasiya me ye. Me wisa xwe sist kiriye ku MÎT tê û di mala me de xwe bi rêxistin dike. Her kesî jî hev cuda dikin, li ser her kesî kar dikin. Bi rêbazên cur be cur hewl didin ku hevalan bidin revandin, ên nikarin bidin revandin jî bikujin. Wisa lê kirine dibê qey lêdana hevalan rewaya ye, ya sivilan ne rewaya ye. Nêzîkatîyên bi vî rengî tenê bi kêrî şerê taybet tî. Em bi vî nêzîkatîya xwe, dibêjin; "kesekî leşkerî nîn e tenê sivil in çima lê didin." Bi vî gotinê em jî dijmîn re dibêjin ku li sivilan nedin, dema we yên leşkerî di nava me de dîtin li wan bidin. Em bi xwe, xwe krîmînalîze dikin.

Şerê Gel ê Şoreşgerî karê hemû kadroyan û gel e

Di sa kadro bi qasî ku tîrê bike, xwe di nava gel de kamuflaj nake, xwe venaşêre û eşkere tevdigere. Hema diyar dibin ku kadro ne. Hem bi şekil hem jî bi feraset xwe eşkere dikin, dibin hedefa dijmîn. Wê demê kadro bi hessasiyeta ku nefesa dijmîn li ser stuyê wî ye najî. Fêrbûnên modernîteya kapitalîst bernade. Telefon-internetê terk nake, xwe di nava gel de winda nake. Ger wisa bijî wê çawa bikaribe bi dijmîn re şer bike? Wê demê şer di rojeva kadroyekî bi vî awayî de nîne. Hîn di sala 1994'an Serokatiya me got; "şer di jiyanê de tî qezencîkirin, em bibin PKK'î û şer qezencî bikin." Ev erka me ya vî demê ye ku jê gav paş de nayê avêtinê. Niha ji van mijarên me li jor anîn ziman, ango gerîlatiya çiya, ya deştê û ya bajaran tenê em ya çiya baş pêk tînin, ew jî ji civakê îzole bûye. Niha li Kevana Zêrîn, li Zagrosan, li Botan û her devera Kurdistanê gerîla berxwedaneke bêhempa

dimeşîne. Rihekî berxwedanê wer mezin heye, sekneke wer Derwîşane û Egîdî heye, me weke Egîdî û Bêrîtanên demê bi nav kirin. Civak wan temam nake. Bendewariya gerîla ji civakê jî ne li gora stratejiya şerê gel ê şoreşgerî ye, ne jî hewldana civakê, yan jî şewaza ku dixwaze bibe palîştî li gorî wê stratejiyê ye. Gerîla dibêjê bila gel xwe bike mertalên zindî. Rast e, lê dijmîn nabêje ev gel e lêdide. Dibêjin bila bibin milîs pêdiviyên gerîla di eniya paş de pêk bînin, ev jî nabe bersiv, ev li gorî perspektîfa gerîlatiya Mao ye. Yanê eniya paş û ya pêş heye. Ya rast ew e ku civak li gorî şer bijî. Dema êrişa dijmîn çêbû nereve, her kesê çekê dikare hilgîrê, çekê rake, li dijî dijmîn bisekinê û şer bike. Di nava gel de jî wê hemû hevalên kadro di wê kêliyê de bibin gerîla û bêtî ku bîn naskirin bikevin şer. Dema kadro wer pêşengiya şerê gel kir dikare dijmîn were rawestandî, civak jî wê ji cîh û warê xwe nebe. Dema kadro vî yekê neke, wê mîna di şerê Efrîn, Serêkaniyê, Girê Spî û berxwedana bajaran de bûbû bibe. Hinek bibêjin, ev kadroyên qada civakî erka xwe pêk neanîn. Hinek jî bibêjin haya me ji plana şer nîne, bi me re nayê parvekirin û hwd. Berî her tiştî divê her kadroyekî qada civakî ji xwe bipirse ew gerîla ye yan na? Weke gerîla dijî yan na? Weke gerîla her kêliyê nefesa dijmîn li ser stuyê xwe hîs dike û li gorî wê tedbîran digîrê yan na? Ger ku van pirsan ji xwe pirs dike wê demê çima di nava sed hezaran û milyonan mirovan de dibin hedef û tîrê lêdan. Çima îstîxbarata dijmîn dikare were bikeve nava me. Ger her hevalek bersiva van pirsan ji xwe bike wê karibe erka xwe parastin û şerê gelê şoreşgerî jî pêkbîne. Yanê garantiya

Jin û ciwan pêşengên stratejiya şerê gel ê şoreşgerî ne

Bi taybetî jî hevalên jin û bi giştî jinên di nava civakê de, roja me ya îro bi pêşengiya partiya me PAJK û PKK

xwe bi pîvanên azadiyê gurçûpêç kirine. Bi YJA-Star û HPG gihîştine asta zanebûna xweparastinê û bi KJK-KCK jî zanebûna xwe rêxistinkirin û rêvebirin pêş ketiye. Lê ev ne bes e, waye rewşa cîhanê li ber çavan e. Em di şerê cîhanê yê 3'yan de careke din heman hevokan rêz dikin û dibêjin herî zêde jin ji şeran ziyanê dibînin. Ev rast e, lê me ev ast derbas kiriye. Jin êdî ketine ferqa wê yekê ku xwe zane nekin, yekîtiya xwe ava nekin, têkoşîna hevbeş nemeşînin, xwe ne-parêzin; wê nikaribin ji bo civaka politîk û exlaqî, ji bo pergala demokratîk pêşengiyê bikin. Ger pergala xweseriya demokratîk pêk neyê jî wê klîkên radikâl xwe bikin hêz û tevahî jinan bikin koleyên xwe û tevahî ciwanan jî bikin leşkerên xwe. Ji bo wê jî ji her kesî bêtir divê jin û ciwan pêşengiya pergala netewa demokratîk û parastina cewherî bikin. Xalên ku me li jor anîn ziman hemû bi qasî ku ji bo YJA-Starê derbasdar e, ewqas jî ji bo tevgera azadiya jinê giştî derbasdar e. Me li jor got ku wê gel û civak parastina xwe li benda dewletan û artêşan nehêlin. Jin wê parastina xwe li benda tu kesî nehêlin. Têkoşîna azadiya jinê, bi perspektîfa rêbertiyê bîrdoziya rizgariya jinê pêş ket. Jinan xwe bi partî, artêş û pergale bi çek kir û bi van çekên têkoşîneke dijwar dimeşîne. Jin li kolanan, li zîndan û li serê çiyayan li ber xwe didin. Lê belê ev berxwedan nebûye civakî û hemû beşên civakê beşdar nabin. Her kir-yareke ku pergale li ser jinê dike, sedema şoreşekê ye. Tecawiza jin û zarokan, sîxûrkirin, şidet û kuştina jinan, keda ku tî xespîkirin, bi ekolojiyê lîstin, zarokên biçûk zewicandin, ev tev sedemên şoreşan e ku mirov di oxira wê de şoreşan bike. Seknek û berxwedanek heye. Lê rê û rêbaz ne tîrker in. Bi taybetî di qada civakî de tevgera azadiya jina Kurd divê rola pêşengiyê bilîze, ji ber tu tevgerên din mîna tevgera me di aliyê bîrdozî, rêxistinî û xweparastinê de, bi hêz bûye û bûye alternatîf nîn e. Ji ber wê jî divê xwe jî rê û rêbazên berê hatine ceribandî dîr bixin. Bi taybetî li Bakurê Kurdistanê, divê jin xweparastinê, xwe rêxistinkirinê pir bi hêz bike. Li hember her cure bîhiş û destdirêjiyên li ser mafê jinê bi awayekî rêxistinkirî bi ser de biçê, civakê tev rake ser piyan. Lê, mixabin di bin navê tekoşîna hevbeş ya bi jinên Tirkîyê re, bi hemû beşên civakê re, tevgera jinê ya Kurd li Bakur elîf bûye û di jor de dimîne. Ji civakê qut bûye. Ew sekna girseyî ya serhildanan ya salên 1990'î lewaz bûye. Meyla çîna navîn û burjuwaziya biçûk derdikeve pêş. Mînak, dayîka Emîne Şenyaşar li ber çavan e. Diviyabû jî ji bo wê dayîkê qiyametê rakin, lê tevgera jina Kurd jî mîna saziyeke mafê mirovan diçe, li cihê nobetê ziyaret dike. Ew jî ji dadgeha Tirkîyê edaletê hêvî dike, ev seknek marjînal e, divê tavilê were derbaskirin. Her wiha li Rojava, Başûr, Mexmûr, û Ewrûpa li her derê divê jin bi xwe zane kirin û xwe rêxistinkirinê biparêzin. Mekanîzmayên xweserên xweparastinê pêş bixin. Lê ya esasî jî divê pêşengiya Pergala Xweseriya Demokratîk û Netewa Demokratîk bikin. Ji ber parastina jinan di nava civakeke politîk û exlaqî de pêkan e. Li ser vî esasê berxwedana îro ji bo hebûn û azadiyê li çar parçeyên Kurdistanê û di serî de li Îmraliyê tî meşandin, wê teqez bi azadiya fizîkî ya Rêbertiya me û serkeftinê tekoşîna me tacîdar bibe.

15 Ağustos 38'inci Atılım yılı zaferin kesinleştiği yıl olacaktır

Baş tarafı sayfa 10'da

Yine aynı dönem, İran'da şahlığın yıkıldığı dönemdir. Daha sonra 'İslam Devrimi' diye tanımlanan büyük İran devrimsel gelişmesinin yaşandığı dönemdi ki, bu devrim içinde herkes vardı; devrimciler, sosyalistler, solcular ve Kürtler vardı. Ortak bir mücadelenin sonucu oldu ve tam da PKK Kürdistan'da varlık ve özgürlük mücadelesine, gerilla savaşına hazırlanırken böyle büyük bir devrimci hamle ortaya çıktı. Ortadoğu'da sert devrim rüzgârları estirdi. Önder Apo bu İran devrimciliğinin derslerini de çıkardı, onu da eleştirel-özeleştirel temelde inceledi. Onlarla da ilişki kurdu; hem Rojhilat Kürt hareketiyle hem İran'daki çeşitli hareketlerle ilişkiler kurup onlardan da dersler çıkarmaya çalıştı.

Dolayısıyla PKK'nin 15 Ağustos Atılımı'yla geliştirdiği Kürt direnişçiliği sadece Kürtlere özgü bir direnişçilik değildir. Evet, Kürdistan'da gelişmiştir. Kürt halkına dayanıyor, halkın özgüçyledir; Kürt tarihinin derslerinden geliyor ama bu direniş aynı zamanda Türkiye direnişçiliğinin, Arap direnişçiliğinin, İran direnişçiliğinin bir sentezi vardır.

Diğer yandan ise Asya'dan Afrika'ya, oradan Latin Amerika'ya, hatta Avrupa'ya kadar tarihsel olarak insanlığın geliştirdiği özgürlük direnişlerinin sentezi vardır. 15 Ağustos 1984'te başlatılan Kürt gerillası, sadece Kürtlere özgü bir gerilla değil, bu gerillacılık her ne kadar Kürt tarihinden gelen gerilla türü Kürt direnişlerini kendisine miras aldıysa da, aynı zamanda 12 Mart 1971 darbesine karşı Mahir, Deniz, İbrahim ve Sinanların geliştirdiği Türkiye gerillacılığının, yine Filistin gerillasında somutlaşan Arap gerillacılığını, İran şahlığına karşı mücadelede somutlaşan İran halkların devrimci eylemciliğini kendisinde somutlaştıran bir sentezi oluyor. 15 Ağustos gerillacılığı böyle bir sentezdir. Bunu böyle bilmemiz gerekiyor.

Bütün bunları pratik içerisinde de adım adım geliştirdi. "Kürdistan Sömürgeci" tespitinden yola çıktı "sömürge bile değil" noktasına ulaştı. Oradan inkâr ve imha biçimindeki soykırımı tanımladı. Her şeyin Kürdistan'da gerici zorla yok edildiğini tespit ederek buna karşı varolmanın ve özgür yaşamının yolunun, bu gerici zoru durduracak devrimci zoru geliştirmekten geçtiğini, dolayısıyla devrimci şiddet temelde bir mücadelesizliğin olamayacağını tespit etti. İlk manifestosunda çizgisini böyle tanımladı; ajanlaşmış yapı, kişi ve kurumlara karşı devrimci şiddet temelde mücadele olarak ele aldı. Buradaki esas vurgu, temel mücadelenin devrimci şiddet olduğuydu. Tabii diğer mücadelelerin hiçbirini inkâr etmiyor, dışlamıyordu. Ama bunları kendisine temel almayan, temel aldığı devrimci şiddettir.

Bunu bütün bu araştırma, incelemelerden çıkardığı gibi bir de pratik gelişmeden çıkardı. Daha bu düşünceleri propaganda ederken, bu düşünceler etrafında gevşek bir grup çalışması yürütürken 18 Mayıs 1977'de faşist-soykırımcı TC devleti tarafından imhacı saldırıya uğradı. Bu, planlı ve örgütlü bir saldırıydı. Devrimci çalışmaya öncülük edenlerden, hem de en önde gelenlerinden, Önder Apo'nun, "Gizli ruhum gibiydi" dediği Haki Karer Yoldaş bu saldırıda katledildi.

Aslında Önder Apo'dan başlamak üzere grubu tümünden imha etmeyi hedefleyen bir saldırı ve planlama vardı. Diğerleri boşa çıkartıldı. Plan Haki

Karer'in katliamıyla uygulamaya konuldu. Fakat diğerleri boşa çıkartıldı. Bu da önemli bir durumdu. Tabii böyle bir durumda yeni bir tespit, tutum gerekiyordu. Genel tartışmaları aşmak lazımdı. Önder Apo şunu yazdı: "Bu katliam olmasaydı PKK'nin ne zaman, nerede, ne yapacağı tam bilinmiyordu, bütün bu sorulara cevabı bu katliam

luyorlar; 'Fırat Kalkanı Hareketi' deniyor. Fırat'ın batısını Kürtsüzleştirme planıdır ve hala sürdürülüyor. Ona karşı da Önder Apo, "Yeni bir askeri darbe sürecine girilmiştir. Dolayısıyla her şey askeri darbeye karşı gerilla temeline direnmek üzere hazırlanmalıdır" tespitini yaptı. Maraş Katliamı üzerine değerlendirmeyi böyle bir tes-

nasıl kazanılacağını ortaya çıkardı. Bu temelde ulusal kurtuluş teorisini, amaçlarını ortaya koydu ve stratejisini belirledi.

Çinliler bu savaş stratejisine 'Uzun Süreli Halk Savaşı Stratejisi' demişlerdi. Vietnamlılar 'Devrimci Savaş Stratejisi' deyimini çok kullandılar. PKK ise hepsini kullandı; Uzun Süreli Halk Savaşı, Devrimci Savaş, Devrimci Halk Savaşı, Ge-

ve fırsat kısıntı düzeyindedir, biz onları yaratıyoruz, yoksa kullanacağımız hazır bir imkân ve fırsat yoktur. Her şey devrimci öncünün bilinçli çalışmasıyla yaratıldır" şeklinde ifade etti. Bu süreçte de bunların hepsi yaratıldı.

Kürdistan'da zorun rolü

Devrimci şiddeti 'çivi çiviye söker' şeklinde ifade ettik. Gerçekten de Kürdistan'da zorun rolü değerlendirmesi, zor anlayışı, devrimci intikam eylemi tamamen bu çizgide oldu. 1982-83 kışında pratik hazırlık yapılırken Lolan'da kampta kalıyorduk; Egîd arkadaş bir kütük almış, parçalamak istiyordu. Fakat o kütük öyle vurmakla kırılmazdı. Büyük bir kütüktü. Yanına gittim "Egîd arkadaş bizde, 'odun odunu kırar, ahmak kendini yorar' diyorlar. Sen onu böyle kıramazsın. Odunu odunla kırarsın" dedim. Hemen bir çivi yaptı, bir uçtan iki balta vurup biraz açtı. Çiviye oraya vurduktan sonra bir-iki balta darbesiyle kütük ortadan yarıldı. Tabii o sırada bir sürü arkadaş da etrafımızda toplanmıştı. Egîd heval de bunun üzerine, "Demek ki gerillanın vuruşuyla devrimci şiddet de sömürgeciliği işte böyle parçalayacak" dedi. Dolayısıyla çivi çiviye böyle sökecekti.

Pratik hazırlıklar bu çerçevede oldu. 15 Ağustos Atılımı olurken PKK'nin yurtdışındaki hazırlığı dışında Bakurê Kurdistan'da her şey ezilmişti. Sadece 1982 Zindan Direnişi vardı. 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucunun verdiği karar, yarattığı ruh vardı. Aslında geri dönüş ve direnme kararı zindanda verilmişti.

Diğer yandan Başûr ezilmişti. KDP zaten yenilmişti. İran devrimi ardından Rojhilat'ta ortaya çıkan imkânlar doğru değerlendirilememiş ve örgütlenilememişti. Dolayısıyla İran-Irak Savaşı ortaya çıkınca İran-KDP ittifakıyla Rojhilat'ın bütün özgürlük güçleri ezilmişlerdi. Elde İran-Irak Savaşının ortaya çıkardığı politik-askeri sonuçlar vardı. Askeri bakımdan savaş İran-Irak sınırında olunca her iki devlet de Türkiye sınırındaki askeri güçlerinin büyük çoğunluğunu savaş cephesine çekmişti. Dolayısıyla Bakurê Kurdistan'a sınır olan zeminlerde devlet askerleri azalmıştı. Pratik boşluklar oluşmuştu. Bunlar gerillanın hareket alanı için uygun, pratik bir zemindi. Bu çok çok önemliydi. Yoksa o alan tümüyle iki ordu tarafından doldurulursa gerilla öyle hareket edeceği bir imkânı bulamazdı. Gerilla üslenmesi ve Bakur'a hazırlık bu pratik zemine dayandı.

İran-Irak Savaşı Kürdistan üzerindeki ortak yönetimi kırdı

Diğer yandan ise İran-Irak Savaşı Kürdistan üzerindeki ortak yönetimi kırdı. Bunun iyi incelenmesi lazım. Lozan tartışması yapanlar bu sonuca varamazlarsa Lozan değerlendirmeleri yetersiz kalır. Lozan'da ortaya çıkan sonuç şudur: Evet, Kürdistan dörde bölünmüş, dört devletin egemenliğine bırakılmış ama Kürtler, Kürdistan'ın her bir parçası sadece o işgalci konumundaki devlet tarafından yönetilmiyor, her devlet öbür parçaların yönetiminden, dolayısıyla tüm Kürtlerin yönetiminden de sorumlu oluyor. Sadece bu dört devlet değil, küresel kapitalist sistemin öncüleri de bundan sorumludur. Bu temelde CENTO ve Bağdat Pakti kurdular. Bunlar Kürdistan'ı ortak yönetme paktıydılar. Tabii önce İngiltere, daha sonra Amerika, İsrail öncülüğünde oluşmuş bir ortak Kürdistan

“ 1981-82'de Mehmet Karasungur ve Egîd yoldaşlar öncülüğünde Başûr ve Rojhilat sınırlarında pratik hazırlıklar yapılmıştı. 1983'te Bakur'da hazırlıklar yapıldı. 1984 Ocak-Şubat'ında yeniden yapılan değerlendirme ardından gelişen sürecin gereklerini uygulamak üzere de Önder Apo'nun eleştirel değerlendirmeleri sonucunda 15 Ağustos 1984 günü Eruh ve Şemdinli baskınlarıyla söz konusu devrimci eylem, tarihsel süreç, gerilla atılımı başlatıldı. Dikkat edilirse dayanılan imkânlar ve fırsatlar kıt kanaattir; yerli yerince kullanıldı. ”

verdi." Böylece hareket faşist-soykırımcı TC tarafından imha edilmek üzere planlı saldırı hedefi haline getirilmişti. O halde kendi savunmasını yapmalıydı. Kendini savunmalıydı. Öz savunma konumuna geçmeliydi.

Var olabilmek, yürüyebilmek için kendi güvenliğini sağlayan, kendini koruyan, mensuplarına güven veren bir pozisyonunda olmalıydı. Bu, her saldırının misliyle intikamının alınmasıyla olur. İşte devrimci şiddet anlayışı devrimci intikam savaşına böyle dönüştü. Devrimci şiddeti öyle rastgele, boş yere uygulamadı. Devrimci şiddet imha saldırılarına karşı meşru savunma temeline bir misilleme eylemi, devrimci intikam eylemi biçiminde oluştu. Devrimci şiddet kullanımının çizgisi, saldırılar karşısında devrimci intikam oldu. Devrimci intikamcılık böyle gelişti. İşte Haki Karer'in katledilmesi Hareketin varolabilmesi için böyle bir devrimci intikam çizgisinde mücadele ederek kendini koruması, öz savunmasını sağlamasını gerektirdi. Önder Apo bu tespiti yaptı.

pite oturttu. Ondan sonra çalışmalarını ona göre yürüttü.

Her şey devrimci şiddet temelineki mücadeleyle kazanılır

Hilvan direnişi ardından, Siverek direnişi böyle bir gerillacılığı yaratmak, hazırlamak, eğitmek için başlatıldı. Orada olmayınca bu eksiklik yurtdışına çıkış, Lübnan-Filistin sahasından yararlanma temeline giderilmeye çalışıldı. Kemal Pirlarin eğitim görüp ülkeye dönerek gerillayı hazırlamak üzere başlattıkları çalışmalar, 12 Eylül 1980 faşist-askeri darbesiyle karşılaşınca bu sefer daha kapsamlı bir hazırlık için kısmi geri çekilme, dolayısıyla toparlanma, hazırlanma ve gerillalaşma taktiği izlendi. Tutuklanmayan Parti güçlerinin toparlanması, ideolojik-askeri eğitime alınmaları için tekrar Lübnan-Filistin sahasına çekildiler. 1981 Temmuz'unda Konferans, 1982 Ağustos'unda da İkinci Kongre yapıldı. İdeolojik-askeri eğitimler, toplantı ve tartış-

rilla Savaşı dedi ki bu stratejinin birinci ve en uzun dönemi esas olarak gerillayla olacaktı. Dolayısıyla daha derin ve somut olarak gerillayı inceledi. Kürdistan'da gerillanın geliştirilme etkenlerini, dayanaklarını değerlendirdi. Kürt direnişçiliğini, yiğitliğini ortaya çıkardı. Kürt kişiliğinin ataletini eleştirdi. Gerillacı eğitiminde, partizan eğitiminde, devrimci kadro eğitiminde bunları işleyip kullandı. Buna göre 15 Ağustos Atılımı'nı geliştirecek kadın-erkek öncü militanı, kadroyu, gerilla gücünü hazırladı ve sevk etti. İkinci Kongreden sonra 1982 Eylül'ünden itibaren 15 Ağustos Atılımı olarak şekillenen 12 Eylül faşist-askeri rejimine karşı devrimci şiddet temeline varlık ve özgürlük mücadelesini geliştirmek üzere hazırlanan bu kadroyu ülkeye çekti. Ülkeye dönüş bu temelde oldu. 1983 boyunca bu geri dönüş sürdü.

1981-82'de Mehmet Karasungur ve Egîd yoldaşlar öncülüğünde Başûr ve Rojhilat sınırlarında pratik hazırlıklar yapılmıştı. 1983'te Bakur'da hazırlıklar yapıldı. 1984 Ocak-Şubat'ında yeniden

Diğer yandan böyle bir mücadeleyi yapabilmek için örgütlenmek gerekiyordu. O örgütlenmenin de adı parti oldu. Partileşme süreci öyle başladı. 27 Kasım 1978 Fis köyünde yapılan Kongre ile PKK ismi de takılarak söz konusu devrimci intikam eylemliliğini öngören devrimci şiddet kullanımı bir parti öncülüğüne, parti öncülüğündeki örgütlü yapıya kavuşturuldu. Bunlar da önemli tespitler oldular. Tarihsel gelişimi görelim. Bütün bunların hepsi 15 Ağustos'a giden süreci, atılımı hazırladı.

Buna karşı devletin cevabı, Maraş Katliamı oldu. Şimdi Rojava'da uygu-

malarla hem parti yeniden toparlandı hem de gerilla ve devrimci şiddet temeline 12 Eylül faşist-askeri rejimine karşı gerilla tarzıyla savaş yapacak bir güç haline gelebilmek için kendini hazırladı.

Önderlik bunun düşüncesini de hazırladı. Stratejik çizgisini belirledi. Bu stratejik çizgiyi izah eden kitabın adını 'Kürdistan'da Zorun Rolü' koydu. Hem gerici zoru inceledi, her şeyin gerici zorla yok edilmekte olduğunu gerçeğini ortaya koydu hem de devrimci zoru, devrimci şiddeti inceledi. Kürtlükten alınan her şeyin devrimci zorla, devrimci şiddet temelineki mücadele ile yeniden

yapılan değerlendirme ardından gelişen sürecin gereklerini uygulamak üzere de Önder Apo'nun eleştirel değerlendirmeleri sonucunda 15 Ağustos 1984 günü Eruh ve Şemdinli baskınlarıyla söz konusu büyük başkaldırı, devrimci eylem, tarihsel süreç, gerilla atılımı başlatıldı.

Dikkat edilirse dayanılan yanlar, zorluklar, engeller var. Zorluklar ve engeller büyük mücadele ile aşmaya çalışıldı. Dayanılan imkânlar ve fırsatlar kıt kanaattir; yerli yerince kullanıldı. Önder Apo bunlara hep "Kısıntı düzeyindeki imkânlar" dedi. "Umut kısıntı düzeyindedir, biz umudu yaratıyoruz. İmkân

yönetimi de vardır. Ne kadar yazılı anlaşmalar var bilemiyoruz fakat fiili olan durum şudur: Hiçbir devlet diğer devletin aleyhine oradaki Kürtlere destek veremez. Verirse suçlu sayılır. Bu sistem hemen onu yargılar. Hatta kendi alanında Kürtlere hak da veremez. Kürtleri tanıyamaz. Örneğin; Gelalé'de 1973'te Irak yönetimi Kürtlere otonomi vermek istedi. TC hemen gelip iptal ettirdi. Necdet Öztörün denen general bunu nasıl gelip engellediklerini söylüyor. Böyle bir yönetim vardı.

Dolayısıyla Kürt kışkırtıcı denen bir kışkırtıcıydı. Öyle ki, tam bir cendere altına alınmıştı; kuşatılmış, dünyaya kapatılmış bir Kürt ve Kürdistan gerçeği vardı. Tam bir boğma hareketi devreydi. Birine bir şey desen hemen öbürünün ajanı olduğu yaftası takılıyor, diğer yandansa zaten hemen boşa çıkartıyorlardı. Öyle bir desteğin önü kapatılıyordu. İşte İran-Irak Savaşı bunu kırdı. İran-Irak öyle bir savaşa girdiler ki, bu ortak yönetim kayboldu. Onun için uzun süre Kürtlere karşı ortak tavır alamadılar.

ABD öncülüğündeki sistemin İran-Irak Savaşını durdurmasının temel nedeni de buydu. Kürtler faydalıyor, PKK yararlanıyor, Kürt gerillası geliyor diye durdurdular. Yoksa ne Irak'la ne İran'la Amerika'nın öyle bir ilişkisi yoktu. İran ve Saddam rejimiyle savaş halindeydi. Sözüm ona ikisine de karşıydı. Saddam da, İran da Sovyet yanlısıydılar. Ama dikkat edelim savaşı Amerika durdurdu. Humeyni anlaşmayı imzalarken, "Zehir içmekten daha acı" dedi. Ama içmek zorunda kaldı ve kendisine içtirttiler. O zehri kimin içtirttiği, ne için içtiği ve ne anlama geldiğini en iyi Kürtler anlamalı. Bu duruma yüzeysel yaklaşamayız ve derslerini iyi çıkartmalıyız.

14 Temmuz Direnişi tarihin en büyük zaferidir

Dikkat edilirse dayanaklar zayıftı ama yine de 1980 başındaki tartışmalı durum biraz pratik zemin sunuyordu. Gerisi özgüce kalıyordu. Dolayısıyla 15 Ağustos Atılımı zaten Önderlik çizgisinde, parti öncülüğünde gerillanın özgücü ile yapılan bir atımdır. Burada en büyük dayanak Büyük Zindan Direnişi olmuştur. Zindan Direnişi Kürdistan Devriminin, devrimci savaşının fedai çizgisini ortaya çıkardı. Hiçbir zorluk ve engel tanımadan, hiçbir koşula, imkânla sığınmadan, kendi gücüne dayanarak eylem yapmak, savaşmak ve kazanmak gerektiğini ortaya koydu. 14 Temmuz çizgisi buydu. Mazlum Doğan ve Ferhatların çizgisi buydu.

Dikkat edilirse hiçbir yerden imkân, destek beklemediler. "Benim gücümle başarı olmaz" demediler. Şartlara, koşullara sığınmadılar. İçinde bulundukları koşullara uygun kendi özgüçlerine dayalı eylem biçimini buldular, bedelini ödediler, tarzını geliştirdiler, cesaret ve fedakârlığını gösterdiler, sonunda düşmana diz çöktüren büyük ideolojik zaferi kazandılar. 14 Temmuz Direnişinin kazandığı zafer tarihin en büyük zaferidir.

Onlara, "Kürt olarak ölmeyeceksiniz. Kürtlüğünüzü inkâr ederek posa gibi yaşayacaksınız" şeklinde bir dayatma vardı. Ama Mazlum Doğan ve Büyük Zindan Direnişi, Kürt varlığı ve özgürlüğü ile yaşamının doğru ve temel yaşam olduğunu, hiç kimsenin bu yaşamı kendilerinden alamayacağı gerçeğini ortaya koydu. İşte eylem çizgisi, militan ve fedai çizgi budur. Kürdistan devrimciliğinin fedai çizgisi bu temelde ortaya çıktı ve böyle şekillendi.

Bu, büyük bir güçtü. Çok büyük bir aydınlanmaydı. Yurtdışındaki hazırlıklara verilmiş en büyük destekti. Doğru yolun

çizilip gösterilmesi idi. Devrimci militan özelliklerin, Kürdistan devrimci savaşının, onun gerilla tarzının, üslubunun ne olması gerektiğinin gösterilmesi idi. Nitekim bunların birleşmesiyle 15 Ağustos 1984 eylemliliği ortaya çıktı.

37 yıllık kazanımların altında 15 Ağustos Atılımı'nın imzası var

Askeri olarak eylemliliklerin nasıl hazırlandığı biliniyor. Pratik olarak uzun hazırlık süreçleri de var. Sonuçta ortalama bir başarıyla başlayan bir eylem

süreci diyebiliriz. Hêzên Rizgariya Kurdistan kimliği ile, HRK adıyla bu büyük devrimci çıkışı, devrimci şiddet eylemini Eruh-Şemdinli eylemleri ortaya çıkardı. Dolayısıyla 15 Ağustos Atılımı ve 37 yıllık direniş, Kürdistan'da varlık ve özgürlük adına her şeyi yarattı.

Geçen 37 yılda Kürt varlığı ve özgürlüğü adına kazanılmış her şeyin altında 15 Ağustos Atılımı'nın imzası vardır. Her türlü ruhsal, duygusal, düşünsel gelişme, eğitim, örgütlenme, eylem, Ulusal Diriliş Devrimi, Kadın Özgürlük Devrimi, serhildan, parti öncülüğü, gerilla, Demokratik Ulus, Başûr, Rojava ve Bakur'daki tarihi gelişmelerin hepsi 15 Ağustos Atılımı temelinde sağlandı.

15 Ağustos Gerilla Atılımı bir ruhtu. 'İlk kurşun' denildi; kendi geriliğine sıkılan kurşun, köleliği yıkan kurşun, onuru, haysiyeti, şerefi yeniden kazandıran kurşun oldu.

ne olduğunu soruyor. Ona, "Kürt gerillaları gelmiş, basmışlar karakolu, tutuklamışlar" diyorlar. Adam duydukları karşısında, "Ya bugünü de mi gördük, Allah'a şükür!" deyip ölüyor. Yani o zamana kadar ölemiyor. Bir isyancıdır ama onuruyla ölme hakkı bile yok. Çünkü; özgür duruşta değil, özgürlük mücadelesi içinde değil. Kuşkusuz bunların değerini iyi bilmemiz lazım.

15 Ağustos Atılımı düşmana darbe vurdu. 12 Eylül faşist-askeri rejimini parçaladı. Botan başta olmak üzere Kürt halkını ayağa kaldırdı. Kürtleri

bulunmaları Ortadoğu için yepyeni bir durumdur, beni çok etkiledi. Libya'ya gince Başkan Kaddafi'ye önereceğim; biz de kadınları askere alalım" dedi.

Kürt toplumu üzerindeki etkiyi bir yana bırakalım, Ortadoğu'da ulaşabildiği andan itibaren etki düzeyi böyle oldu. Biz bunları yaşadık. Ülkeye dönüşte gerilla olarak dağda savaşıp kendini kanıtlaması, Kürt toplumu üzerinde en büyük zihniyet devrimini gerçekleştirdi. Büyük değişiklikler oldu. Aslında hepsi incelenmeye değer. Gerilla Kürt toplumunda ne büyük devrimler yarattı, 15 Ağustos Atılımı bireyde ve toplumda,

tepkici, tutucu, orta yolcu yaklaşımlar, küçük burjuva anlayış ve ruh halleri gerillanın gelişimi önünde de engel oluşturmaya yöneldiler. İdeolojik olarak netleşmeyen, ulus devlet ideolojisinden tümden kurtulmayan, fedai-militan çizgiyle tam buluşamayan anlayış ve tutumlar engelleyici oldular. Bütün bunlar Üçüncü Kongre'de değerlendirildi. Gerillanın 15 Ağustos Atılımı temelindeki 2 yıllık pratiğinin derslerini PKK Üçüncü Kongresi çok kapsamlı bir biçimde ele aldı. İdeolojik olarak, zihniyet olarak eski kalıpları, eski devrimci ölçülerini kırdı. Fedai-militan çizgiyi, Kadın Özgürlük Çizgisini netleştirdi. Eski yaşam ölçülerini, aile düzenini parçaladı. Büyük ideolojik bir devrimi gerçekleştirdiği gibi gerilla eylemi olarak da HRK biçimindeki başlangıcı halk ordulaşmasına götürmeyi öngören ARGK örgütlenmesini kararlaştırdı, önünü açtı. Oldukça tarihi bir süreçti. Önder Apo, "Burada çözümlenen an değil tarih, birey değil toplumdur" dedi.

Önder Apo'nun dehası düşman beklentilerini kırdı

Sistemin umudu, sorunların çözümünün olamayacağı, gerillanın daha ileri götürülemeyeceği, PKK'nın boğulacağı yönündeydi. Fakat Üçüncü Kongre çözümlmeleri, Önder Apo'nun dehası bir kere daha düşmanın bütün beklentilerini boşa çıkardı. En zor koşullarda da olsa o derin bakış açısı, özgürlük tutkusu doğruların ne olması gerektiğini açığa çıkartarak çok derin bir düşünsel, ideolojik, örgütsel, askeri yenilenmeyi, yeniden yapılanmayı ortaya çıkardı.

Ardından büyük ARGK hamlesi geldi. 1987'den itibaren faşist-sömürgeci-soykırımcı düşman bu hamleye NATO düzeyinde 'Olağanüstü Hal' sistemini dayatmak istedi. 1987 Temmuz'undan itibaren Kürdistan'da 'Olağanüstü Hal' ilan edildi. Kürdistan yönetimi Türkiye yönetiminden ayrıldı. Gerillaya karşı onu ezmeyi öngören JİTEM örgütlülüğüne dayanan bir 'Olağanüstü Hal' yönetimi ortaya çıkartıldı. Bu NATO'nun örgütlediği bir sistemdi. İran-Irak Savaşı bu temelde durduruldu. Sadece Kürdistan'da değil, dünya çapında PKK'ye karşı gerillayı ezip imha etmeyi, Önderlik çizgisini tasfiye etmeyi, PKK'yi sistemin denetimi altına almayı hedefleyen planlı, örgütlü, topyekûn bir saldırıyı 1987-88 sürecinde yürüttüler.

Avrupa'daki yönetimimizi tutukladılar. Düsseldorf davası öyle gelişti. İran-Irak Savaşını durdurdular. Sınırı kapattılar. Şimdi KDP ile yapmak istedikleri örs-çekiç taktikini ya da 'sandviç hareketi' de denen bu taktikle sonuç almak istediler. İşte İran-Irak ordularını sınırda örs yapıp Türk ordusunu da çekiç yaparak gerillayı ezmek istediler. Önder Apo'ya suikastlar yapmaya çalıştılar. Önderliği etkisiz kılarak, gerillayı ezerek PKK'nin ortaya çıkarttığı yurtsever gelişmeyi avukat Hüseyin Yıldırım ile Fatma'nın örgütlediği, 'PKK Devrimci Birlik' de denen sahte PKK'de toparlayıp diğer Kürt örgütleri gibi küresel kapitalist sistemin içine çekmeyi planladılar.

Faşist-sömürgeci-soykırımcı sistem Üçüncü Kongre sonuçlarına bu düzeyde kapsamlı bir saldırı planını dayattı. Buna karşı ARGK hamlesi büyük bir hamle oldu. Önderlik ve Parti, ARGK hamlesi ile bütün bu planlı karşı devrimci saldırıyı kırmaya çalıştı. Önder Apo Mahsum Korkmaz Akademisi'ni örgütledi. Gerilla teorisini geliştirdi. Büyük gerilla birliklerini eğitip sevk etti. Her şeyden önce kendisine dönük saldırıları kırdı. Gerillaya dönük ezme operasyonlarını boşa çıkardı.

onuruyla, tarihiyle, bilinciyle birleştirdi. Ulusal diriliş geliştirdi. Özgürlük bilincini ve devrimini ortaya çıkardı.

15 Ağustos Atılımı, Kadın Özgürlük Devrimini geliştirdi

Kürt kadınına bilinçlendirdi, örgütlendirdi, yeniden yaşama çekti. Kadın Özgürlük Devrimini geliştirdi ki, zaten onun hikâyesi apayrıdır; kadın katılımı 1970'li yıllarda en çok PKK'ye oldu. Zorluklar da olsa mücadele ederek PKK bunun önünü açtı. O çatışmalı ortamlar, o ayak bağı olan gerici engellerin kırılmasında önemli bir rol oynadı. Hilvan-Siverek direnişlerinin de etkisiyle kadınlar da yurtdışına çıktılar ve profesyonel devrimci olarak Partinin bir kolu biçiminde var olma ve gelişme durumunu gösterdiler.

toplumun zihniyetinde, vicdanında, ahlakında, duygusunda ne tür devrimsel değişikliklere yol açtı? Kadın gerillacılığı bu değişiklikleri ne kadar güçlendirdi, derinleştirdi? Bunların hepsi inceleme gerektiriyor; derinden anlaşılmalı ve doğru temsil edilmeyi gerektiren temel hususlar oluyor.

15 Ağustos Atılımı, büyük ordulaşmanın temellerini attı

15 Ağustos direnişi, hamlesi daha baştan beri büyük amaçları olan bir hamleydi. Düşman saldırılarıyla karşılaştı. İlk anındaki başarılar TC'yi NATO'ya teslim olmaya, NATO'dan destek almaya götürdü. 1985'ten itibaren gerillayı kuşatıp ezmek, Kürdistan'da kök salmasını önlemek için NATO savaşa el koydu ve NATO çerçevesinde bir

“ Kürt kadınına bilinçlendirdi, örgütlendirdi, yeniden yaşama çekti. Kadın Özgürlük Devrimini geliştirdi ki, zaten onun hikâyesi apayrıdır; kadın katılımı 1970'li yıllarda en çok PKK'ye oldu. Zorluklar da olsa mücadele ederek PKK bunun önünü açtı. O çatışmalı ortamlar, o ayak bağı olan gerici engellerin kırılmasında önemli bir rol oynadı. Hilvan-Siverek direnişlerinin de etkisiyle kadınlar da yurtdışına çıktılar ve profesyonel devrimci olarak Partinin bir kolu biçiminde var olma ve gelişme durumunu gösterdiler. ”

Tabii Kürt insanı onur, haysiyet, doğru bilinç, irade, umut, güven ve güç kazandı. Kürtler özgüçüyle her şeyi başarabileceğini gördü. Gerçekten de diğer kazanımların hepsini bir yana bırakalım, 15 Ağustos Kürt'e onuruyla ölme şerefi, hakkı kazandırdı. Bu her şeyin önündedir.

Bugün mezarlıklara yapılan saldırı, idam edilen şehitlerin mezarlarının bile olmaması, cenazelere yapılanlar, kargo ile göndermeler, Kürt olarak ölenin ne anlama geldiğini bize çok iyi gösteriyor. Bunun bir örneği Eruh baskını olduğunda yaşandı; eski Eruh isyanına katılmış, ağır hasta biri var, yatakta yatıyor. Cami hoparlöründen bildiriyi, varolan kargaşayı duyunca

Kuşkusuz çizgi, devrimci şiddet olunca, 15 Ağustos Atılımı'na, Uzun Süreli Halk Savaşına hazırlanınca Partide yer alan herkes fedai militan olarak gerillacılığa hazırlandı. Kadın da böyle bir partileşme içerisinde gerillalaşma sürecine adım attı. Bunlar Filistin sahasındaki eğitim içerisinde oldu. Ülkeye dönüş için hazırlanan eğitim grubundan 8-10 kişilik kadın arkadaş grubumuz vardı. Devreyi dağıtırdan dostları davet etmiştik. Filistinliler, Libyalılar gelmişlerdi. Libya elçisi gerçekten de o kadar konuşma, tartışma içerisinde diğer konuşmaların hepsini bir yana bırakarak, "Kürtler her zaman bu coğrafyada ilkleri başarmışlardır, yine bir ilke imza atıyorlar. Bu Kürt kadınlarının gerilla kıyafetleriyle burada

saldırı geliştirdiler. Burada şehitler verdik. Daha çok 1985 ve 1986'da şehitler verdik. 1983-84'te bu sınırlıdır. Doğal yaşam zorluklarından dolayı şehadetler oldu. 15 Ağustos'tan sonra çatışmalarda şehitlerimiz az oldu. İlk eylemler başarılıydı. Ama devam ettirmekte zorlanıldı.

HRK kimliğiyle gerilla ilk çıkışını yapmış, tarihi atılımı başlatmıştı. İlk kurşun sıkılmış, özgür, onurlu yaşamın yolu açılmıştı. Devrimci çizgi netleşmiş, devrime katılım ve doğru devrimciliğin nasıl olması gerektiği açığa çıkmıştı. Artık gerisi onu yürütebilmektir. Tabii yürütebilmek her an doğru anlayabilmeyi, anı anına eğitip örgütlemeyi gerektiriyordu. Bu konuda zorluklar, sorunlar ve geri çekilmeler oldu. Bireyci,

Nihayetinde saldırı planları başarısız kılındı. Böyle olunca gerilla temelinde Önderliğin ve Partinin başarısı toplumda büyük bir etki yaptı. 1990 serhildanlarına böyle gidildi. Cizîr ve Nîsêbîn'den başlayan kadın öncülüğündeki Kadın Özgürlük Devrimini ve demokratik uluslaşma sürecini başlatan o büyük devrimsel hareket, serhildan hareketi öyle gelişti. 15 Ağustos Atılımı altıncı yılında Ulusal Diriliş Devrimini başararak zafer kazandı. Demokratik uluslaşmanın önünü açarak, Kadın Özgürlük Devrimini hazırlayıp geliştirerek, 12 Eylül faşist-askeri darbesinin hâkimiyetini Kürdistan dağlarında kırarak büyük sonuçlar elde etti.

Buna karşı NATO'nun, 1991-92'den itibaren Doğan Güreş öncülüğünde topyekûn faşist-soykırımcı özel savaş konseptiyle saldırdığını biliyoruz. 1993-94'te 'balığı tutmak için suyu kurutma' taktiği denen, Kürt köylülüğünü yok etmeyi hedefleyen bir saldırıyı Botan ve Garzan başta olmak üzere bütün Kürdistan'da geliştirdiler; binlerce köyü yakıp yıktılar. Milyonlarca köylüyü kentlere, metropollere, yurtdışına sürdüler. Dağları, kırı köysüz, halksız bırakarak gerillayı susuz balık haline getirip avlamak istediler. Buna karşı ARGK direnişi 1993-98 arasında kahramanca sürdü. Her yıl binlerce eylem yaparak, binlerce şehit vererek, binlerce düşmanı cezalandırarak hiçbir saldırının gerillayı yenip ezemeyeceğini, Kürt halkını özgürlük mücadelesinden alıkoyamayacağını ortaya koydu.

23 yıldır Uluslararası Komplo'ya karşı Atılım ruhuyla direniyoruz

Ardından 9 Ekim 1998 yılından itibaren başlayan Uluslararası Komplo saldırısı geldi. Bu komplo, 15 Şubat 1999'da Önder Apo'nun kaçırılıp İmralı'da rehin alınması düzeyine vardırdı. 23 yıldır da 15 Ağustos Atılımı temelinde Uluslararası Komplo saldırısına karşı direniyoruz. Bu direniş paradigma değişimi temelinde oldu; Önder Apo 1970, 1980 ve 1990'lı yıllarda yürütülen mücadelenin yarattığı birikimin derslerini çıkarıp, küresel düzeyde insanlığın yaşadığı gelişmeleri değerlendirerek, bunu derin bir tarihsel bilinç temelinde ele aldı ve Kürt sorunu başta olmak üzere bütün toplumsal sorunların çözümü için yeni bir paradigma ortaya koydu. İktidarcı ve devletçi olmayan, kadın özgürlüğüne ve ekolojiye dayalı Demokratik Toplum Paradigmasını, Demokratik Özerkliğe dayalı Demokratik Konfederalizm çözümünü, devlet artı demokrasi çözümü dediğimiz yeni bir paradigmasal bakış ve çözüm modeli projesini ortaya çıkardı. Parti yeniden örgütlendi. Demokratik Konfederalizm sistemi KCK olarak kimliğe kavuşturuldu.

Böyle bir süreçte gerilla da HPG kimliği ile yeniden yapılandırıldı. HRK bir direniş başlatıcısıydı, bir çıkıştı. ARGK ulus devlet ideolojisi temelinde ulusal kurtuluşçu çözümü, Kürdistan'ı devrimci savaşla kurtarmayı hedefleyen bir ordu sistemiydi. HPG, paradigma değişimi temelinde Kürt sorununun özerkliğe dayalı Demokratik Konfederalizm çözümünü öngören bir öz savunma sistemi, öz savunma öncülüğü oluyor.

Değişim paradigmasaldır. Amaçlarda değişiklikler oluyor. Tabii bu tarzda, sistemde, eylem alanlarında da değişiklikler getiriyor. Esasında fedai gerilla, öncü komutanlık düzeyinde halkın öz savunmasını öngörüyor. Özgürlük, kendi özgüçüyle kendini savunmaya dayanıyor. Kendi savunması olmayanın özgürlüğü olmaz. Başkalarının güvenliği, savunması altında özgürlük yaşanmaz. Dolayısıyla özgür birey ve özgür toplum

ancak kendini kendi özgüçüyle savunduğu zaman olur. İktidarcı-devletçi sistemle öz savunma olmaz. Toplumun öz savunmasının olabilmesi için de komünal olması lazım. Toplumsallığı yaşaması gerekli. Komünal olmayan öz savunma yapamaz. Özel mülkiyet ile öz savunma olmaz. Oradan ne çıkar? Düzenli, paralı ordu çıkar.

Şimdi Önderlik Demokratik Moder-nite kuramını tanımlarken programını ortaya koydu. Askeri olarak da öz savunmanın örgütlendirilmesini bu programın 11 maddesinden birisi yaptı. Bunlar yöntem ve hakikat rejimi değerlendirilmesinde somutlaştırılmıştır.

“ Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde topyekûn bir anti-faşist direnişi dört parça Kürdistan'da yürütüyoruz. Kuşkusuz gerilla buna öncülük ediyor. Mümkün olduğu kadar Kürt yurtseverliğini birleştirip harekete geçirerek yapıyoruz. Türkiye'nin devrimci-demokratik güçleriyle ittifak halinde savaşı Türkiye'ye, kentlere yayararak AKP-MHP faşizmine karşı anti-faşist direniş temelinde yapmaya çalışıyoruz. Bütün bunları Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü hedefleyen 'Dem Dema Azadiyê ye' Hamlesinde birleştirmiş durumdayız. ”

Bunlar temelinde Uluslararası Komplo'ya karşı 23 yıldır savaşıp direniyoruz. Bu direniş de çeşitli stratejik taktik aşamalardan geçti. 1 Haziran 2004'te, 1 Eylül 1998'de ilan edilen ateşkes sürecine son verildi. Her türlü tasfiyeci ve komplocu saldırıya karşı Kürt sorununun çözümü için Demokratik Konfederalizm çizgisinde yeni bir devrimci hamle süreci başlatıldı.

1 Haziran 2010'da bu atılım Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde yürütülmeye başlandı. Demokratik siyasi mücadele yürütme koşulları kalmayınca Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde savaşın olduğu, bütün imkânların savaşa sevk edildiği bir mücadele ile bu komploya karşı mücadelenin yürütülmesi öngörüldü. Hâlâ da bu temelde mücadeleyi sürdürüyoruz. Bütün bu tarihsel gelişme içerisinde 1990'larda Ba-

çunkü; soykırma karşı duran PKK'dir. Bugün Kürdistan'da Kürt varlığını ve özgürlüğünü temsil eden yegane güç PKK'dir, Önder Apo'nun düşüncesidir.

Bu büyük özgürlükçü duruş ile ittifak halinde olan zayıf küçük burjuva eğilimler de var. Fakat düşman ile birleşen çok tehlikeli işbirlikçilik ve ihanet de söz konusudur. Kürtlerin durumu bugün bunu ifade ediyor. Biz de Hareket olarak 24 Temmuz 2015'te başlatılan saldırıya karşı Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde topyekûn bir anti-faşist direniş yürütüyoruz. Bunu Bakur'da, dört parça Kürdistan'da yürütüyoruz.

Kuşkusuz gerilla buna öncülük ediyor. Gerilla öncülüğü temelinde yürütüyoruz. Mümkün olduğu kadar Kürt yurtseverliğini birleştirip harekete geçirerek yapıyoruz. Türkiye'nin devrimci-demokratik

temelinde yeni bir aşamaya taşıyacağız. Hedefimiz budur.

Bugün de yaşam, AKP-MHP faşizmi temelinde 37 yıl öncesi gibi gerici zorla örüldü. ABD'den, NATO ve KDP'den alınan destekle başta Bakurê Kurdistan olmak üzere her yerde Kürt yaşamı gerici zorla, şiddetle yok edilmek isteniyor. Toplumsal yaşamın her alanı zora, şiddete dayanıyor. Ekonomik, sosyal, kültürel, askeri, psikolojik saldırılar var. Kürtler katliama uğruyor, zindanlara konuluyor ve linç ediliyor. Kürtlere her türlü hakaret yapılıyor. Düşman Kürt'ün dirisine de ölüsüne de saldırıyor. Kürt'e ait hiçbir kimlik ve

değer bırakılmak istenmiyor. Dolayısıyla 15 Ağustos Atılımı'nın koşulları 37 yıl önceki gibidir. Bu temelde 38'inci yıla giriş yeni bir 15 Ağustos Atılımı yapmak gibidir. Öyle ele almak lazım ve böyle de yürütmek gerekli. Daha önce Kürt direnişlerinin 37 gün bile dayanmadığını belirttik. 15 Ağustos Atılımı 37 yıl dayandığına göre o halde temelleri sağlam atılmıştır. Amaçları doğrudur ve çizgisi nettir. Pratikte hatalar yapılmış, eksiklik gösterilmiş de doğru yönetilmiş, çizgiden sapılmamıştır. İşte 37 yılın ortaya çıkardığı, kanıtlandığı gerçeklik budur.

O halde 38'inci yılda bu gerçekleri daha doğru görmeli ve anlamalıyız. Özgürlük Mücadelesini geliştiren değerlere daha doğru sahip çıkmalı, düşman gerçeğini daha doğru anlayarak ona karşı kini, öfkeyi daha bilinçli, örgütlü, planlı,

lar. Evet, kendi inat ve iddialarını, gericiликlerini sürdürüyorlar ama ABD bölgeden kaçıyor. Dikiş tutturamaz haldedir. AKP-MHP faşizminin ve TC devletinin ne durumda olduğu ortadadır. 37 yıl öncekinin o her şeye hakim, hükmeden, gizli, yok eden sistemi paramparça edilmiştir. Şimdi günü kurtarmak için Türkiye'nin bütün imkânları dünya gericiliğinden alınan destek ve Kürt işbirlikçiliği de kullanılarak Özgürlük Hareketimize karşı, gerillamıza karşı saldırıya dönüştürülmektedir. Fakat onlarca plan yapmalarına rağmen tüm planları bir bir bozulmakta, boşa çıkarılmaktadır. Geçen yılın planı bozuldu. Haftanın planı bozuldu. Şimdi Avaşin, Metina, Zap planı bozuldu. Faşist-soykırımcı-sömürgeci inkâr ve imha sistemi paramparça olmuş durumda. Pul pul dökülüyor. Gerici zor iflas etmiştir. Artık hükmünü icra edemez duruma gelmiştir. Egîd komutasında kahraman gerillanın vuruluşları kütüğü yarar gibi faşist-soykırımcı sistemi paramparça etmiş, işlemez hale getirmiş, çöküş süreci içerisine sokmuştur. Bunlar gözle görülen açık sonuçlardır.

38'inci yılda bu sonuçlar çok daha belirgin hale gelecek. Biz 15 Ağustos'un 37'inci yılından çıkan zengin derslerle 38'inci yılı daha doğru ve yaygın, etkili bir devrimci savaş yılı haline getireceğiz. Anti-faşist direnişi dört parça Kürdistan ve Türkiye başta olmak üzere her yerde geliştireceğiz. Hedefimiz; 38'inci yılda AKP-MHP faşizmini yıkmak olacaktır. Önder Apo'nun fiziki özgürlüğü temelinde Kürdistan'ın özgürlüğünü, Türkiye ve Ortadoğu'nun demokratikleşmesini geliştireceğiz. Gidiş buna doğrudur. Ortada nasıl bir çözümsüzlüğün olduğu görülüyor. Tek çözüm 15 Ağustos Atılımının ortaya çıkardığı gelişmelerdir. Önder Apo'nun düşünceleridir. Bunun dışında hiçbir şeyin olmadığı çok açıktır.

Önderlik çizgisinin paradigması hükmünü icra ediyor. Kadın özgürlüğü bugün bütün insanlığın kurtuluş umudu haline gelmiş durumda. Doğa imdat çağrısı yapıyor, SOS veriyor. Her türlü ekolojist yıkıma karşı intikam alıyor. Bu yıl ormanlar yanıyor, eğer doğru bir müdahale olmaz, ekolojik devrim gerçekleşmez ise gelecek yıl insanlar da yanacak. Gidişat budur. İktidar ve devlet sisteminin, kapitalist modernite endüstriyalizminin, ulus devletin doğayı ve toplumu getirdiği nokta ortada.

Sadece AKP-MHP faşizmi ya da TC soykırımcı-inkarcı-imhacı devleti çöküyor. İktidar ve devlet sistemi çöküyor. Kapitalist modernite düzeni çöküyor. Aslında toplumu çürütüyor, doğayı yok ediyor. Çürüten toplumu Kadın Özgürlük Çizgisinde özgürlük devrimi kurtuluşa götürebilir, yok edilen doğa ekolojik devrimle kurtarılabilir. Şimdi görevimiz Önderlik paradigmasını daha doğru anlamak bu temelde devrimci programımızı daha doğru, uygulanabilir tarz, üslup ve tempoyla pratikleştirmektir. Uygulanabilir planlamalarla hayata geçirmektir. Bunu yaparsak Kürdistan'da da büyük başarılar kazanabiliriz. Devrimimizin bölge ve dünyadaki etkileri, tüm ezilenlere yayılması da çok daha güçlü olur.

Biz 38'inci yılda bütün bunların gelişeceğine inanıyoruz. Bu temelde başta Önder Apo olmak üzere tüm yoldaşların, halkımızın, dostlarımızın ulusal diriliş bayramlarını, HPG ve YJA-Star güçlerimizin gerilla bayramlarını kutluyoruz.

**-Yaşasın 15 Ağustos Atılım ve Zafer Ruhu!
-Biji Rêber Apo!**

şûr'da ve Bakur'da devrimsel gelişmeler oldu. Başûr'da dolaylı sonuç olarak bir Kürt statüsü ortaya çıktı. Bakur'da Kadın Özgürlüğü Devrimi temelinde bir demokratik uluslaşma devrimi, ulusal diriliş devrimi yaşandı. 19 Temmuz 2012'de Rojava Devrimi gelişti. Rojava o günden bu yana büyük bir öncü devrimci alan olarak rol oynuyor. Bütün bu gelişmeler Rojhilatı ve yurtdışındaki Kürtleri hep derinden etkiledi.

Bunlara karşı AKP'nin ABD-MHP-KDP ile ittifak halinde 30 Ekim 2014 tarihli Milli Güvenlik Kurulu toplantısında kararlaştırıldığı 'Çöktürme Eylem Planı' temelinde geliştirdiği yeni bir imha ve tasfiye konsepti var. Bunu önce DAİŞ'i

güçleriyle ittifak halinde yapmaya çalışıyoruz. Savaşı Türkiye'ye, kentlere yayararak AKP-MHP faşizmine karşı anti-faşist direniş temelinde yapmaya çalışıyoruz. Bütün bunları Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü hedefleyen 'Dem Dema Azadiyê ye' Hamlesinde birleştirmiş durumdayız. 38'inci büyük Atılım yılına, özgürlük mücadelesi yılına böyle bir hamle temelinde giriyoruz.

İddiamız 38'inci yılı daha büyük ve çok yönlü bir devrimci savaş, devrimci mücadele yılı yapmaktır. Kesinlikle daha büyük gelişmelere yol açacağız. İmralı işkence ve tecrit sistemini parçalayarak varlık ve özgürlük mücadelesini Önder Apo'nun fiziki özgürlüğü

daha doğru tarzla, daha etkili yöntemlerle kadın ve gençlik öncülüğünde kırdı, ovada, şehirde, her yerde büyük bir devrimci direnişe dönüştürmeliyiz. Devrimci şiddet temelinde yürüten mücadeleye dönüştürmeliyiz. Bizim mücadelemizin esas bu temelde yürütülen mücadeledir.

Egîd komutasında direnen gerilla, soykırımcı sistemi parçalıyor

Dikkat edilirse çivi çiviye sökmüştür. Devrimci şiddet gerici zoru parçalamıştır. Şimdi her şeyi açıktan yapmaya çalışıyorlar. Paramparça durumdadır-

MİT'in Kürt halkını hedefleyen kirli savaşını, yurtseverlik bilinci ve mücadelesi ile yenilgiye uğratalım!

Cihan Eren

Sömürgeci-soykırımcı Türk devleti, Kürtleri Türkleştirmek, Kürdistan'ı Türk sömürgeciliğinin yayılma alanı haline getirmek amacıyla Kürt halkına karşı yüz yıldır soykırım saldırıları yürütüyor. Kürt halkı da bu saldırılara karşı kültürel, siyasal ve askeri direniş ile cevap veriyor. Sömürgeci-soykırımcı Türk devletinin, Kürt inkârı ve imhasını tamamlamak için her dönem ağırlık verdiği bir saldırı biçimi olmuştur. Ağırlık verdiği saldırı biçimine göre devlet ve rejiminde değişikliklere gitmiştir. 1921-1940 arası fiziki soykırım politikaları ile geçmiştir. 1960'tan itibaren başta Dersim ve Güney-Batı Kürdistan olmak üzere Bakur'un her yerinden milyonlarca Kürt, bilinçli ve planlı bir şekilde Kürdistan'dan göçertilmiştir. Bu politika ile Kürtleri Türkiye kentlerine ve Almanya başta olmak üzere Avrupa'ya göçertmeye ve eğitim-öğretim yoluyla asimile etmeye ağırlık verilmiştir. Fırat'ın batısını Kürt-süzleştirme politikası kapsamında geliştirilen bu saldırı sonucunda genelde Mereş, özelde de Bazarcix (Pazarcık) ovası adeta Kürtsüzleştirilmek istenmiştir. Soykırımın bu biçimini, 1950'lerin başından itibaren NATO üyesi olmuş TC devleti ve rejimi yürütmüştür. 1960'larla birlikte sosyalist ideolojinin hem sınıf hem de ulusal kurtuluş çizgisinde gelişme göstermesine karşın Türk devleti, askeri diktatörlüğe dönüşecek bir süreçte alınarak yanıt verilmiştir. Kürdistan'da ise 1921'den itibaren başlatılan askeri saldırılara 1960'lı yıllardan itibaren daha yoğun kültürel soykırım ve planlı asimilasyon eklenmiştir. Böylece 1970'lere gelindiğinde Bakurê Kurdistan'da 'Kürt var mı yok mu' tartışması yapılacak düzeyde sonuçlar ortaya çıkmıştır.

PKK, TC'yi Diyarbakır Zindanı'nda yenmiştir

'Kürt var mı yok mu? Kürtler bir halk mı değil mi? Kürdistan adıyla bir ülke olur mu olmaz mı?' gibi soruların sorulmaya başlandığı ancak tartışılmasının pek mümkün olmadığı bir dönemde, Rêber Apo öncülüğünde PKK hareketi gündeme çıkmıştır. Tarih bilinciyle donanmış, dünya ve Türkiye sosyalist hareketinin tecrübelerinden doğru sonuçlar çıkarmış olan Rêber Apo, en başta böyle bir soykırımcı devlete karşı

nasıl mücadele verilirse başanlabileceği üzerine yoğunlaşarak işe başlamıştır. Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nin bu yöntemle direnişe adım atması, en zor koşullarda daha dirençli ve direngen olabilen PKK mücadele tarzını ortaya çıkarmıştır. Ankara'daki ideolojik örgütsel hazırlıklar bir noktaya geldikten sonra, 1976'dan itibaren Kürdistan'a dönüş yapılmıştır. Halk örgütlenmesine gidilmiştir.

Türk devleti, PKK'yi henüz grup aşamasındayken MİT yoluyla takip etmiş, denetimde tutmaya, sızdırdığı ajanlarıyla yönlendirmeye çalışmıştır. Pilot Necatî adlı ajanın faaliyetleri, Tuzluca'yı operasyonu Apoculara karşı sadece takip ve denetimde tutmakla sınırlı bir faaliyet içinde olmadığını göstermiştir.

Ülkede Apocular öncülüğünde yaratılan gelişme karşısında TC devleti, saldırı tarzını değiştirmiş, MİT yanında askeri, polisiye tedbir ve saldırılar da devreye konulmuştur. Apocular güçlendikçe MİT, saldırılarını artırmış; Stêrka Sor adını verdiği paramiliter Kürt yapılanmasını kullanarak 1977'de Haki Karer Yoldaşı katletmiştir. Bir intikam hareketi olan PKK, başta Alaattin Kapan olmak üzere birçok kontra ve ajani cezalandırarak, devletin MİT eliyle önüne koyduğu engelleri ortadan kaldırmış, devrim yolunda yeni kaleler fethederek yürüyüşüne devam etmiştir. PKK'nin gelişimini engelleyemeyen sömürgeci soykırımcı Türk devleti yeni ve daha şiddetli saldırılara başvurmuştur. Örneğin; partileşme döneminde Mereş Katliamıyla yeni bir saldırı mesajı vermiştir.

İşgalci ve soykırımcı Türk devleti, PKK öncülüğündeki gelişmeyi durduramayınca, bu defa 12 Eylül 1980 askeri darbesiyle saldırıya geçmiştir. Bu saldırı ile bir daha Kürtler adına tek bir sözün söylenmemesi amaçlanmıştır. 12 Eylül 1980 faşist darbesi büyük bir soykırım saldırısı olup, Türk ordusunun Bakurê Kurdistan'ı yeniden işgal etmesidir de. On binlerce Kürt'ü tutuklayan, işkenceden geçiren darbe rejimi, halka yönelerek PKK'ye mesaj vermiştir. 39'uncu yılını geride bıraktığımız 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi ve öncesinde Dörtler ve Mazlum Yoldaşın eylemi de böyle bir baskı ve şiddete karşı, PKK'nin yanıtı olmuştur.

Kürt halkı, Türk devletinin düşman olduğunu, yeni doğan bebeklerden başlamak üzere tüm çocuklarına adı gibi öğretmelidir. Çünkü; günümüzde yurtsever olmanın en önemli görevi ve ölçüsü çocuklarını düşman bilinciyle büyütmektir. İkincisi; her zaman bu tür bir saldırı karşısında tavır ve tutum sahibi olmak ve hemen deşifre etmektir. Düşürülen kişilikleri düşmanın elinden kurtarmak da yurtseverlik gereğidir. En önemlisi de kendini savunmanın, sömürgeci soykırımcı rejimi ve devleti yenmenin en önemli silahı yurtsever bilinç, örgütlenme ve mücadele olduğu gerçeğinin asla ve asla unutulmamasıdır.

Politik amaçları, hedefleri ve saldırı biçimi nedeniyle 12 Eylül faşist darbesine, PKK'ye karşı savaş adı altında Kürt soykırımını tamamlama saldırısı demek de mümkündür.

14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu, çizgi ve tarz olarak Kürdistan'da nasıl mücadele edileceğini netleştirmişken, 12 Eylül faşist rejimi de Türk devletinin hangi dil ve saldırı yöntemleriyle Kürt halkına karşı savaşacağını göstermiştir. Örneğin bugün adeta bir sakız gibi her inkârcı Türkün ağzından düşmeyen, 'Bizim Kürtlerle bir sorunumuz yok, terörle mücadele ediyoruz' propagandası, ilk defa Diyarbakır Zindanı'nda 12 Eylülcüler tarafından dilendirilmiştir. PKK öncü kadrolarına dayatılan, 'PKK kimliğinden ve davasından vazgeçin, sizi af edelim; devlet size her türlü imkanı tanıır' mahiyetindeki sözler, Kürt inkâr ve imhasının olmadığını kabul edilmesi, dolayısıyla sorun çıkaranın PKK olduğu algısını yaratmaya yöneliktir.

İşgalci ve soykırımcı devletin saldırıları karşısında PKK'nin önder kadro ve sempatizanları, unutulmayacak bir direniş sergilemiştir. Ve bu direniş, Türk

devletini, PKK kimliği ve davasını kabul etmek mecburiyetinde bırakmıştır. Bu kabul, aynı zamanda sömürgeci soykırımcıların inkâr ve imha stratejisinin yenilmesidir. Gerçekten de PKK, TC'yi Diyarbakır Zindanı'nda yenmiştir. Sömürgeci soykırımcılar yenilgilerini aleni bir biçimde kabul edip inkâr ve imhadan vazgeçmeyince, 15 Ağustos 1984'te gerilla savaşı gündeme alınmıştır.

Topyekûn savaşın hedefi, PKK şahsında Kürtleri bitirmektir

Gerilla tarzında direniş başlayınca, sömürgeci soykırımcı Türk devleti Kürt inkâr ve imhasını sürdürmek için tüm yetkileri ordusuna devretti. Kürt halkına karşı ordunun direktiflerine göre savaşmaya başladı. Böylece 15 Ağustos Hamlesi'ne karşı, devletin tüm kurumları ordu tarafından koordine edilmeye başlandı. MİT de dahil tüm özel savaş kurumları, Türk genelkurmayının savaş planlarına göre yeniden dizayn edildi ve harekete geçirildi. Türk devletinin bu dönemdeki savaş stratejisi, yakma, yıkma ve öldürme taktiği ile sürdürüldü. Dolayısıyla PKK ile savaş, TC devletini daha fazla askeri diktayla yönetilen bir devlet haline getirme gereksesi yapıldı. Türk ordusu, gerilla mücadelesinin başlamasından sonra devletin tüm politikaları gibi planlamalarını da PKK gerillasına karşı verilen savaşa göre oluşturmaya başladı. Üniversitelerden yarıya, meclisten basına kadar bütün alanlar, Kürdistan'da yürütülen savaşa göre yeniden örgütlendirildi. Kendilerinin de sıkça dilendirdikleri gibi yürüttükleri topyekûn savaşın hedefi, PKK şahsında Kürtleri bitirmektir. Ancak Rêber Apo çizgisinde eğitilmiş, örgütlenmiş, tarihi birikimi güçlü, dünya devrim hareketlerinin tecrübelerinden faydalanan, Türkiye devrimci hareketinin mirasını da sahiplenen, eksiklerini görerek sürekli değişim ve dönüşüm yaşayan PKK, mücadelesinden çıkardığı dersler temelinde, sömürgeci-soykırımcı Türk devletine ve ordusuna karşı büyük bir direniş mücadelesi vererek yenilmezliğini kanıtladı.

Anadolu'daki İslami kültürü milliyetçileştirmek amacıyla yön vermeye çalışan, Kürtleri, Alevileri ve diğer halk ve inançları inkâr eden, sosyalist eğilim içindeki arayış ve grupları tehlikeli görerek düşman ilan eden bir devlete karşı PKK'nin verdiği mücadele, devleti 1990'ların başında bir çıkmazla karşı karşıya getirdi. Devletin yaşadığı çıkmaz, başta Aleviler olmak üzere sosyalist hareketin daha kolay bir ortamda mücadele etmesini sağlarken, İslami kültüre göre yaşayan kesimlerin de taleplerini daha açıktan ifade etmesini beraberinde getirdi. Böylece 90'lara gelindiğinde, Kürdistan'da dirilen halk gerçekliği, örgütlenmesi gelişen ve adından daha çok söz ettiren Aleviler, türban sorununu dilendirmeye başlayan rejim muhalifi İslami kesimler ortaya çıkmaya başladı. Toplumda görülen bu değişimler, Özal iktidarını dışarıdan daha çok destek almak için rejimi liberalize edecek yeni kararlar almak durumunda bıraktı. Böylece Türkiye serbest piyasa ekonomisini daha fazla geliştirdi. Bunun yanında ülke ortamını sivil gösterecek adımlar atılmaya başlandı. Bu sürecin

bir diğer önemli gelişmesi ise, Kürdistan Özgürlük Mücadelesi karşısında zorlanan rejimin 'hangi toplumsal kesimle ittifak kurarsa Kürtlere karşı başarı kazanabileceği'nin kararlaştırılması oldu. Böylece İslami kültür etkisinde oldukları için laik gördükleri rejime mesafeli duran kesimleri devlete çekme, çoğu MİT denetimindeki tarikatların önünü açma politikası başlatıldı. Gerçekte bu karar 1980 askeri darbesiyle verilmişti. Ancak somut adım, PKK karşısında başarısız kalınca, Özal iktidarı döneminde atıldı. Benzer ittifak arayışı dışarıda da geliştirildi. Bu bağlamda 1980'lerden itibaren AB, NATO ve ABD ile yeni ilişkiler kuruldu. Sömürgeci Soykırımcı Türk devleti, bu ilişkilerde verdiği tavizlerle ülke zenginliklerini Kürdistan Özgürlük Mücadelesine karşı savaşta başarı elde etmek için peşkeş çekti. Tüm bu çabalara, saldırılara rağmen PKK mücadelesi, Kürt inkâr ve imhasını boşa çıkararak inkârcı devletin başbakanı Demirel'e 'Kürt realitesini tanıyoruz'u itiraf ettirdi. Özel savaş koordinatörü, dönemin genelkurmay başkanı Doğan Güreş'e Kürtçe konuşturttu. Cumhurbaşkanı Özal'ı 'Kürt sorununu demokratik yollarla çözmeliyiz' noktasına getirdi.

Erdoğan ve AKP'si Uluslararası Komplonun projelerinden biridir

Kapitalist modernite güçlerinin 20. yüzyılda Ortadoğu'da özel olarak görevlendirdiği sömürgeci-soykırımcı Türk devleti Kürdistan Özgürlük Hareketi karşısında yenilince, uluslararası sermaye güçleri doğrudan devreye girmeye başladı. Bunlar da açıktan savaşın bir parçası olmaya başladı. Böylece, Rêber Apo'yu hedefleyen 1996 6 Mayıs'ında Şam'daki bombalama, AB devletlerinin PKK yasağı ve 1998-1999 döneminde gerçekleşen komplo saldırıları devreye konuldu. Kapitalits modernite güçleri bu yolla TC'yi Kürt soykırımını tamamlama üzerinden yeniden dizayn etmek istedi. Sömürgeci soykırımcı Türk devletini soğuk savaştan sonra yeniden dizayn etmenin pratik adımları, 1999 Uluslararası Komplosuyla birlikte başladı. Rêber Apo'nun, "Bu komplo sadece bana karşı değil aynı zamanda Türkiye'ye de karşıdır" sözü, bu politikaları ifade etmektedir. Samimiyetleri ve cidiyetleri tartışılabilir de olsa, 1990'ların ortasından itibaren askeri yol ve yöntemlerle Kürtleri yenemeyeceklerini anlayan, Kürtlerle savaşın kendilerine de büyük zarar verdiğini gören, bunun için Kürtleri kabul etmenin Türkiye için daha yararlı ve kazançlı olduğu inancında olan çoğu ordu mensubu bir kesimin oluşmaya başladığı bilinmektedir. Bu kesim, Rêber Apo ile ilişkiye geçme çabası göstermiş, mektuplar göndermiş, 1993'te yaşandığı gibi ateşkes talebinde de bulunmuştu. 1999 Uluslararası Komplonun Türkiye ayağı, devletin değişik kurum ve kademelelerinde yer alan, kendilerine yurtsever de denilebilecek bu kesimin tasfiye edilmesini de içermektedir. Uluslararası Komplonun Önderliği Türk devletine teslim etmesinde, Türk devleti içinde PKK ve Kürtleri askeri yöntemlerle bastırma, kültürel soykırımla yok etme inancında olan kesimleri cesaretlendirmeyi

de hedeflemiştir. Çünkü komplo, devlet içinde PKK'yi ve Kürtleri askeri yöntemlerle bastırmanın, kültürel soykırım ve asimilasyon ile Kürtleri yok etmenin mümkün olmadığını anlayan kesimlerin yüksek sesle konuşmaya başladığı bir dönemde yürütüldü. Böyle bir dönemde gerçekleşen komplo ile PKK ve Kürtleri yok etmek isteyen kanata ise "size doğrudan destek veririm, siz PKK ve Kürtleri tasfiye edebilirsiniz" mesajı vermiştir. Hatırlanacağı gibi Rêber Apo İmralı'ya götürüldüğü ilk dönemde, Kürt sorununu devletin demokrasiye açık hale getirme yoluyla çözme yanlısı olduğunu iddia eden kesimden biri, Önderliğe komployu anladıklarını, bu komployla neler yapılmak istendiğini fark ettiklerini, bu oyuna gelmeyeceklerini söylemişti. Ancak bu kesim bir daha ortalıkta görünmemiştir. Bu kesimi temsil edenlerin ileri gelenleri, Gülen cemaati ve AKP tarafından Türk ordusunda işi bitmiş kimi özel savaş ekiplerinin içine alınarak tasfiye edildiler. PKK ile savaşarak elde ettikleri tecrübeler sonucu Kürt sorununun siyasi yolla çözülmesi gerektiğini anlamış grup tasfiye edilince, Türk kontrgerilla lideri Türkes çizgisindekiler ve Gülen cemaati üyeleri devlete daha fazla yerleşmeye başladı. Bu yeniden yapılanmanın sağlam olması kadar hızlı olması için de Erdoğan liderliğinde AKP iktidara getirildi. Bunun bir ABD planlaması olduğunu sadece muhalifler değil, devlet içindeki kimi gruplar da dillendirmektedir.

Uluslararası Komplo'nun Türkiye'de gerçekleştirmek istediği yeni düzen anlaşılmadan, daha doğrusu Uluslararası Komplo'nun temel hedefleri, amaçları, stratejik planlaması bilince çıkarılmadan, 2000'lerden sonra Türkiye'de yeniden oluşturmaya çalışılan dizayn, düzen ve AKP-MHP faşist rejimi, onun bir bütün istihbarat, polis ve asker devleti olma gerçekliği de tam olarak anlaşılabilir. Çünkü; PKK'ye karşı savaşan orduyu ki; ordu başarısız kaldığını itiraf etmişti. PKK'ye karşı savaşıkça büyük kaybedeceğini anlamış ve bu anlamda Kürtlerle barışarak kabul etmenin daha doğru olacağı noktasına gelmişti. Ordu içindeki bu gelişme, Türkiye'nin Kürtlerle büyümesi ve zenginleşmesine yol açacaktı. Böyle bir Türkiye'yi çıkarlarına uygun bulmayan iç ve dış güçler, PKK ile görüşme noktasına gelmiş devlet kanadını tasfiye ederek, yerine Gülen cemaati, MHP kadroları ve Erdoğan liderliğindeki AKP'yi geçirme kararı verdi. Bu güçleri kullanarak da yeni bir devlet düzenine geçme adımları atıldı. Türkiye'de sıkça dillendirilen laik, halkçı, demokratik devlet yerine, dinci, milliyetçi devlet; yönü batıya dönük dış politika yerine, Ortadoğu'ya ve Orta Asya'ya dönük

dış politika çizgisine geçildi. Bu nedenlerle çok rahatlıkla belirtebiliriz ki; Erdoğan ve AKP'si, yeni rejim ve devlet sistemi, Uluslararası Komplo'nun projelerinden biridir. Bu proje, Türk devletin, PKK ve Kürtlerle anlaşarak büyümesini değil, savaşarak bölünmesini hedeflemektedir. Buradan bakınca da, Kürdistan Özgürlük Hareketi'nin halkların demokratik birliği ve kardeşliği çizgisinde ve Demokratik Türkiye-Özerk Kürdistan projesiyle, içinde Bakurê Kurdistan'ın da yer aldığı Türkiye'nin birliğini ve bütünlüğünü istediği, AKP-MHP rejimininse uyguladığı bu politikalarının Türkiye'yi bölünmeye götürceği açıktır. Dolayısıyla baştan beri Türkiye'de örgütlü olan uluslararası sermaye güçleri ve NATO gibi kurumlar, Uluslararası Komplo süreciyle birlikte AKP-MHP projesiyle politikalarını yürütmeye başlamıştır. 'Kürt sorununu demokratik yöntemlerle çözerek büyüme ve zenginleşmek mümkündür' diyen güçleri 'vatan haini, meşru ve yasal hükümeti değiştirmek' suçlamasıyla tasfiye etmek bile kendi başına Erdoğan ve AKP'nin komplocuların, komplo partisi olduğunu yeterince göstermektedir. Komplocular, Türk devletin Kürt halkını bitirebileceği, Kürdistan Özgürlük Hareketi'ni tasfiye edilebileceği inancının kalmadığını görünce, Sömürgeci Soykırımcı Türk devleti çizgisinde ikna edebildiklerini devletleştirmiştir. Sömürgeci Soykırımcı Türk devletin 2000'den sonra içine girdiği süreci bu bakış açısıyla ele almak ve anlamak daha doğru olacaktır.

Türkiye'nin uluslararası sistemin istediği kıvama getirilmesi, Erdoğan ve AKP eliyle gerçekleşmiştir

1991'de Birinci Körfez Savaşı ile startı verilen Üçüncü Dünya Savaşı, 1999 Uluslararası Komplosu ve 2001 İkiz Kuleler saldırısından sonra yeni bir aşamaya girdi. Dolayısıyla Uluslararası Komplo ve sonrasında Türkiye'de yaşanan değişim ve dönüşümün amaçları arasında, Türkiye'yi bu savaş içinde konumlandırmak, görevlendirip çalıştırmak da vardır. Çünkü; PKK ile 1970'lerin sonlarından beri savaşan, 14 Temmuz Direnişi ve gerilla mücadelesinin gücünü görünce '29. Kürt isyanıyla karşı karşıyayız' diyen, 90'ların başında da yenildiğini fark eden devlet akıllı farklı bir çizgide gelişirken, bir başka akıl ise ABD ve NATO'nun Kürt soykırımında kendilerine istedikleri kadar destek vermediğini gerekçe yaparak ait olduğu sistemin kimi politikalarını kabul etmemeye başlamıştı. Bu da Türk devletin belli oranda kontrolleri

geçirebileceğinin söylenmesi ise bu projenin ajitasyon ve propaganda argümanlarıdır. Bilindiği gibi Fettullah Gülen'in siyasi tezleri içerisinde yenilenmiş ve güncel kılınmış Neo-Osmancılık da vardır. Çünkü; Gülen'in amaçlarından biri de Osmanlı tebaası olmuş tüm halkların Türkiye ile birleştirilmesidir.

Çerçevesi 2000'li yılların başından itibaren belirlenmiş Türk devletin yeni dizaynı, aynı zamanda devlet kurumlarının da yeniden yapılandırılması, hatta protokol sıralarının da yeniden düzenlenmesi anlamına gelmektedir. Bilindiği gibi Türkiye'de ordunun devlet içinde her zaman belirleyici bir ağırlığı olmuştur. Dolayısıyla yeni dizaynda devlet olmaya alışmış ordunun yapısı, işleyişi değiştirilmiş, tayin ve terfileri Erdoğan'a bağlanmıştır. Eski devlet, özellikle yargıda da kendisini konumlandırmış, örgütlenmiş bir devlettir. Dolayısıyla yargının da bir biçimde tasfiye edilmesi gerekmiş ve bu yapılmıştır. Bu iki kurum bir nevi TC'nin kurucu kurumları işlevi görmüş, ilk günden itibaren Kürtlere karşı sürdürülen savaş ve soykırıma öncülük etmiş kurumlardır.

MİT, uzun yıllar CIA ile ortak çalışmış bir kurumdur. Son yıllara kadar da resmîyette genelkurmayla bağlı olmasa da kritik noktalardaki kadrolarının su-baylardan seçilmesi, pratikte orduya bağlı bir örgüt yapısını oluşturmuştur. Yeni dizaynda bu da değiştirilmiştir. Müsteşarlardan başkanlığa terfi ettirilen MİT, orduyla aynı konuma getirildi. Böylece Erdoğan ve AKP eliyle dizayn edilen devlette, ordunun otoritesi azaltılırken, MİT'in artırılmış oldu. Daha önce dokunulmaz olan ordu iken yeni devlette dokunulmaz olan MİT oldu. Daha önce dış operasyonlar için tezekerelerle sadece orduya görev verirken, artık MİT'de dış operasyonlar yapabilmektedir. Daha önce güvenlik bürokrasisini ve kurumlarını genelkurmay koordine ederken, artık MİT bu işi yapmaya başlamıştır.

Erdoğan-AKP kendi iktidarı, çıkarı için Gülen cemaatinden kopmuştur

15 Temmuz 2016 darbe girişiminden sonra Türkiye'de Gülen cemaati karşıtı iddiasıyla konuşan hemen herkes, cemaatin ajan örgüt olduğunu, istihbarat ağıyla devleti sardığını söylemektedir. Bununla, hem Gülen cemaati liderliğinde dönüştürülmesi halinde devletin

nasil bir yapı alacağını hem de dış bağımlılığını anlatmak istemektedir. Anlatılanlara ve yapılanlara bakınca, Türkiye'de Gülen cemaati yöntemi denilen hemen her şeyin, AKP-MHP eliyle yapıldığı anlaşılmaktadır. Şu gerçeğin asla akıllardan çıkmaması gerekir: Nasıl ki Mustafa Kemal ve arkadaşları İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin kadroları olarak işe başlamış, sonra İttihat ve Terakki'nin temsil ettiği politikanın bir çok şeyi kaybettireceğini anladıkları için ayrılmış; fakat ruhunu olduğu gibi temsil ederek yeni bir devlet kuruluşuna gitmişlerse, günümüzde AKP-MHP rejimiyle Gülen cemaati ilişkisi de tıpkı bunun gibidir. Tek fark, M. Kemal ve arkadaşları 'devlet ve millet için' diyerek yön değiştirmiş, yeni bir devlet kurmuş, Erdoğan-AKP ise kendi iktidarı, çıkarı için Gülen cemaatinden kopmuştur. Kopunca oluşan boşluğu MHP ile doldurmaya başlamıştır. Gülen cemaatine dönük büyük müdahaleler yapılmıştır. Darbeci denilerek içerde tasfiye edilme noktasına getirilmiştir. Ancak Gülen cemaati liderliğinde oluşturulmak istenen rejim ve sistemin sadece kadroları değiştirilmiştir. Başka bir deyimle, Gülen cemaatinin başlattığı polis ve istihbarat rejiminin inşasına devam edilmiştir. Bu rejimde ordunun otoritesi, etkisi ve yetkisi azaltılırken, yerine MİT, polis ve jandarma ikâme edilmiştir. AKP-MHP rejimi Gülen cemaatinden

Türkiye'de Gülen cemaati yöntemi denilen hemen her şeyin, AKP-MHP eliyle yapıldığı anlaşılmaktadır. Şu gerçeğin asla akıllardan çıkmaması gerekir: Nasıl ki Mustafa Kemal ve arkadaşları İttihat ve Terakki Cemiyetinin kadroları olarak işe başlamış, sonra İttihat ve Terakki'nin temsil ettiği politikanın bir çok şeyi kaybettireceğini anladıkları için ayrılmış; fakat ruhunu olduğu gibi temsil ederek yeni bir devlet kuruluşuna gitmişlerse, günümüzde AKP-MHP rejimiyle Gülen cemaati ilişkisi de tıpkı bunun gibidir.

öğrendiklerini pratikleştirerek tam bir istihbarat devleti olmuştur. Faşist baskı için gerekli olan istibdadın sağlam ve güçlü kurulması için Erdoğan cumhurbaşkanı olduğu halde toplumu ajanlaşmaya davet edebilmiştir.

Yanıtlanması gereken en önemli konu; Erdoğan-Bahçeli iktidarında devletin neden istihbarat-polis devleti olduğudur. Rejim neden Abdülhamit'in istibdat rejimini güncelledi? Devletin böyle bir yapılanma içine sokulmasının birden çok nedeni vardır. **Birinci** neden; Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'ne karşı savaştırmaktır. **İkinci** neden; içerde değişen güç dengeleridir. **Üçüncü** neden; dış tehdit algısı ve dış politikada yapılan değişikliklerdir. Biz burada Kürdistan Özgürlük Mücadelesiyle savaş ve Kürt soykırım politikalarıyla bağlantılı nedeni ele almaya çalışacağız.

AKP iktidarıyla her Kürt sömürgeci-soykırımcı TC'nin hedefi oldu

Tarihte birçok örnekte de görüldüğü gibi devletler muhaliflerini daha çok askeri yöntemler kullanarak tasfiye etmeye çalışırlar. Askeri şiddet yoluyla tasfiye etme sürecinde muhalif hareketler gücünü korur ve toplumsallaşmayı da başarırlarsa, devletler mücadele eder konuma gelmiş halka yönelmeye başlarlar. Sömürgeci soykırımcı Türk devletinin PKK ideolojisiyle bilinçlenmiş, örgütlenmiş Kürt halkına karşı böyle bir savaşı 1992'den sonra başladı. 2000'e kadar da bu savaş ordunun denetiminde köy boşaltma, göçertme, yurtseverleri katletme, toplu tutuklama tarzında sürdürüldü. Bu saldırı milyonlarca Kürt'ün Türkiye ve Bakurê Kurdistan şehirlerine göçertilmesine neden oldu. PKK bu süreçten güçlenerek çıktığı için göçertilen ve şiddete maruz kalan Kürtler daha da yurtseverleşti. Bu, PKK tabanını daha da büyüttü. Sömürgeci-soykırımcı Türk devlet aklı, hegemon güçlerin planlayıp uygulamaya koyduğu Uluslararası Komplonun PKK ve Kürtleri zayıflatacağını da düşünerek yeni bir saldırı kararı aldı. Bunun için komlo ardından Türk devleti baştan siyasal İslamı temsil eden kesimleri tehlikeli gördüğü halde, komplocuların da isteği ile Erdoğan ve AKP'nin İslami argümanlarla iktidar olmasına onay verdi. Bu değişim, devletin PKK ve Kürt halkına karşı savaşta uygulamak istediği yeni stratejinin en önemli ayağı oldu. Bu strateji gereği, AKP iktidarına kadar da devlete mesafeli oldukları için Kürt soykırımına doğrudan destek verme-

miş Türk halkının İslam kültürü etkisindeki kesimini, devlete yakınlaştırdı. Ve bu kesim özel politikalarla Kürt soykırımında kullanılacak kadar milliyetçileştirildi. Yine AKP iktidarına kadar doğrudan ve açıktan kullanılmayan din, Kürtlere karşı 'Müslüman Kürt kardeşlerimiz' safsatasıyla yoğunca kullanılmaya başlandı. Böylece PKK ile savaşta teşhir olmuş, yıpranmış, savaştan kaynaklı yolsuzluklara battığı için halkın tepkisini toplamış, meşruiyeti tartışılabilir hale gelmiş kesimlerin yerine yeni ve daha geniş bir taban yaratılmış oldu. Erdoğan ve AKP, Kürtlere karşı savaşta zaten yenilmiş ve adım atamaz noktaya getirilmiş devlet ve siyaseti açıktan eleştirerek ve Kürtlere yönelik İslami argümanları kullanarak mesaj vermeye başladı. Bu, bir kesim Kürt'te çözüm beklentisi yarattı. Erdoğan ve AKP, bu söylemleriyle, Kürtleri kesin kandıracağını, PKK tabanını eritebileceğini, içerde ve dışarıda çok daha rahat 'Kürt sorunu yoktur, terör sorunu vardır' yalanını dilendirebileceğini hesaplayarak gitmeye başladı. Bu yeni savaş tarzında ister yurtsever olsun ister olmasın, her Kürt'ün bilmesi gereken şey, sömürgeci-soykırımcı Türk devletinin hedefi olduğudur. Çünkü; savaşın bu türü, gerilla mücadelesini yenemediği gibi halklaşmasını da engelleyememiş politikadan çıkarılmış derslerle sürdürülmektedir.

PKK ve Kürt halkına karşı yeni daireler, bürolar, masalar, birim ve timler örgütlendirilmiştir

Bu savaşın bir cephesi eskisinden de şiddetli olmak üzere gerillaya karşı verilen savaştır. Savaşın bu türündeki yenilik, Kürt halkının toplumsal yapısını ve kültürünü inceleyerek her Kürt insanını hedeflemesidir. Türkiye'nin MİT öncülüğünde istihbaratla yönetilen bir devlete dönüşmesinin başlıca nedenini böyle değerlendirmek doğru olacaktır. Yukarıda da değindiğimiz gibi bir devlet muhaliflerini zor kullanarak tasfiye edememişse, o muhalif hareketin dayandığı toplumsal zemine yönelmeye başlar. Asla unutulmamalıdır ki; devletlerin topluma saldırısı sadece fiziki öldürme şeklinde olmaz. Sadece fiziki öldürme Hitler ve TC'nin yaptığı soykırımlara neden olur ki, bu iktidarlar için tehlikeli sonuçlara da yol açabilir. Bunun için devlet ve iktidarlar, toplumu yozlaştıran, çürüten, içerden dağıtıp parçalamaya yol açan saldırıları da devreye koyarlar. Toplumun etrafında bir araya geldiği örgütlerle arasında çe-

Bir halk nasıl mücadele edemez konuma getirilebilir?
En başta inandığı değerlere bağlılığı azalır ya da şüphe duymaya başlarsa bu duruma düşer. Bu nedenle sömürgeci soykırımcı Türk devleti Bakurê Kurdistan'da, halkın Özgürlük Mücadelesi'ne karşı inancını kırmak için türlü türlü yol ve yöntemler kullanmaktadır. Saldırının bu tarzında ilk hedef yapılan kesimse şehit, gerilla ve tutuklu aileleridir.

lişkiler yaratarak güvensizlik oluşturmaya ağırlık verirler.

AKP faşist rejimi, yanına MHP'yi de alarak Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'ne karşı, Kürt halkı yurtseverliğinin yol açtığı gelişmeleri, kazanımları tasfiye etme hedefiyle son on yıldır varını yığını kullanarak saldırmaktadır. Sömürgeci soykırımcı Türk devletinin, MİT örgütlenmesini büyütür ve yenileyerek PKK'nin dayandığı toplumsal yapının çürütülmesi, yozlaştırılması ve PKK'den uzaklaştırılması için yeni bir savaş strateji devreye koyduğunu vur-

guladık. Bu savaş için MİT'te işi sadece PKK ve Kürt halkına karşı savaş olan yeni daireler, bürolar, şubeler, masalar, birim ve timler örgütlendirilmiştir. Daha önce Bakurê Kurdistan illerindeki MİT örgütlenmesinin ve sorumlularının konum ve yerlerinde de değişiklikler yapılmıştır. MİT'in Bakur'daki işlevi, yetki sınırları ve hareket alanı da genişletilmiş, inisiyatif verilmiştir. Devletin diğer özel savaş kurum ve birimleriyle ilişkileri de yeniden düzenlenmiştir. Örneğin; bazı birimler valilik, jandarma ve emniyetle çok daha rahat ve açık çalışmaya başlamıştır. Bu savaşta MİT ile polis, jandarma ve yargı denilen soykırım mahkemeleri arasında işbölümü yapılmıştır. Örneğin; MİT, polis ve yargıçları kullanarak birçok kişiyi tutuklama tehdidiyle ajanlaştırabilmektedir. Korkan insanlar bu biçimde de düşebilmektedir. MİT'in içerde geniş tabanlı örgütlenmesi, devlet kaynaklarının önemli bir miktarının MİT'e aktarılması, Kürdistan'da yürütülen savaşın boyut değiştirdiği şeklinde anlaşılmalıdır. Bu savaş gizli ve kirli olduğu için son aylarda Sedat Peker'in ifşa ettiği Türkiye gerçeği ortaya çıkmıştır. Kirli-özel savaş ancak kirli yöntemlerle sürdürülebilir. Çünkü; böyle bir savaş ancak kara para aklama, uyuşturucu satma, vergi kaçırma, gasp etme yöntemleriyle finanse edilebilir. 2000'den itibaren Kürdistan Özgürlük Hareketi olarak TC devleti ile savaşımız bir anlamda MİT'e karşı verilen bir savaş olmaya başlamıştır. Kuşkusuz ki asker ve polis de Kürtlere karşı savaştırmaktadır. Ancak Kürt halkına karşı 2000'lerden sonra savaşın esas gücü MİT'tir. Bunun nedeni de yukarıda belirttiğimiz gibi savaşın toplumsal alana kaydırılmasıdır.

Türk devleti Kürtleri mücadele edemez duruma getirmek istiyor

Sömürgeci soykırımcı Türk devleti Kürtleri Kürtlere karşı savaştırmaya ayrı bir önem veriyor. Kürt gençlerini tehditle, şantajla, uyuşturucu ve para ile düşürüp ajanlaştırıyor. Bu yöntemle hem Kürtlük bitirilmek isteniyor hem de ucuz yoldan Kürtlere darbe vurduğuna inanılıyor. Sömürgeci soykırımcı Türk devletinin böyle bir savaş için ciddi planlamalar ve çalışmalar yaptığı bilinmelidir. Dolayısıyla Türk devleti, 2000'lerden sonraki soykırım savaşında başarı elde etmek için yoğun ve yaygın bir ajan ağı örgütlemeye gitmiştir. MİT'in koordine ettiği bu özel-kirli savaş, Kürt halkının Özgürlük Mücadelesiyle kazandığı bilinci, kültürü

tasfiye etmeyi hedeflemektedir. Sömürgeci soykırımcı Türk devleti, Kürt halkını mücadele edemez duruma getirip, daha rahat asimile etme peşindedir. Bu nedenle 2000'den sonra Kürtlere karşı yürütülen savaşın ana hedeflerinden biri de Kürtleri mücadele edemez duruma getirmektir.

Bir halk nasıl mücadele edemez konuma getirilebilir? En başta inandığı değerlere bağlılığı azalır ya da şüphe duymaya başlarsa bu duruma düşer. Bu nedenle sömürgeci soykırımcı Türk devleti Bakurê Kurdistan'da, halkın Özgürlük Mücadelesi'ne karşı inancını kırmak için türlü türlü yol ve yöntemler kullanmaktadır. Saldırının bu tarzında ilk hedef yapılan kesimse şehit, gerilla ve tutuklu aileleridir. Sömürgecilik, bu kesimi PKK'nin temel toplumsal dayanağı gördüğü için hedeflemektedir; yurtsever duygu ve bilincin bu kesim tarafından halk içinde yaygınlaştırıldığını düşündüğü için tehlikeli görmektedir. Bu nedenle de ailesinden şehit, gerilla, tutuklu veya çalışan olan bütün aileler hedef haline getirilmiştir. Bu yöntemden ötürü, Bakurê Kurdistan'da MİT'in irtibata geçmediği çok az aile vardır. Ailelerle ilişkilenmeden önce sosyo-psikolojisi, ekonomik durumu gibi özellikleri üzerine çalışılmaktadır. MİT bir aileye hatta bir bireye hangi söz ve davranış yanında ne tür insanlarla gidilirse istenilen sonuçlar alınabilir, hesabını yaparak gitmekte, ilişki kurulmaya çalışılmaktadır. Bu ilişki, önce normal bir şeymiş havası verilerek başlatılmaktadır. Görüşmelerde, ortalama her Kürt'ün yaşadığı ve temsil ettiği için hem meşru hem de yasal olan siyasi aktiviteler, tercihler suçmuş gibi lanse edilerek insanlar psikolojik baskı altına alınmaya çalışılmaktadır. Örneğin; birçok kişiye 'senin partiye (HDP) gittiğini biliyoruz' ya da 'senin falanca derneğe gittiğini biliyoruz' denilerek yasal olan işi, suçmuş gibi gösterip korkutmak suretiyle etki altına alma, en çok başvurdukları söylem olmaktadır. Korkan ya da panikleyen bazılarının bu ve benzer tehdit ve şantajlarla düştüğünü biliyoruz.

İkincisi; en çok gençler ve kadınlar hedeflenmektedir. Gençleri ajanlaştırıp halkına karşı savaşan bir noktaya düşürmek kadar yozlaştırmak da hedefleri arasındadır. MİT ve polisin gençleri cinsellik, para ve uyuşturucuyla düşürmeye yönelmesi en çok başvurduğu yöntemlerdir. Birçok defa deşifre olduğu gibi MİT, Kürt gençlerine, "her türlü pisliğe, her türlü kire, her türlü suça bulaşın, yeter ki PKK'ye gitmeyin, is-

tediğini veriyor" demistir. "Siz bu suçları işlerken, yakalanırsanız da ağır cezalar almazsınız" denildiği bilinmektedir. Bazılarını da ajanlaştırmak için serbest bırakmaktadır. PKK ile Kürdistan'da kadın devrimi gerçekleşmiştir. Kürt kadını Kürdistan toplumunun, Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nin temel dinamiğidir. MİT, Kürdistan'da kadınları düşürüp, yozlaştırmak, mücadeleden koparmak için de özel birimler, kişiler örgütlemiştir. Gençlere ve kadınlara dönük saldırıda MİT, polis ve jandarma ortak çalışmaktadır.

MİT çok değişik yol ve yöntemler ve gerekçeler kullanarak insanlarla ilişkiye geçmekte, insanları mücadeleden kopartmaya çalışmaktadır. Savaşın bu türü için önce aileler ve tek tek insanlar hakkında her türlü bilgi toplanmakta, bu bilgiler analiz edilmekte ve sahada savaşan elemanlara verilmektedir.

Analar ve babalar çocuklarına Türk devletinin Kürt halkına düşman olduğunu öğretmelidir

Bu tür saldırı tehlikeli olduğu kadar en kolay bertaraf edilebilecek saldırdır. Saldırının bu türünü boşa çıkarmak için en başta her Kürt, yapılmakta olanın Kürt halkına dönük soykırım savaşının bir parçası olduğunu adı gibi, inandığı değerler kadar bilmesi gerekir. Yurtsever olmasa da, yurtseverlik görevlerini yerine getirmeyen biri olsa da her Kürt, Türk devletinin Kürt halkının düşmanı olduğunu asla unutmamalıdır. Analar ve babalar bunu çocuklarına da öğretmelidir. Gerçekten de Türk devletinin düşman, AKP-MHP rejimininse bu düşmanlığın zirvesini temsil ettiği bilinci olursa, MİT üzerinden koordine edilen saldırılar tümüyle boşa çıkarılabilir. Zaten düşman da bunu bildiği için halkı aldatmak amacıyla oldukça, 'incelikli, nazik, kibar, ağırdan ve alttan alan' bir yöntem ve dil kullanarak, irtibata geçtiği insanı ikna etmeye çalışmaktadır. Her insanın psikolojini, sosyal ve ekonomik durumunu inceleyerek gittikleri için de hedeflediği kişi veya kişileri etkileyecek en uygun kelimeler seçilerek konuşulmaktadır. Yılanın bir türü, karnını açarak ölü taktığı yapmak suretiyle sinek vb hayvanları içine çeker, daha sonra kendisine konmuş hayvanlar üzerine karnını kapatıp avını yutar. MİT ve birlikte çalıştığı diğer özel savaş kurumlarının taktiği de böyledir. Sömürgeci soykırımcı Türk devleti, Kürtleri bir halk olarak kabul etmemiş, varlığını yasalarla güvence altına almamıştır. Halen de Kürt olmak, Sömürgeci soykırımcı Türk devletinin yasalarında suçlu, terörist, bölücü olmak ile yargılanmak demektir. Bu nedenle de bu devletin söylediği her söz düşmancadır. Kullandığı tatlı sözler ve ettiği dua da olsa Kürt insanı bilmelidir ki; bu, kendisini tuzağa çekmek için kurulmuş bir komlodur. Kürtler, Sömürgeci soykırımcı Türk devletinin yar-

dım ve dayanışma adı altında kurum ve kuruluşları eliyle verdiği maddi şeylerin, kendisinden çalınıp 'zehir' katarak geri verdiğini bilmelidir. AKP-MHP rejimi iktidarda olduğu sürece, asker sivil herhangi bir özel savaş elemanı, 'Kürtlerin iyiliğini istiyorum' dediğinde bilinmelidir ki, bu kişi daha sinsi ve tehlikeli bir düşmandır. Öldürülen bazı kadınlarla ilişkiye geçen özel savaş elemanlarının yaklaşımında da görüldüğü gibi, 'seni seviyorum, sana aşığım, sensiz yapamıyorum, canım ciğerimsin' denildiğinde de düşmandır; katildir. Hedeflediği insanlara güven verip daha rahat ve geride tanı ve tanık bırakmadan öldürmek için bu sözleri kullanmıştır. Özellikle genç kadınların bu yolla hedeflendiği bilinmelidir. Bunun için aileler ama özellikle de yurtsever aileler, gençlerinin günlük davranışlarını iyi izlemeli, çocuklarına sahip çıkmalıdır. Artık yurtsever demek aynı zamanda düşmanın kendisini ve ailesini, halkını böyle bir savaş ile hedeflediğini bilmek ve karşı mücadele etmek demektir.

Yurtseverliğin bir ölçüsü de düşmana verilen zarardır

Kuşkusuz ki halen de gerilla temel mücadele tarzımız ve örgütümüzdür. Önderlik esareti devam ettikçe, soykırım, inkâr ve imha sürdükçe, gerilla hep olacak, hep savaşacaktır. Gerilla Kürt varlığını savunma ve korunma gücü olarak hep var olacaktır. Ancak yeni savaş sürecinde düşmana karşı sadece gerilla ile savaşarak nihai zafer kazanmak imkansız olmasa da zordur. Çünkü; düşman sadece silahlı gücüyle savaşmıyor. Aynı zamanda halkın tümünü, her bireyini de hedef kapsamına aldığı bir savaşı yürütüyor. Bu sebeple, 'sömürgeci soykırımcı Türk devleti düşmanımdır, Kürtlüğümü ortadan kaldırmak için bin bir yolla bana karşı savaşmıyor, asimile etmeye çalışıyor, ben de buna karşı kendimi savunmalıyım' düşüncesinde olmayan bir Kürt, Kürtlüğünden şüphe duymalıdır. Bugün için yurtsever olmanın bir ölçüsü de 'düşmana karşı savaşmalıyım, kendimi, ailemi ve yakın çevremi korumalıyım, her gün düşmana çok az da olsa mutlaka maddi zarar vermeliyim' düşüncesi ve pratiği olmalıdır.

Türk devletinin sömürgeci soykırımcı bir düşman olduğu bilincinin zayıflaması saldırılarının sonuç almasına yol açan en önemli faktörlerden biridir. Örneğin; Bakurê Kurdistan'da özel savaş elemanlarınca işlenen kadın cinayetleri söz konusudur. Tecavüz yaygınlaşmıştır. Özellikle genç kadınlara dönük yoğun bir düşürme, yozlaştırma ve daha sonra düşürüp kullanma söz konusudur. Bu sonuçlar, bazı kesimlerde düşman bilincinin ya olmadığını ya da çok zayıfladığını göstermektedir. Oysaki bu tür saldırılar yaşandığında sokak sokak, mahalle mahalle örgütlenmek, düşmanın bu tür saldırılar

Bakurê Kurdistan'da özel savaş elemanlarınca işlenen kadın cinayetleri söz konusudur. Tecavüz yaygınlaşmıştır. Özellikle genç kadınlara dönük yoğun bir düşürme, yozlaştırma ve daha sonra düşürüp kullanma söz konusudur. Bu sonuçlar, bazı kesimlerde düşman bilincinin ya olmadığını ya da çok zayıfladığını göstermektedir. Oysaki bu tür saldırılar yaşandığında sokak sokak, mahalle mahalle örgütlenmek, düşmanın bu tür saldırılar için kullandığı elemanlarını tespit edip gerekli cezayı vermek gerekir.

in kullandığı elemanlarını tespit edip gerekli cezayı vermek gerekir. Yine ana ve babaların çocuklarına sahip çıkması, düşman bilincini kazandırması da temel yurtseverlik görevi olarak yerine getirilmeyi gerektirir. Ailelerin bu tür saldırıları yenilgiye uğratması için ev içinde örgütlü olması gerekmektedir. Aile içi güven, samimiyet ve açıklık da bu saldırıları yenilgiye uğratmada gerekli olan yurtsever kültür olmaktadır. Kısacası; her Kürt bulunduğu yer, konum ve cinsiyetine göre bu düşmanla nasıl mücadele edebileceğini düşünmek, bilince çıkarmak ve pratiğe dökmek zorundadır.

Özellikle de son yıllarda bazı aileler, çocuk ve gençlerini siyasal mücadeleye katılmak yerine, okutup memur olmaya teşvik etmektedir. Bu yolla soykırımcı düşmanın saldırılarından kurtulabileceklerini sanmaktadır. Örneğin; son yıllarda çok fazla gündeme giren Gülistan Doku adlı kadının ablası bir konuşmasında, "Kardeşim terörist değildi ki, dağa gitmemişti ki, neden hedeflendi?" sözünü kullanabilmiştir. Oysaki Gülistan Doku'yu (iddia edilenler doğrusa) kendisine tecavüz edip, sonra katleden katile götüren şey, yurtsever bilincinin azlığı, belki de olmamasıdır. Kürt insanı soykırımcı düşmana karşı ancak kendisini yurtsever bilinç ve örgütlenme ile savunabilir. İşte Gülistan Doku ve benzeri onlarca kadın, derin yurtsever bilince sahip olmuş olsalardı, düşmanın tuzağına düşmeyecekti. Düşman karşısında temel savunma bilinci, yurtseverliğin siyasal bilinci olduğu asla unutulmamalıdır.

Diğer bir husus düşmanın toplumu, ekonomik soykırımla yoksullaştırması,

sonra bu yoksulluk üzerinden maddi tekliflerde bulunarak ağına düşürmeye çalışmasıdır. Yine gençlere dönük para, uyuşturucu, fuhuş, hırsızlık üzerinden yozlaştırma politikaları söz konusudur. AKP-MHP rejimi, böyle bir savaşa göre dizayn edilmiş bir rejimdir. Zaman zaman yüzü 'yumuşak', sözleri de 'tatlı' gelebilir. Ancak bu düşmanın, alttan altta Kürtlerin kökünü kazımak için bir saldırı içinde olduğunu bilmek gerekmektedir.

TC, MİT koordinesinde sürdürdüğü savaş konseptine Rojava ve Başûr'u da aldı

2010'dan sonra Ortadoğu'da yeni gelişmeler yaşandı. Kürdistan Özgürlük Mücadelesi, Kürdistan'ın diğer parçalarında etkisini artırmaya başladı. Bu gelişmeyle birlikte sömürgeci soykırımcı Türk devleti de yeni savaş konseptini Bakurê Kurdistan sınırlarının dışına taşırmaya başladı. Rojava ve Başûrê Kurdistan, Türk devletinin MİT koordinesinde sürdürdüğü savaş konseptinin içine alındı. Bu alanlarda da PKK çizgisindeki Kürtlere ve gerillaya karşı savaşmaya başladı. Örneğin; Başûrê Kurdistan da tıpkı Bakur gibi hedeflenmeye başlandı.

Başûr'daki düşman saldırıları Bakur tarzındadır. Başûr'da da Kürt gençlerini maddiyat ile kendine bağlama, fuhuş batağına çekip düşürerek ajanlaştırmak kullanma denediği yöntemler arasındadır. Sömürgeci soykırımcı Türk devleti, 'Türk modernitesi' adı altında geliştirmiş olduğu yaşamı, Başûrê Kurdistan'da yayma, Kürt gençlerini bu yaşama özendirip daha kolay MİT'in ağına düşürme yöntemini de kullanmaktadır.

Başûrê Kurdistan'ı Bakur ve Rojava'dan ayıran nokta, Başûrê Kurdistan'daki siyasal gerçekliktir. Başûr'daki siyasal yapının KDP ayağı, kendisini sömürgeci soykırımcı Tür devletine yakın ve dost görmektedir. KDP adına konuşan bazıları, bu devletin Kürt soykırımcısı olduğunu inkâr etmektedir. Halkımızın Sömürgeci soykırımcı Türk devletinin gerçek yüzünü görmesini engellemek istemektedir. Bu kesimlerin varlığı ve politikaları, Türk MİT'inin Başûrê Kurdistan'da kendisini daha fazla örgütlenmesine yol açmıştır. KDP istihbarat örgütü Parastin'in bazı sorumlu ve birimlerinin maaşlarını MİT'ten alacak kadar MİT elemanı gibi çalışması, sömürgeciliğin Başûr'da halkımıza ve özgürlük gerillasına karşı savaşta işini kolaylaştırmaktadır. Bu hanerler, KDP'nin istihbarat elemanı gövrentüsü altında çalışmaktadır. Fakat pratikte MİT elemanıdır. Toplantılarını MİT ile yapmaktadır. Tekmilini, bilgisini MİT'e vermektedir.

Sömürgeci soykırımcı Türk devletinin Başûrê Kurdistan'da kullandığı bir yöntem de, ekonomik çıkar ilişkileri üzerinden örgütlenmektir. Bu tarz örgütlenme daha gizli, derin ve uzun vadeli bir örgütlenmedir. Türk sömürgeciliği bazı kesimlere ekonomik çıkar sunmuş, bu kesimlerle beraber ekonomik faaliyetler içerisine girmiş, bu yolla tanınan ve bilinen kimi aileleri, aşiret ağalarını ve tarikat mensuplarını kendisine bağlamıştır. Son aylarda Sedat Peker'in ifşa ettiği kara para aklama, eroin ve kaçakçılıkta, Başûr'daki bu aile ve kişilerin önemli rolü ve payı vardır. Söz konusu aile ve kişiler, tatilini Türkiye'de yapmakta, Türkiye'de ev satın almaktadır. Bütün sermayesini Türk bankalarına yatırmaktadır. Dolayısıyla Başûrê Kurdistan'da daha çok kadro olabilecek, kadro gibi çalıştıracak MİT elemanı devşirilmektedir. Bu elemanlar İran ve

Irak başta olmak üzere Arap ülkelerinde de görevlendirilmektedir.

19 Temmuz Devriminden sonra Rojava'yê Kurdistan da sömürgeciliğin soykırım saldırısı altındadır. Bu alanda daha fazla özel-psikolojik savaş tarzı öndedir. Toplumu korkutma, toplumda inançsızlık geliştirme ve yapabiliyorsa Rojava'yê Kurdistan'ı boşaltma, Türk devletinin MİT eliyle yürüttüğü saldırılarının başında gelmektedir. Rojava'daki saldırıların diğer parçalardan bir diğer farkı da Kürtler ve diğer halklar arasında çelişki çıkarmak ve çatışma yaratmaktır. Kürtler içinde Arap halkını, Asuri-Süryani ve Ermeni halkını, diğer halklar içinde de Kürtleri karalamak, dedikodu yaymak, yalan söylemek ve iftira atmak suretiyle savaş kışkırtıcılığı yapmak temel bir yöntemidir. Ayrıca Türk MİT'i, bir ayağı Başûrê Kurdistan'da olan ENKS içerisindeki kimi elemanları aracılığıyla da provokasyonlar yapmış ve halen yapmaya çalışmaktadır. Bunlar yoluyla Özerk Yönetimi karalamak, Özerk Yönetim alanlarında suni gündemler yaratmak da yöntemleri arasındadır. Çete saldırıları, Efrîn, Girê Spî, Serêkaniyê ve Kuzey ve Doğu Suriye'nin diğer bölgelerindeki işgal ve bu işgal bölgelerinde yaşananlar bilinmektedir.

2000'den sonra Sömürgeci soykırımcı Türk devleti Kürtlere karşı savaşta yöntem değişikliğine gitmiştir. İslami argümanlar ve en çok da ahlaki değerleri kullanarak Sömürgeci soykırımcı Türk devletinin değiştiği, Kürtleri kabul edebileceği noktaya geldiği ilan edilmiş, bunlarla Kürtleri, Sömürgeci soykırımcı Türk devletinin çok yumuşak istihbarat saldırılarına açık hale getirmek istemiştir. Ve açılan bu kanallar üzerinden de başta MİT olmak üzere Türk istihbarat örgütleri Kürt halkının içine sızarak örgütlenmeye çalışmaktadır. Bu yolla Kürtlerdeki düşman algısını, düşman bilincini zayıflatarak, MİT ile polis ve jandarmayla çalışmanın normal bir vatandaşlık görevi, normal bir iş olduğu algı ve düşüncesi geliştirilmeye çalışılmaktadır. Oysa ki Kürtlerde her zaman polis, MİT, jandarma ile çalışmak en büyük kötülük, en büyük ahlaksızlık olarak görülmüştür. Kürtlerde en büyük ayıp, en büyük utanç sömürgeci-soykırımcı Türk devlete ajanlık yapmak olduğu bilinmektedir. İşte sömürgeci-soykırımcı Türk devleti bu bilinci ve kültürü kırmaya çalışmaktadır. Yani düşman ile çalışmayı normalleştirmek istemektedir. Hemen hemen herkesi aramalarının, herkes ile ilişki kurmak istemelerinin bir nedeni de budur. Bunları iyi bilmek gerekmektedir.

Sömürgeci-soykırımcı Türk devleti iflas etmiştir. Son darbeler de gerilla tarafından vurulmaktadır. Gerilla darbelerinin erken sonuç vermesi için de halkımızın özellikle Bakur ve Başûrê Kurdistan'da MİT koordinesinde sürdürülen saldırılara karşı uyanık, tedbirli olması ve cesaretle karşı koyması gerekir. Kürt halkı, Türk devletinin düşman olduğunu, yeni doğan bebeklerden başlamak üzere tüm çocuklarına adı gibi öğretmelidir. Çünkü; günümüzde yurtsever olmanın en önemli görevi ve ölçüsü çocuklarını düşman bilinciyle büyütmektir. İkincisi; her zaman bu tür bir saldırı karşısında tavır ve tutum sahibi olmak ve hemen deşifre etmektir. Düşürülen kişilikleri düşmanın elinden kurtarmak da yurtseverlik gereğidir. En önemlisi de kendini savunmanın, sömürgeci soykırımcı rejimi ve devleti yenmenin en önemli silahı yurtsever bilinç, örgütlenme ve mücadele olduğu gerçeğinin asla ve asla unutulmamasıdır.

Yüreği güzel bir komutan: Heval Ararat

Kod Adı: **Ararat Zerzan**
Adı Soyadı: **Bêrîvan Önal**
Doğum Yeri: **Bedlîs-Tetwan**
Anne-Baba Adı: **Lale-Seyithan**
Şehadet Tarihi ve Yeri: **1 Eylül 2020**
Medya Savunma Alanları

İnsan yüreğini avucuna alıp ona baktıkça içindekileri dile dökme istemini derinden hissediyor. Ancak yüreğimizdeki onca duygu ve hissi nasıl dile getireceğimizi bilemiyoruz. Bütün duygular yaşam damarlarımıza öylesine berrak bir akışta ki, bu berraklığı tanımlayacak derecede sade ve güzel ki bunu ifade edecek kelime yok. Bu dağlarda Heval Ararat her yoldaşta anlamlı izler bıraktı. Nasıl ki katılmadan önce tanıştığı herkeste anlamlı anılar bıraktıysa, Ankara'da onlarca arkadaşı etkileyip devrimci olmalarını sağladıysa, bu kutsal topraklarda da bir an bile tereddüt etmeden fedakârca, bir fedai olarak yaşamın her alanı ve anında hepimizi etkiledi. Onun yoldaşlık bağları, Önderliğe olan sevdası daha katılmadan önce de çok güçlüydü. Bu sevdada git-tikçe büyüdü ve öyle bir aşamaya geldi ki, artık bu sevdanın bir türküsü oldu.

İnsanlar ilk doğumda kendi adlarını seçmezler ama gerçek doğumda hakikat arayışına giren bir savaşçıysanız eğer bu kutsal hak size bahşedilir. Ve siz kendi özünüzle buluşarak, sizden önce hakikate erenlerin isimlerini almak istersiniz. İkinci doğum sancılı olur; emeklersiniz ilk başta, sonra kendinizi bulmaya çalışırsınız. Böylece daha da yakınlaşırsınız GÜNEŞ'e. GÜNEŞ'e yakınlaşmak demek aynı zamanda feda etmek oluyor bizim literatürümüzde. Beyniniz ve yüreğiniz ile bağlanmışsanız sınırsız, bırakmaz çeker sizi hakikate. Ronahî ve Bêrîvan Yoldaş nasıl ki ateşten çember olup Zilan'a doğru yol aldılarsa, Ararat arkadaşın şahsında da bu kutsal an gerçekleşti. Ararat arkadaşı onlarsız anlatmak olmaz çünkü onlar katılımında başat rol oynayan kahramanlardı. Anlamanın sırrı böyle bir doğumda gizliydi. Çünkü; daha ilk doğumda Bêrîvan ismini almıştı ve bu ruh ona bahşedilmişti. Partide önce Ronahî ismiyle bütünleşti, çok geçmeden de fedaileşip Ararat ile eyleme dönüştü.

Hevala Ararat için ise bütün sözcükler bu berraklığın güzelliğinde dile gelmek, yürekte

yüreğe akmak istiyor. Heval Ararat bir keresinde, 'Bir gün şehit düşersem beni de yazar mısınız? Beni yazmanızı çok istiyorum' demişti. Biz de ona 'İnsan yoldaşının güzelliklerini illa şehit düştüğünde yazmak zorunda değil ki. Biz seni yaşamın güzelliğinde keşfetmişiz. O zaman yaşamın güzelliğinde yazacağız' demiştik. O yine de, 'Şehit düştüğümde beni yazın, çok güzel yazacağınıza inanıyorum' demişti. Bir yoldaştan hiç duymak istemeyeceğiniz sözcüklerdir bunlar. Çünkü; o anda bunun gerçek olma düşüncesi ve olasılığından olabildiğince kaçarsınız. Bu gerçekleştigi anda ise ilk aklınıza gelen o sözcükler olur. Ve günlerce yankılanır yüreğinizde. Sonra vasiyeti olur şehidin. Büyük bir sorumluluk ve borçluluk duygusu çöker kalbinize. Artık yerine getirmeniz gereken bir görev ve sorumluluğunuz vardır: Şehidi anlatmak!

Şimdi onu tanıyan yoldaşları olarak hep beraber onu anlatmanın, onu, yaşadığı gibi anlatabilmenin çabasını veriyoruz. Güneşi, yıldızı, suyu, rüzgârı nasıl tanımlayabilerseniz ancak öyle tanımlanabilir Heval Ararat.

Öncelikle böylesi bir dünya ve sistem gerçekliğinde her şeye rağmen en güzelini görebilen ve o güzelliğe doğru yürüyen bir evlat yetiştiren sevgili ailesinin yasını paylaşmak istiyoruz. Biz Heval Ararat'ı hep böyle tanıdık. Hatta kendi aramızda ona 'Pollyanna' derdik. Çünkü; bütün zorluklara rağmen morali hep yüksekti. Olumsuz bir durum karşısında 'olmaz, değişmez, yapılamaz' gibi sözcükler yoktu onun literatüründe. Her zaman 'bir de iyi yanından bakalım' deyişi vardı. Sonra hem kendi tutunurdu o iyi yana hem de sizin o yana tutunup yürümenizi, umutla ve heyecanla yol almanızı sağlardı.

Heval Ararat ile yaşayan her yoldaşın, kendisiyle umutlu ve heyecanlı zamanlar geçirdiği bir gerçektir. Nasıl ki güneş kendini kasıp kavururken etrafındaki her şey ve herkesi de bu sıcaklıkla ısıtırsa, Heval Ararat da yüreğindeki her yaşama ve etrafındakilere taşıyordu. İnsanın bütün öz güzelliği ile yaşama akması için yaşamı yüreği dolup taşacak kadar sevmesi gerekir. Heval Ararat'ın bütün o heyecanlı halleri, durulmayan gülüşü de hep o sevginin bir taşma haliydi. Bu heyecan yanaklarını al al kılıyor, gözleri parlıyor ve öyle başlıyordu her sözüne. Sevgiyi yeniden tanımlama hissini uyandırıyor çevresinde. 'Sevgi paylaşmaktır' diyordu. Heval Ararat bu sözün gerçekliğini olduğu gibi yaşıyordu.

Hep paylaşıyordu düşüncelerini ve hissettiklerini. Bazen gördüğü rüyalarından hatırlarında kalan bir parçayı, kendisinde yarattığı duygu yoğunluğunu da katarak paylaşırdı. Heval Ararat ile sohbet etmekten veya sadece onu dinlemekten hiç sıkılmazdık. Çünkü; bir şey anlatırken önce bütün hissettiklerini gözlerine taşıyor sonra gözlerini gözlerinize diker ve öyle başlardı anlatmaya. Haliyle gözlerinizi ayıramazdınız ondan. Heval Ararat inançlı ve bağlı bir devrimciydi. Önderliğe, Partiye, şehitlere ve yoldaşlarına olan bağlılığı çok derindi. Günlüğü, şehitlerle geçirdiği anılarla ve onlara bağlılık sözleriyle doluydu. Gözlerindeki berraklık aslında o Kürdistan sevgisindeki yitilmiş bir yansımasıydı. Çünkü; ülkemiz ve Kürdistanlı çocuklar için bir şeyler yapmanın çabasını veriyordu o hep. Bunu yaparken içten, samimi ve özlüydü.

Her bir yoldaşın yüreğine sevgi tohumları ekti

Melek gibi bir yüreği vardı Heval Ararat'ın. O yüreğin başucuna da sanırım en çok badem ağacı yakıştırdı. Başucunda baharın kokusunu açıyor o çiçekler ve yoldaşlarının, etrafına serpiştirdiği tohumlarla yeşeren reynhanlar. O mu şu anda cennet gibi bir yerde uyuyor yoksa o orada olduğu için mi, bu yıl öyle bir güzelleşti ki o yerler. Doğa Ana, o güzel kızını ancak böyle sarıp sarmalayabilirdi. Ve bir yanıla bütün o güzellikler Heval Ararat'ın toprağa geçen bedeninin ve ruhunun yaşamla yeniden sarmalanışının resmi. O mekânda ölümün nasıl yok edildiğini görüyor insan. Öylece yitip gitmiş bir insanın yanındaymışçasına dokunmuyorsunuz o toprağa. Yaşamın bütün canlılığı selamlıyor sizi ve toprağına dokunduğunuz anda başlıyor Ararat sizinle konuşmaya. Siz de birdenbire onunla dalıyorsunuz derin bir sohbe ve büyük bir buluşmaya.

Doğayı ve arazide gezmeyi çok seviyordu Heval Ararat. Hep Kuzey topraklarında güçlü bir gerilla olmanın hayalini kurardı. Düşmana büyük bir darbe vuracak bir eylemin sahibi olmak onun için esastı. O kelimelerle anlatamaz güzellikte bir fedaiydi. Kendisini bu yaşama, amacına ve hayaline adamıştı. Verdiği emekte, hesapsız katılımında ve görevlere yaklaşımında görülen yalnızca buydu.

Onunla geçen her görev ve paylaşım hafızamızdaki en güzel anılar arasındaki yerini

çoktan aldı bile. Bazen tartıştığımız, kabul lenmediğimiz ve eleştirdiğimiz yönleri de olurdu mutlaka. O da kabul etmedikleri karşısında keskinleşir ve kızardı. Fakat çok uzun sürmezdi kızmaları. Yanımızdan ayrıldığında kızgınlıktan kızaran yanakları, geri döndüğünde bir yoldaşına kızarak gitmiş olmanın mahcubiyetiyle kızarır ve sonra yine o masum gülümseme sarardı güzel yüzünü.

Heval Ararat'ın en çok hafızamızda kalan bir özelliği de, kendisinden önce bir başkasını düşünme yönüydü. 'Önce yoldaşım, yoldaşlarım' derdi. Bir keresinde, kazada yaralanmış ve birkaç aylık tedaviden sonra noktaya geri dönmüştü. Sol bacağından aldığı küçük parçalardan dolayı ayağı şiş kalmış ve uzun yürüyüşlerde zorlanır olmuştur. Fakat o bu durumu ne kendisine dert ediyor ne de yansıtıyordu. Onun o zamanki tek derdi, arkadaşlar görmesin, bilmesin, üzülmesin. Bu, belli olmasın diye de ayrıca dikkat ederdi.

Her geçen gün de daha güçlü bir komutan oluyordu. Komutan olarak görev yapacağı bir devreye yeni gittiği süreçlerde gördük onu. O zaman devre yeni açılıyordu. Göreve gelmişti. Arkadaşların moral hazırlığı için coşku marşları, güzel şarkıları ve farklı halayları araştırıp bulmaya çalışıyordu. Bunu yaparken o kadar heyecanlıydı ki, hepimizin ona dediği şey 'sanki sen eğitim devresi göreceksin, bu ne heyecan' oldu. O da 'evet' diyerek bu heyecanını paylaşmıştı bizlerle. Çok heyecanlıydı. Çünkü; yeni arkadaşlar vardı ve her birine verecek, onları eğitecek çok şeyi vardı. Şimdi de o arkadaşlardan Heval Ararat'ı dinledikçe, aslında her bir yoldaşın yüreğinde nasıl sevgi tohumları ektiğini görüyoruz insan.

Heval Ararat'ın şehidi ele alış tarzını da en iyi bilen bizdik. Bu yüzden ona, onun istediği gibi cevap olmak, bunun çabasını vermek en değerli olandır. Belki birçok hayali yarım kaldı Heval Ararat'ın. Biz de o hayalleri aşkla sırtlamaktayız. Hayallerimizin çoğu ortak. O yüzden daha güçlü ve inatla yürüyeceğiz. O yarım kalmışlıklar, bir yanıla dolu dolu yaşadıklarının gölgesinde kaldı. Onu tanıyan her yoldaşın yüreğinde bir parça 'Ararat' kalmıştır. Şimdi Heval Ararat'ın 'ne güzel değil mi?' sorusunu yaşama dair her şeyde sormak için çabalayacağız. Çünkü; bu sorunun cevabı, yüreğimizdeki inancı ve umudu hep canlı tutup, bizi başarıya, aşka ve hakikate ulaştıracaktır.

Mücadele Arkadaşları